

Silvia Diaconescu
FRUNZA DE ARȚAR
Editura Scrisul Românesc.
Craiova, 2006
Capitolul I
RĂTĂCIREA

— Andrieș, are you sleeping? Vocea severă a „Führerului „răsună nefiresc în amfiteatrul plin de studenți și studente care-și etalau cunoștințele într-un seminar de limba engleză. Andrei își ridică coama blondă și privi rătăcit în jur cu ochii săi mari, albaștri, umbriți de gene lungi, întoarse.

— I am not sleeping, Madam, I only think, pronunță el cu cel mai pur accent American. „Hait, am dat de dracu’, își spuse el în gând.

— Because you only think, tell me please what are the syntactic functions of the noun.

Andrei își aținti ochii lui limpezi în luminile albastre și reci ale profesoarei.

— I cannot answer your question, Madam. I did not prepare this seminar.

Își scutură buclele blonde și tăcu. În fața lui stătea Eugen care îi șoptea ceva Adei, colega lui de bancă.

— Sit down please and be attentive, or else...

— Or else... ai să dai de dracu’, Andrieș, completă prietenul lui, Vladimir, cu pumnul la gură prefăcându-se că tușește. Andrei îi administră un picior pe sub bancă.

— Cătăline, cât dracu’ e ceasul, mă, asta nu mai are de gând să termine? Mor de foame, se foi Eugen trântind cu năduf caietul de bancă.

— For your next seminar prepare ten exercises from Stannard Allen. Our seminar of today is over. Good-bye, my friends!

Și Red-Oxul, cum îi spuneau fetele de la engleză profesoarei de gramatică părăsi amfiteatrul.

— Of, drăcia dracului, credeam că are de gând să prindă rădăcini aici, oftă Vladimir întinzându-se peste bancă și luând un biscuit din punga Adei.

— Haideți la masă copii! La masă!... Andrieș, ce dracu’ e cu tine? ziceam de Red-Ox să nu prindă rădăcini aici și văd c-ai prins tu... Ce ai? Ție nu ți-e foame? Hai să mergem!

Andrei își strânse caietele și ieși împreună cu grupul care pur și simplu lua facultatea în sus. Vladimir își trecu mâna prin părul castaniu, răvășit și începu să vorbească pe nerăsuflăte privindu-l pe Andrei cu ochii lui căprui, luminoși.

— Mă, Andrieș, am văzut ieri un film, trăsnet, ce mai, te face praf! American sută la sută, cu niște tipe!... Era una superbă, o blondă de nu mai dormi o săptămână!... Dar tu unde dracu' ai fost, c-am vrut să te iau la film. M-am dus cu Genu, tu n-ai fost de găsit... Știi, l-am întâlnit și pe tipul acela, Lucian, de la Arhitectură. Întreba de tine. Zicea că vrea să...

— Vladi, îl întrerupse Andrei parcă trezit din somn, spune-mi, te rog, ai văzut-o azi pe Lexi? Vocea îi tremura și Andrei îl luase de braț pe prietenul său. Ajunseseră până aproape de cantină. Uluit, Vladimir își trecu mâna peste ochi și-l zgudui pe Andrei încât îl sili să se așeze chiar pe banca din fața cantinei.

— Măi Andrieș, tu ești nebun! Tot de Lexi întrebi? Nu te-ai mai lecuit? Andrei oftă și-și plecă privirea.

— Când are să-ți intre ție odată în cap că eu o iubesc pe Lexi?!... Andrei se îmbujorase în obraji și ochii îi străluceau, umezi. Vladimir se scutură dar în aceeași clipă izbucni vesel:

— Iată, vin și fetele la masă! Într-adevăr, se auzeau glasurile vesele ale fetelor de la engleză. Mâncau la aceeași cantină. Vladimir se întoarse spre bancă și spuse, silindu-l pe Andrei să-l privească în ochi.

— Andrei, uită-te la mine. Ești un prost și jumătate, un măgar. Ce dracu' mă, tu ești orb? Știe toată facultatea, numai tu nu vrei să vezi nimic.

— Ce știe, ce să văd, șopti el aiurit, ca după altă lume.

— Lexi își bate joc de tine, nenorocitul, și tu mai poți s-o iubești! Nu ține la tine nici cât negru sub unghie, te folosește numai ca paravan. Și tu ești un prost cum scrie-n carte. Azi-noapte Lexi a fost în căminul de arabi cu un sirian.

— Minți! urlă Andrei ca un nebun sărind de pe bancă și înfigându-și degetele în bluza prietenului său. Minți, mai spuse el în șoaptă, nu poate fi adevărat!

— Ba-i prea adevărat. De altfel, ai să te convingi numaidecât. Hai în cantină.

Aiurit, Andrei intră ca prin vis și se așeză la o masă. Vladimir își lăsă caietele și trecu la coadă.

— Stai dracu' acolo că-ți aduc eu mâncarea, îi strigă el lui Andrei văzând că acesta dă să se ridice de la masă. Apoi începu să flecărească vesel cu cei din fața lui. Se auzi scârțâind ușa de la intrare și involuntar, Andrei își întoarse privirea într-acolo. Simți cum totul se prăbușește în el, că nu mai are niciun punct de sprijin, că în fața lui se deschide o imensă prăpastie când o văzu pe Lexi, frumoasă, strălucitoare, cu părul lung, negru căzându-i pe umeri. Era îmbrăcată în alb și râdea veselă în grupul de studenți arabi cu care intrase. Păli ușor când văzu ochii arși ca de febră ai lui Andrei ațintiți asupra sa. Veni la el și-i întinse mâna.

— Salut, Andrei, ce-ați avut ultima oră, îl întreabă ea cu cel mai candid zâmbet din lume. El se îngrozi auzindu-și propria voce.

— Engleza. Am avut seminar și n-am învățat nimic. M-a și avertizat Red-Oxul. Andrei avea să se mire totdeauna de unde găsisese putere, în clipa când totul se prăbușea în el să spună asemenea cuvinte.

— Noi am avut franceza, ciripi fata privindu-l languros cu ochii săi verzi, și m-a enervat „Marguerite Yourcenar, mamă-mamă! Credeam că nu mai termină. Acum mă duc la masa mea. Poftă bună! Și se depărtă ușor printre mese. Lui Andrei zise părea că trăiește un coșmar. Își sprijini coatele pe masă lipindu-și fruntea de palme și încercă să-și pună ordine în gândurile răvășite. „Are dreptate Vladimir, toți au dreptate. Nu mă iubește...” În aceeași clipă auzi lângă el un glas cristalin.

— Bună, Andrei, ce faci? Ridică ochii. În fața lui stătea Sonia, colegă de grupă cu Lexi. Era o fată micuță, delicată, șatenă cu ochii căprui. Îl mângâia parcă cu ochii ei luminoși. Privirea aceasta îi făcu bine.

— Încerc să mă mențin pe linia de plutire, Sonia. Tu ce mai faci? Am auzit că v-a amețit „Marguerite Yourcenar”. Cred că-ți este o foame...

— De lup, adică de lupoaică, zâmbi fata și se îndreptă spre masa ei. Uite că vine Irina cu tăvile. Era și timpul. Dar ce de mai popor s-a adunat în cantină! Au flămânzit cu toții...

Apăru și Vladimir purtând cu amândouă mâinile tava lui și pe cea a lui Andrei. Se așează încet lângă prietenul său. Andrei tăcea, cu privirea ațintită asupra lui Lexi, care râdea de glumele unui sirian.

— Ce ți-am spus eu, izbucni Vladimir. Acum te-ai lămurit? Vezi cât ești de prost? Hai, ia și mănâncă. Ia te uită, ardei umpluți! Exact ceea ce-ți place ție!

— Nu pot, Vladi, nu pot să înghit nimic. Simt că-mi este rău. N-ai o țigară?

— Zău c-ai căpiat definitiv, măi Andrieș! Nu vrei să mănânci, spui că-ți e rău și vrei țigări... Dracu' să mai priceapă ceva... Ascultă Andi, crezi că ei mult îi pasă că faci tu greva foamei? Mai bine ai deschide ochii și te-ai uita mai atent în jur. Sunt o mulțime de fete care-ți cad la picioare. Sonia, de pildă, te iubește sincer. Dar tu nu, tu n-ai ochi decât pentru Alexandra. Fraierule!...

Andrei îl privi pe Vladimir cu un aer tâmp. Dar acesta nu-i mai da nicio atenție, începuse deja lupta cu primul ardei umplut și-și rotea lent privirea prin sala de mese.

— Sonia, zici? izbucni Andrei fără să se atingă de mâncare. Sonia mă iubește pe mine? Asta n-aș crede-o. Știe c-o iubesc pe Lexi și cred că mai degrabă mă disprețuiește sau, în cel mai bun caz, mă urăște. Vladimir rămase cu furculița în aer.

— Sigur, știe c-o iubești pe Lexi și suferă, nu te disprețuiește, cretinule! Andrei își luă capul în mâini. Vladimir făcu un gest de lehamite.

— La urma urmei faci ce vrei, e viața ta, dar să nu vii iar să-mi plângi pe umăr că-ți dau câteva de mă ții minte. Parc-ai fi domnișoară de pension!

Lexi terminase de mâncat și ieșea din cantină tot atât de veselă, însoțită de grupul de sirieni. Li se alăturase acum Cora, prietena de suflet a Alexandrei. Vladimir nu-și mai lua privirea de la Andrei. Acesta stătea cu furculița în mână, parcă nu știa ce să facă cu ea.

— Ia și mănâncă, nu te prosti; n-ai să ai forță să ne farmeci după-amiază. Andrei tresări.

— Să vă farmec? Cu ce să vă farmec? În aceeași clipă, de masa lor se apropiară Irina și Sonia.

— Salut, băieți, spuse Irina, cum se simte „vedeta „noastră”

— „Vedeta” noastră e cam pleoștită, spuse Vladimir zâmbind, cu ochii la prietenul lui. Sonia se arătă un pic neliniștită.

— Irina, eu plec, mă găsești în cameră. Și se întoarce să plece.

— Sonia, treci, te rog pe la stație și spune-i lui Genu să schimbe tâmpenia asta de muzică. Ce dracu', doar nu jelim pe nimeni!

— I will. Bye! Și Sonia se răsuci pe călcâie pornind spre ieșire. Irina se așeză la masa lor privind neliniștită când la unul când la celălalt. Andrei se încăpățâna să se uite undeva, în gol. Vladimir își

curăța mărul atât de concentrat de parcă de asta ar fi depins totul, viața lui, viitorul lui și al întregii omeniri...

— Ce dracu' se întâmplă aici? Ați înnebunit cu toții? Mai vorbește cu cineva dacă poți! A dat virusul SIDA peste voi? Ce dracu' aveți, începu Irina supărată. Andrei, ce este cu tine, arăți de parcă ai fi pierdut bătălia de la Trafalgar.

Andrei nu-i răspunse, își mușcă numai buzele. Nu se mai auzea decât conversația celor de la masa vecină, niște greci, și zgomotul dinților lui Vladimir, care-și devora mărul.

— Nu înțeleg, ce s-a întâmplat? Ce-i cu Andrei, se neliniști fata privind spre Vladimir.

— L-a părăsit „Zâna Zânelor”, mormăi acesta cu gura plină. Și amicul nostru suferă atât sărmanul, că nu poate nici să mănânce. Ascultă Andrieș, vrei să-ți dau să mănânci cu forța? Ce dracu' ești așa? Doar nu s-a scufundat Pământul!...

În mintea Irinei se făcu lumină. Va să zică asta era, Andrei se simțea abătut din pricina Alexandrei. Întinse mâna și-l atinse pe buclele blonde. Băiatul tresări.

— Andi, începu fata, hai, te rog eu, ia și mănâncă. Adică, stai, îl opri ea și luând tava se duse la ghișeu. Nu vă supărați, nu mai aveți mâncare mai caldă? Colegul nostru este bolnav și n-a putut să mănânce. Vă rog mult!... Femeia care servea îi cunoștea și-i iubea pe toți. Luă tava de la Irina și-o umplu cu mâncare caldă. Ba îi puse patru ardei în loc de doi.

— Gata, Andrei, te rog să mănânci, zise Irina aducându-i tava. Uite, ai porție dublă. Trebuie să-ți fie foame.

În cantină nu mai erau decât ei. Pesemne că Sonia ajunsese la stație pentru că din difuzorul de deasupra ușii se revărsa acum muzică Beatles. Andrei începu să mănânce. Irina îl privea satisfăcută iar Vladimir mormăia pe nas „Yesterday”.

— Gata, v-am ascultat. Vrând, nevrând am luat și masa de prânz. Și încă porție dublă, încercă Andrei să glumească, dar zâmbetul său era forțat. Vladimir se duse cu tava. Irina luă mâinile lui Andrei într-ale sale.

— Andi, îmi pare rău că suferi atât de mult, zise fata cu ochii în lacrimi, dar crede-mă, prietene, Lexi nu merită dragostea ta sinceră. Vladimir se întoarse, se așează și-și aprinse o țigară. Tocmai atunci apăru administratorul cantinei.

— Alo, domnu' student, nu vezi ce scrie acolo, „Fumatul oprit”? Nu mai aveți loc afară? Zăpăcit, băiatul stinse țigara.

— Da, Andrei, spunea Irina, Vladi are dreptate. În timp ce tu o iubești sincer ea își face de cap cu toți arabii. Ne-a compromis anul, secția...

— Nu-mi este rușine nici cu medicinistele, dar nici cu filoloagele, rosti Vladimir caustic.

— Uite ce este, i-o întoarce fata, tu să nu ne bagi pe mine și pe Sonia în aceeași oală cu Lexi și cu altele ca ea. Andrei privea mut când la unul, când la celălalt. Vladimir luă mâna Irinei și-o sărută.

— Iartă-mă, Irinel, n-am vrut să te jignesc, nici pe tine și nici pe Sonia. Voiam numai să spun că azi găsești din ce în ce mai puține fete serioase și, din păcate, mai ales printre studente.

— Da, păcat că unii înțeleg cu totul denaturat ideea de studenție și pentru ei a deveni student nu este sinonim cu a te perfecționa, a te autodepăși, a te desăvârși ca personalitate umană, ci cu a te destrăbăla. Ei spun „a te distra”, mă rog, rosti Andrei privind la Irina.

— Bravo, Andrieș, izbucni Vladimir. Așa te vreau, bătrâne! Acum ești iarăși tu, cel adevărat. Nu te mai lăsa copleșit de bagatele.

— Unde dracu' ați dispărut? În ușa se ivi silueta masivă a lui Viorel. Vă caut de atâta timp! N-ați mai terminat cu masa? Este ora patru și zece.

— Cât?!... sări Irina. Nu se poate! Andi, sper că n-ai uitat că la cinci avem cercul de filosofie și trebuie să prezinți referatul. Sper că l-ai făcut.

— Nu mai spera, rosti Andrei cu un zâmbet ușor. N-am scris niciun rând.

— Nu se poate, țipă fata. Ce ne facem?

— Andrei, nu poți să ne lași în pom tocmai acum, spuse și Viorel. Dar am uitat de ce venisem. Care are să-mi dea și mie cursurile la „speciale”?

— Ți le împrumut eu, mormăi Vladimir. Hai în cămin. Porniră cu toții spre ieșire dar în loc de cămin Andrei luă altă direcție.

— Unde dracu' te duci, Andrieș, strigă la el Vladimir. Andrei întoarce capul pe jumătate.

— La bibliotecă. Vreau să caut ceva de Adrian Păunescu.

— Iar Adrian Păunescu! M-ai mâncat! Andrei zâmbi.

— Hei, du-te dracu'!... Vladimir ridică din umeri și cei trei își

continuară drumul spre cămin.

— Ce facem cu ședința cercului, se plângea fata. Cred că nici nu-l vom mai ține. Și-mi pare așa de rău!... Vladimir smulse cu ciudă o frunză din arțarul ce străjuia intrarea în cămin.

— Îl omor, scrâșni el mototolind frunza în pumn. Nu permit nimănui să te supere! rămase rușinat după ce-i scăpară aceste cuvinte. Irina pâli, privindu-l țință. Viorel dispăru în cămin strigându-i lui Vladimir „Te caut eu, deseară!”. Irina continua să-l privească mută pe băiatul ce sta în fața ei, cu capul plecat.

— Da, Irina, începu el deodată, ridicând ochii, tu n-ai priceput deloc că... te iubesc?

— Vladi, ți-pă fata, este oare adevărat? Ochii frumoși ai Irinei se umpluseră de lacrimi. Lui Vladimir nu-i venea să creadă.

— Irina, spune-mi, tu... tu, mă iubești?!... Și totul în jur se prefăcu în flori albe atunci când auzi șoapta fetei „Da!” Vraja aceasta a primei mărturisiri fu ruptă de apariția lui Andrei care venea de la bibliotecă cu trei volume de Adrian Păunescu.

— Gata, amici, am pus mâna pe ele, zise el zâmbind fericit, cu cărțile sub braț.

— Ascultă, filozofule, răsă Vladimir strângând mâna Irinei, ai supărat-o pe prietena mea. Andrei făcu ochii mari.

— V-ați declarat prieteni, în sfârșit. Era și timpul.

— Ce vrei să spui, îl fulgeră Irina cu privirea.

— Nimic, numai că au cam observat mulți că țineți unul la altul. Eu vă doresc noroc și fericire! Și Andrei vru să intre în cămin.

— Stai, Andrieș, unde pleci? Ai uitat că trebuie să mergem la ședința cercului? Nu scapi tu ușor. Haide! Vladimir și Irina îl luară pe Andrei ca o escortă și-l duseră așa până în amfiteatrul unde se ținea ședința. Toți fură surprinși când Andrei intră în sală îmbrăcat în blugi și purtând un tricou de un roșu aprins cu o frunză de arțar albă pe piept. Sala era deja plină. Erau și „Red-Oxul” (Oare de unde-o fi aflat, se întrebă Vladimir) și „Marguerite Yourcenar” și Paul Miron, îndrumătorul lor de an și, în sfârșit, „toată floarea cea vestită a studențimii”. Andrei o văzu pe Lexi, într-o rochie albă și simți o izbitură de ciocan în creier. Vedea că începe să se piardă. Vladimir îi făcu cu ochiul.

— Andrieș, ți-ai făcut rugăciunea? Fii atent că vei fi pus la zid imediat. Veșnica ta pomenire!

— Idiotule, i-o reteză Andrei cu privirea lui albastră scăpărând, nici nu m-ai lăsat să mă schimb, am apărut aici ca toți dracii. Nu-i vezi cum se uită toți la mine de parcă aș fi extraterestru!...

Exact atunci apăru Iulian Adamescu, profesorul lor de filosofie și în sală rumoarea se potoli. Andrei simțea că are în cap creier lichefiat, că nu mai poate pur și simplu să gândească. Se simțea tare rău. Dar nu voia cu niciun preț să arate acest lucru. Auzi ca prin vis cum profesorul Adamescu, după ce-și expuse propria lui părere se adresă auditoriului.

— Și-acum îl invit să ne spună opinia sa pe filosoful nostru, cea mai sclipitoare minte pe care o avem aici, studentul Andrei Andrieș. Hai, Andrieș, curaj. Toată lumea așteaptă să audă ce gândești. Doar tu ești fondatorul acestui cerc. Andrei se ridică, roti o privire rătăcită prin sală, apoi se îndreptă clătînându-se spre catedră. O văzu din nou pe Lexi, cum zâmbea, puțin ironică, puțin compătimitoare. Apoi privirea i se agăță de Sonia care-l fixa parcă rugându-se. Ajunse la catedră dar spre uimirea și surpriza multora, mai ales a profesorilor nu adusese cu el niciun referat. Își trecu degetele prin buclele blonde și începu cu vocea ușor voalată.

— Se zice că noi, cei care suntem la Politehnică nu avem simțuri ci numai creier. Eu îmi permit să nu fiu de acord cu această ipoteză. În primul rând noi putem iubi, nu suntem roboți, nici calculatoare, chiar dacă lucrăm numai cu ele. Apoi, noi gândim, și mie mi se pare lucrul cel mai important să ai propriile tale idei, părerile tale... Nu zic că ceilalți nu gândesc, nici nu mi-a trecut așa ceva prin minte. Dar mai bine mă opresc aici cu această divagație și încep să vă vorbesc despre o problemă care pe mine mă preocupă de mult, poate chiar din clasele școlii generale. Andrei privi în sală și văzu că toți erau extrem de atenți la ceea ce spunea el. „Cineva îmi spunea odată, într-o discuție pe această temă că omul este dominat de Soartă, Destin, sau așa ceva și nu poate face nimic când soarta a hotărât ceva”.

— Ce dracu' l-a apucat, șopti Vladimir la urechea Irinei, doar nu despre asta trebuia să vorbească.

— Parcă tu nu știi cum este, cine-l poate împiedica când i s-o năzări lui ceva? Hai mai bine să ascultăm, se anunță ceva interesant.

— Sigur, Andrieș este deștept spirt. Îi merge mintea. Parcă eu nu știu ce prieteni îmi aleg?!... Și Vladimir zâmbi, strângând-o pe Irina de mână.

— Acel cineva, vorbea mai departe Andrei îmbujorat și cu ochii

strălucitori (începuse să-și revină, să se simtă din nou în largul lui) se exprima cam așa: „Se moare în atâtea moduri și la toate vârstele posibile. Dacă ar putea omul să trăiască cât vrea!...” Totul a început de la faptul că persoana respectivă a spus că nu dorește să trăiască mult și că deviza ei în viață este „să trăiești puțin și să realizezi mult”. „Viața prea lungă m-ar plictisi și m-ar obosi”, a spus ea. Și-atunci a mai zis „Nu vrei tu să trăiești prea mult dar dacă așa ți s-a dat și dacă ai zile n-ai ce să faci”. Atunci am întrebat-o ce înțelege prin asta și mi-a vorbit despre Soartă, Destin... Mi s-a părut o concepție cam fatalistă. Eu, care n-am acceptat niciodată ceva ce mi s-a impus, sufletul meu a zburat tot timpul liber ca o rândunică. Iubesc independența, mai ales libertatea interioară. Mi se pare ciudat să aud o concepție atât de categorică privind soarta, destinul... Eu cred că ceea ce hotărăște moartea sau viața noastră este însăși VIAȚA, scrisă cu majuscule, selecția naturală, viața, care are nevoie de ajutorul morții ca să-și mențină ciclul fără de care n-ar putea exista. De ce numai noi, oamenii avem un destin? V-ați gândit vreodată? De ce în lumea animalelor sau a plantelor nu putem vorbi de așa ceva? De ce nu zicem, de exemplu „Destinul găinii sau al porcului a hotărât ca aceștia să moară mâncați de noi, ființele inteligente”. Mi se pare foarte nelalocul ei toată această situație și mă întreb dacă nu tot noi am inventat și povestea asta cu „destinul” ca să găsim o explicație pentru legile naturii ce de fapt guvernează totul, inclusiv existența noastră. Mi se pare ciudat și chiar îmi vine să râd când încerc să-mi imaginez „Destinul „cu un catastif și un creion roșu în mână. „Acesta trebuie să moară la vârsta cutare într-un accident sau de o boală grea pentru că așa mi s-a năzărit mie...” Și taie cu creionul roșu numele unui om din catastiful său. Îmi vine să râd. Deși nu este nimic amuzant. Cred că mai degrabă depindem de hazard decât de soartă. De exemplu, și sexul unui copil este determinat tot de întâmplare, oricât am dori noi să fie fată sau băiat. Și aici tot hazardul își spune cuvântul. Totuși, selecția naturală se face simțită; de pildă, după război s-au născut aproape numai băieți și asta din necesitatea de-a se realiza echilibrul între sexe, de a se compensa ceea ce s-a pierdut. După părerea mea, natura este foarte puternică. Legile ei guvernează în întregime Universul. Să nu uităm că și stelele au un ciclu vital: se nasc, au o perioadă de dezvoltare și dispar apoi lăsându-și resturile în spațiu ca materie primă pentru nașterea altor stele...

Andrei începea să se simtă din ce în ce mai rău. Ochii îi erau

aprinși de febră, părul bălai năclăit de sudoare. Privi rătăcit prin sala în care nu mai distingea decât umbre și începu iarăși.

— Viața se naște și se perpetuează deci cu ajutorul morții. Eu, personal cred și-ntr-o eventuală existență după dispariție, dar nu una legată de religie, de un locaș al sufletelor aflat undeva în ceruri! Părerea mea se bazează pe faptul că atomii aflați în noi se găsesc pretutindeni în Univers, și în materia stelară, și în norii de pulberi și gaze cosmice... Cum spunea Carl Sagan, „noi suntem pulbere de stele, cenușa alchimiei stelare, care strânge lumină de stele și poate cugeta la toate lucrurile existente...” Eu cred, și poate această idee ar putea fi legată într-un fel de teoria metempsihozei, că, după dispariție atomii din noi, din corpul nostru s-ar putea regăsi departe, în nucleul unei stele, de exemplu. Așa văd eu o posibilă existență dincolo de hotarul vieții. Dispariția, făcând abstracție de implicațiile psihologice ale acesteia este un fenomen cât se poate de natural, indispensabil evoluției. În momentul în care orice relație cu mediul s-a întrerupt, când nu mai poate fi stabilită nicio legătură în acest sens intervine legea implacabilă și necesară a vieții iar Natura își regăsește și-și reia materia înstrăinată din sânul ei pentru o clipă. Viața nu este decât un foșnet... Din punct de vedere științific totul este extrem de simplu și de normal. Dar psihologic vorbind omul n-a reușit niciodată să înțeleagă și să accepte în totalitate efectul aripilor negre ale lui Thanatos ce se aștern peste existența noastră atunci când Hazardul, ca slugă a Vieții îi îndeplinește acesteia poruncile...

Andrei se opri istovit și-și șterse cu palma sudoarea ce-i șiroia pe frunte intrându-i în ochi. Sala era în delir. Toți strigau „Bravo, Andrei, ești genial!”, dar el parcă nu înțelegea că toate acestea i se adresează lui. Tot ceea ce voia era să scape cât mai repede de acolo, să ajungă în cămin și să se întindă pe pat. Se simțea sfârșit. Văzu ca prin vis cum profesorul Adamescu îi strânge mâna, o zări apoi pe Lexi, în picioare, aplaudând, însă i se păru că vede totuși un licăr de ironie în privirea ei verde. Coborî și-o luă spre ieșire când se pomeni înconjurat de Vladimir, Irina, Sonia, Eugen, Viorel...

— Andrieș, i-ai dat gata! Al dracului mai ești, măi frate, îl împunse Vladimir cu degetul. Sonia avea ochii umezi.

— Andrei, ai fost extraordinar! Felicitări! Vocea fetei tremura. Andrei mai găsi tăria să zâmbească slab apoi simți o izbitură în creier și totul se făcu negru în fața lui.

În cămin era o agitație nemaipomenită. Toți erau în fierbere. Nu știau ce s-a întâmplat cu Andrei. Veneau mereu la camera lui să-i ceară lămuriri lui Vladimir. Acesta stătea la capul prietenului său privindu-l îngrijorat.

— Dacă nu-și revine până dimineață sunăm Salvarea. Genule, rămâi cu mine, se anunță o noapte albă.

Andrei zăcea în pat, slăbit, cu febră mare, cu ochii închiși. Respirația îi era greoaie. Deschise un ochi cu greu, apoi pe celălalt și-și aținti privirea tulbure în tavan. Vladimir se aplecă asupra lui.

— Andrei, mă recunoști? Sunt eu, Stanca, uită-te la mine! Este și Genu aici, și

Viorel... Vorbește, Andrieș!... Băiatul gemu apoi își mută privirea pe celălalt perete. Simțea o durere insuportabilă în toate fibrele.

— Lexi, șopti el atât de slab încât cuvintele i se pierdură în răsuflare. Lexi, are dreptate Dostoievski. Prea multă suferință! Cine spune că nu poate fi scindată conștiința? Uite, eu mă văd acum ca-ntr-o oglindă. Ivan Karamazov, crezi că numai pe tine te-a vizitat diavolul? Numai că pe tine te-a vizitat sub chipul unui linge-blide, iar la mine s-a preschimbat într-o fată frumoasă. O drăcoaică! Suferință, prea multă suferință!

Vladimir și Genu se uitară îngrijorați unul la celălalt. Eugen puse mâna pe fruntea lui Andrei. Dogorea.

— Delirează, șopti Vladimir. Se pare că nu prea sunt șanse să-și revină. Mai bine l-am duce la spital.

— Să mai așteptăm puțin, spuse Eugen cu ochii țintă spre pat. Andrei se foi din nou, gemu și începu să spună cuvinte fără șir.

— Azi-noapte luna se preschimbase într-o pată de sânge. Și ploua cu trandafiri. Unul dintre ei era Lexi. Lexi, o pată de sânge, o pată neagră pe inima mea. Irina, mâine avem cursul de programare. Avem și cercul de filosofie. Ai să vii? Ia-o și pe Lexi, și pe Sonia. Lexi, ce multă suferință! Universul este o minciună. Nu este alcătuit din stele. Nu, Universul este un ocean de durere...

— Andrei, trezește-te, Andrei, ce-i cu tine? Vladimir era foarte agitat. Eugen îi făcu semn să se liniștească.

— Are să-și revină, sunt sigur. Andrei începu din nou, zvârcolindu-se.

— Nu-i așa că nu există virtute? Nu-i așa că totul este illogic? Nu-i așa că totul este permis? Atunci omoar-o pe Lexi! Dacă nu, am s-o

omor eu. Am s-o omor! Lexi!... Din ochii închiși ai lui Andrei, prin sita genelor lungi începură să curgă lacrimi limpezi, șiroind pe obrajii lui slăbiți, îmbujorați de febră. Apoi băiatul căzu într-un somn greu. Vladimir și Eugen stătură de veghe până în zori. Pe la ora șapte Genu plecă la cantină și-i aduse lui Vladimir ceva de mâncare.

— Tu rămâi cu el, îi spuse, mă duc eu la cursuri. Am să-i spun lui Miron ce s-a întâmplat. Și Eugen ieși grăbit din cameră. Vladimir rămase aiurit în mijlocul odăii, apoi se trânti în fotoliu și-și luă capul în mâini. De deasupra patului lui Andrei îi zâmbea Elton John. Andrei deschise încet ochii și-n lumina tulbure a dimineții îl văzu pe prietenul său stând lângă el.

— Vladimir, spuse atunci, învăluindu-l în privirile sale albastre. Acesta sări în picioare, parcă nevenindu-i să creadă, apoi se lăsă în genunchi lângă pat.

— Andrei, ți-ai revenit, bătrâne! Măi, Andrieș, se poate să ne dai așa emoții?!...

— Vladimir, ce s-a întâmplat cu mine? De ce sunt în pat? Parcă vorbisem la ședința cercului de filosofie... Apoi... nu mai știu nimic.

— Ți-a fost tare rău. Ai delirat toată noaptea. Eu și Eugen am stat cu tine. Vrei să auzi ce-ai debitat? Genu a avut prezența de spirit să înregistreze tot ce-ai spus. Chiar pe casetofonul tău. Ascultă, altfel ai crede că te mint. Dar cum te simți acum? Puse mâna pe fruntea lui Andrei.

— Da, parcă a mai scăzut temperatura. Ia astea, și Vladimir îi aduse o cană cu ceai și câteva pastile. Între timp Andrei ascultase caseta.

— Am putut eu să debitez așa ceva, se minună el. Vladimir zâmbea, cu un cuțit într-o mână și o cutie de pateu în cealaltă.

— Măi Andrieș, ar cam trebui să-ți faci tu niște analize, să vezi ce dracu' este cu tine. Eu am o verișoară la spital, chiar la laborator. Dacă vrei, te recomand. Andrei se ridicase în capul oaselor. Făcu un gest obosit cu mâna.

— Lasă asta acum, apoi sări ca ars, cu ochii ținți la casetofon. Fir-ați ai dracului să fiți! se văită el în gura mare. Și tu și Genu. Ca să-mi înregistrați tâmpeniile mi-ați șters muzica Queen. Ce dracu' mă, voi nu v-ați uitat?

Vladimir zâmbi, ușor crispat.

— Crezi că la asta ne gândeam noi în timp ce tu cochetai cu

„doamna în negru”? Hai, Andrieș, nu fi copil! Andrei se lăsă din nou pe pernă.

— Vladi, spune-mi, Lexi a venit pe-aici cât timp eu zăceam delirând, sau măcar a întrebat de mine?

— A fost, Andi, zău a fost. Andrei oftă, închizând ochii.

— Crezi că-mi face mare plăcere minciuna ta? Crezi că nu văd după ochii tăi că Lexi habar n-are ce este cu mine și nici prin cap nu i-a trecut să vină aici? Pariez că aseară a fost la bar cu sirianul ei.

— Andi, de ce te chinuiești singur? Ești convins că Lexi este așa cum e și tot la ea te gândești. Chiar și inconștient tot pe ea o strigai. Of, prietene, are să-ți treacă vreodată? Gata, nu te mai obosesc. Ia să vedem! Bine! Temperatură nu mai ai deloc iar ochii ți s-au mai limpezit. Semn bun! Odihnește-te, eu mă duc s-o caut pe Alexandra.

Și Vladimir țâșni ca o săgeată pe ușă. Rămas singur Andrei mai admiră un timp fotografiile lipite pe pereții camerei ca și cum le-ar fi văzut pentru prima dată, apoi oftă și adormi din nou, muncit de gânduri.

Vladimir zbură aproape pe coridorul care din fericire era liber. La ieșirea din cămin se ciocni nas în nas cu Sonia, ce grăbită dădea să intre.

— Vladi, exclamă fata oprindu-se. Vladimir ieși ca o furtună și se așeză pe banca din fața căminului, chiar sub arțar. Respira precipitat. Sonia veni și se așeză lângă el.

— Sonia, începu băiatul, nu-ți mai face griji, Andrei și-a revenit. Consider c-a trecut pericolul. El nu știe că de fapt ai stat și tu acolo, cu noi, veghindu-i rătăcirea.

— Vladimir, spuse Sonia cu ochii în lacrimi, ai auzit, tot pe ea o striga, până și atunci. Doamne, ce-o mai iubește! Ce mă fac, Vladi, izbucni ea în plâns și-și lăsă capul pe pieptul lui Vladimir. Irina este fericită, știe că tu o iubești, dar eu, eu?... suspină Sonia lipindu-se tot mai mult de el. Băiatul se zăpăci și începu să-i mângâie în neștire părul.

— Sonia, îi spunea el, fii cuminte, eu cred că de fapt pe tine te iubește. Sonia își ridică fruntea și-l privi uimită.

— Pe mine, se bâlbâi ea aproape sufocată. Nu, Vladi, nu mă iubește pe mine, tu spui așa ca să mă consolezi dar știi și tu foarte bine că Andrei o iubește pe Alexandra. Vladimir îi luase o mână și i-o mângâia.

— Ai să vezi, Sonia, că eu am dreptate. Andrei de fapt pe tine te

iubește și va veni la tine pocăit, ascultă-mă pe mine! De fapt mi-am dat seama mai demult de asta. Andrei crede c-o iubește pe Lexi dar nu este așa. Deocamdată nu știe să citească prea limpede în sufletul lui, deși ar cam trebui, nu mai este un puști. Mai dă-i timp. Sonia, și ai să vezi că am fost un profet bun. Sonia zâmbea printre lacrimi. Cuvintele lui Vladimir îi dăduseră curaj. Nu știa de ce dar simțea că are o încredere oarbă în băiatul acesta. Îl luă de gât și-a sărută pe amândoi obraji.

— Vezi să n-o faci pe Irina geloasă, se auzi glasul lui Genu care apărură la fereastră. S-a trezit invalidul nostru și întreabă dacă ai găsit-o pe Alexandra, mai spuse Eugen, apoi capul lui dispărură în cameră. Sonia pări și-l fixă pe Vladimir mușcându-și ușor buzele.

— Va să zică Andrei te-a trimis după ea... Și-atunci cum poți să mai spui că mă iubește pe mine? Și fata izbucni iarăși în plâns. Vladimir clătină din cap, întristat.

— Te înșeli, Sonia. Și vei vedea că am dreptate. Iartă-mă acum, trebuie să plec. Și băiatul se ridică de pe bancă luând-o pe aleea ce ducea la căminul de străini. Sonia rămase pe bancă, palidă, cu ochii plânși. Din direcția bibliotecii venea Irina cu două caiete sub braț. O văzu pe Sonia cum stătea istovită pe bancă și veni spre ea neliniștită.

— Sonia, ce-i cu tine, spuse ea punând caietele alături și așezându-se lângă prietena sa. Ce s-a întâmplat? Ai plâns?

— Irina, Andrei și-a revenit, spuse Sonia printre sughituri.

— Aha, va să zică asta era, ai plâns de bucurie, zâmbi Irina.

— Până la un punct da, începu Sonia scoțând batista și suflându-și nasul.

— Până la un punct, se miră Irina. Va să zică tot s-a întâmplat ceva. Ce mai aștepti ca să-mi explici și mie? Și Irina propti mâinile în șolduri și se prefăcu supărată și nerăbdătoare.

— Am vorbit cu Vladimir, șopti Sonia privind într-o parte.

— Vladimir? Și ce dracu' ți-a mai spus și-acesta, izbucni Irina. Lasă că-i arăt eu!...

— Stai, Irinel, în primul rând nici nu știi ce-a spus și te și iei de bietul băiat...

— Păi asta încerc să aflu de la tine cam de vreo zece minute dar văd că nu prea am sorți de izbândă, rosti Irina zâmbind ușor. Sonia se hotărî să vorbească.

— Vladimir mi-a spus că Andrei și-a revenit și se simte mai bine. Și mi-a mai spus că el are impresia, adică nu, este convins că Andrei mă

iubește pe mine și i se pare numai că ține la Alexandra. Aș vrea să-l pot crede!... Irina sări în picioare entuziasmată.

— Vladi are dreptate. Și eu am observat asta demult. Vezi ce proastă ești? Îți faci singură zile amare.

— Stai, Irina, o opri Sonia cu un gest, și eu am crezut la fel, dar am aflat pe urmă că Vladimir se ducea s-o caute pe Lexi, trimis de Andrei. Ei, ce spui? Și-atunci nu m-am mai putut stăpâni...

— Aha, deci așa stau lucrurile. Vladimir, mamă, ți-ai dat foc la valiză! Va să zică tu ești mesagerul aiurelilor lui Andrei! Lasă că v-arăt eu! Sonia, tu te duci imediat în cameră și m-aștepți. Mă duc chiar acum să vorbesc cu idiotul acela de Andrei. Nu-ți fie teamă, nu-l iau prea tare, ținând seama de faptul că abia și-a revenit.

— Irina, stai, ești nebună? Ce vrei să faci, sări Sonia dar prietena ei dispăruse deja pe ușa căminului. Trecu ca fulgerul pe lângă Cătălin, nici nu-și mai dădu seama dacă i-a răspuns la salut sau nu și se opri emoționată în fața camerei lui Andrei și Vladimir. „De fapt ce să-i spun? Pot eu să schimb sentimentele unui om?”, se întreba ea neștiind dacă să bată la ușa sau să renunțe.

— Îi spun adevărul, hotărî ea brusc și bătu de trei ori cu degetul în ușa care avea lipită pe ea fotografia celebrului tenisman Ivan Lendl.

— Intră, auzi ea glasul lui Andrei, ușor obosit. Deschise ușa șovăind și înaintă cu pași nesiguri. Draperiile erau trase și în cameră plutea o lumină albastră. Andrei stătea în pat, cu ochii închiși și părea încă foarte slăbit. Auzind pașii fetei deschise ușor ochii și se ridică în capul oaselor.

— Irina, ce surpriză!... Ia loc, te rog!... Și-i arată scaunul de lângă pat. Irina făcu doi pași și se prăbuși pur și simplu pe scaun... Simțea că, dacă ar mai fi stat mult timp în picioare ar fi leșinat. „Ce dracu' am, m-am emoționat ca o neroadă!...”

— Andrei, începu ea, cum te simți? Eram cu toții îngrijorați, nu știam ce se întâmplă cu tine.

— Erați chiar toți îngrijorați, o întrebă el privind-o în ochi. Și Lexi? Irina simți că roșește și-i fu ciudă. Plecă ochii și spuse:

— Tot de Lexi întrebi? Ei bine, cu riscul că-ți zdrobesc inima, am să-ți dezvălui totul, izbucni fata parcă fără să-și mai dea seama ce spune.

— Ce să-mi dezvălui, se foi Andrei neliniștit.

— Andi, am să-ți spun tot, dar promite-mi, te rog că n-ai să te

agiți prea tare, știi că-ți poate face rău acum. Îmi promiți? El încuviință obosit din cap și se lăasă încet pe pernă. Irina începu.

— Ieri, după ce ție ți s-a făcut rău și te-am adus aici, în cămin, Lexi a trecut pe lângă noi (eu eram cu Sonia) împreună cu nelipsita ei Cora și ne-a spus zâmbind batjocoritor: „I s-a făcut rău , vedetei. Aveți grijă să nu rămâneți fără , cea mai sclipitoare minte pe care o avem aici. Apoi a adăugat: „Duceți-vă și vă luați în primire rolul de surori de caritate!” Și iar a chicotit. Îmi venea s-o iau la palme. Dacă era Vladimir acolo precis o pocnea. Sonia era palidă, gata să-i sară în cap. Abia am potolit-o. „Uite pentru cine suferă atât bietul Andrei”, mi-am spus, și-am jurat să-ți deschid ochii. Apoi eu și Sonia am venit la tine în cameră împreună cu Vladimir și cu Eugen. Eu n-am stat mult, în schimb Sonia te-a vegheat tot timpul. Era și ea alături de Vladi și de Genu. Îți dai seama ce era în sufletul ei când te vedea delirând și, mai ales, când te auzea pronunțând mereu numele viperei de Alexandra...

Andrei asculta mut și simțea cum boabe mari de rouă îi vin pe sita genelor. Irina continuă.

— Când am plecat am întâlnit-o pe Lexi venind de la căminul de străini. Cum m-a văzut a început să rânjească. „Ce mai face ,filozoful nostru? N-a murit încă? Să mă anunțați și pe mine să dau bani pentru coroană, a spus ea sarcastic, apoi a adugat șoptind: Cine știe, poate ne vom întâlni după moarte în nucleul vreunei stele, conform teoriei sale... Și-a dispărut ca un demon. Eu am rămas năucită în mijlocul aleii. Nici nu mai puteam respira, mă sufocase furia. Andrei trase adânc aer în piept.

— Îți mulțumesc, Irina, spuse el mângâind-o pe obraz, n-aș fi crezut că Lexi poate să fie așa. Am să mă feresc de acum înainte și promit c-am să încerc să mă smulg sentimentului fatal din inima mea. Ochii băiatului erau învăluți în rouă. Irina simți că nici ea nu se mai poate stăpâni.

— Andrei, spuse ea luându-i mâna, tu chiar nu simți nimic pentru Sonia? Andrei tresări și-și ridică ochii către posterul cu Elton John.

— Cine ți-a spus că nu simt nimic, o întrebă el cu ochii la afiș. Am crezut că ea mă urăște, mă disprețuiește pentru că pot iubi o ființă cum este Alexandra. Dar, din câte mi-ai spus tu și Vladimir am înțeles că Sonia...

— Sonia te iubește enorm, bietul meu Andrei... Cum ai putut

crede că te disprețuiește? O fată ca ea? Și tu nu știi totul. Nici n-ai habar că înainte de-a susține examenul de admitere la facultate Sonia a lucrat ca vânzătoare de loz în plic numai ca să-și poată ajuta mama bolnavă și pe fratele său, încă elev. Și-a mai avut puterea să și învețe. Nici nu știi ce suflet curat are Sonia și de câte sacrificii este capabilă!... Irina plângea de-a binelea. Dar și obrajii lui Andrei erau scăldați în lacrimi.

— Irina, te rog să nu-i spui Soniei că de fapt și eu o iubesc; vreau s-o afle din gura mea. Dar eu deocamdată nu mă simt în stare de acest lucru. Trebuie să am mai întâi o explicație cu Lexi, să închei definitiv acest capitol tulbure din viața mea. Cred c-o voi face la discoteca de sâmbătă. Tu vii? Vezi, dacă poți, împiedic-o pe Sonia să vină. N-aș vrea să mă vadă cu Lexi, ar putea interpreta greșit. Irina sări de gățul lui, îi ciufuli părul și-l sărută pe amândoi obrajii.

— Andi, ești un înger! Știam eu că vei înțelege. Biata Sonia, mi-e teamă că nici n-o să poată suporta o asemenea fericire!... Vorbind, fata amesteca râsul cu plânsul și-l săruta mereu pe Andrei. Așa îi găsi Vladimir care deschise ușa ca o furtună; rămase stupid în cadrul ușii cu două vase în mână, în care luase de la cantină mâncarea pentru prietenul său.

— Bravo, Andrieș, nici nu ți-ai revenit bine și-ai și început să te dai la prietena mea. Te avertizez că mai am încă un braț de oțel, glumi intrând și punând vasele pe masă. Ia să vedem, pușorule, cum ne simțim? Bine! Să știi că nu ți-am găsit-o pe „Zâna Zânelor”. M-am întâlnit în schimb cu Miron și cu „Red-Oxul” și mi-au spus că situația este foarte gravă. Alexandra este în legătură cu un grup de sirieni și se pare că este implicată în niște treburile tare nasoale. Săptămâna viitoare se convoacă adunarea generală pentru a se hotărî excluderea ei din facultate. Eu nu știu ce-a fost în capul ei, zău! Și partea proastă este, continuă Vladimir privind-o pe Irina, care stătea nemișcată, că tu ești acela care va propune excluderea lui Lexi din facultate.

— Eu!... urlă Andrei sărind de pe pat. Nu, Vladi, nu pot să fac așa ceva! De ce tocmai eu, se agita el privind când la Irina, când la prietenul său.

— Dar nu știi că tu ești „cel mai cel” aici, ce mai întrebi de ce?

— Dar nu pot, gemu Andrei apăsându-și pumnii pe luminile ochilor, uitați c-am iubit-o ca un nebun, c-o mai iubesc încă? Tocmai eu s-o distrug?

— Dar ea cum te distruge pe tine, îl fulgeră Irina cu o privire scânteietoare. Ai uitat ce mi-ai spus adineaori?

— Gata, vom vedea ce-o fi, acum hai să-l lăsăm în pace, prea l-am obosit. Uite că s-a agitat iar. Hai, Andrieș, lasă, nu-i nimic, se va rezolva. Ți-am adus puțină mâncare, vino și ia un pic, este foarte bună, supă de pui. Vladimir se întoarce către Irina și-i făcu semn să iasă, în timp ce Andrei se așezase supus la masă.

— Stanca, este așa de gravă situația cu Lexi, întrebă el cu lingura în mână. Vladimir se încâpățâna să se uite pe fereastră. Se întoarce și-l învâluie pe prietenul său într-o privire.

— Din păcate da, bătrâne, îi spuse venind spre masă și luând cărțile de joc pe care începu să le salte în palmă. Andrei continua să mănânce.

— Andrieș, de ce-a fost Irina la tine? Și, mai ales, de ce era așa de fericită când am intrat, întrebă Vladimir așezându-se pe pat, cu ochii țintă la Andrei. Acesta tocmai terminase. Se ridică de la masă și se așază și el pe pat.

— Mi-a deschis ochii cu privire la Alexandra, începu el, și mi-a mai spus și despre Sonia.

— Ce ți-a spus despre Sonia? Că te iubește? Asta trebuia s-o vezi tu demult, fraierule, nu să ți-o spună alții... Tu te-ai ținut tot timpul după fundul lui Lexi...

— Vladi, șopti Andrei ușor luând mâna prietenului său, am început să văd limpede în mine. O iubesc pe Sonia...

— Tâmpitule!... Vestea asta merită o băută! Vezi ce găgăuță ai fost? Când îți spuneam eu...

— Stai puțin, Stanca, o iubesc, dar vezi, nu pot să mă duc acum să-i spun asta...

— Dar de ce, pușor, făcu Vladimir pe miratul. Ce dracu' mai ai? Andrei își plecă privirile.

— Știi, Lexi... Vladimir sări de pe pat.

— Iarăși Lexi... Nu mai ai de gând să termini? Parcă nu sunt nici cinci minute de când mi-ai spus c-o iubești pe Sonia. Ce ți s-a mai năzărit iar?

— Nimic, rosti Andrei încet, vreau numai să vorbesc cu Lexi, să-mi explice și mie, o dată pentru totdeauna de ce s-a purtat așa...

— Da, sări Vladimir, ca să-ți rădă iar în nas, să te umilească din nou...

— De data asta n-o mai iert, aproape că strigă Andrei. Vladimir se așează iar lângă el și-abia atunci văzu că prietenul său strângea ceva în mână.

— Ce dracu' e asta, întrebă el desfăcându-i pumnul.

— O frunză de arțar, șopti Andrei pierdut. Am găsit-o jos, lângă pat. Credeam c-a intrat pe fereastră, din cauza vântului, dar ferestrele au fost tot timpul închise. Vladimir își aduse aminte că Soniei îi plăceau tare mult frunzele de arțar și aseară, când veghea la căpătâiul lui Andrei tot răsucea între degete o astfel de frunză.

— Este de la Sonia, ea o avea în mână aseară, în timp ce tu aiurai, rosti Vladimir, ridicându-se din nou și făcând câțiva pași prin cameră.

— De la Sonia, se repezi Andrei parcă fără să se mai controleze. Îi plac ei frunzele de arțar?

— Da, îi plac. Și vrei să-ți spun și de ce? Pentru că ai tu tricouri și căciulă cu frunză de arțar, idiotule! De aceea îi plac! Îi place tot ce este legat de tine. Apropo, dă-mi și mie tricoul tău roșu astă-seară, mă duc la un chef cu Irina.

— Și pe mine nu mă luați, se ridică Andrei de pe pat.

— „Vedeta „are nevoie de odihnă, se află în convalescență. Ce dracu', doar ți-ai revenit și vrei iar să te zbânțui.

— Ia mai slăbiți-mă cu „vedeta”, se supără Andrei. A început să mă cam calce pe nervi povestea asta. Cine știe ce-ar fi neobișnuit! Sunt atâția ca mine!...

— Nu, Andrei, ca tine nu sunt mulți, rosti Vladimir grav, privind iarăși pe fereastră. Apoi se duse și trase draperiile.

— Așa, acum te las să te odihnești, prea multe emoții pe ziua de astăzi și nu-i bine. Eu am să te las în pace, dormi cât vrei, citește, ascultă muzică, relaxează-te și, mai ales, nu te gânde la Alexandra!... Dar nu mi-ai spus dacă-mi dai tricoul...

— Ia-l, este în dulap, știi, doar... mormăi Andrei și se trânti pe pat închizând ochii.

Vladimir cotrobăia în dulap încercând să dea de tricou, dar fără succes.

— Unde dracu' l-ai pus, ai zis că este aici, se rățoi el scoțând capul prin ușa deschisă. Imposibil să găsești ceva.

— Of, se ridică Andrei în silă, ce dracu' ești așa, măi Stanca? Mă întreb cum te suportă Irina. Și te mai și iubește, măgarule!...

— Aha, va să zică mergi spre deplina vindecare dacă ți-ai

recăpătat simțul umorului și mai ales ironia, pufni Vladimir făcându-i cu ochiul. Dar dă-mi tricoul acela odată, că ne apucă noaptea!...

Andrei își scutură coama blondă și se uită în jur neștiind cam pe unde poate fi „arțarul „lui. Deodată sări ca ars și-și aduse aminte că-l văzuse pe fotoliu; se repezi să-l caute. Într-adevăr, tricoul era acolo, acoperit de niște reviste „Newsweek”.

— Iată-l, strigă el cu tricoul fluturând în mână de parcă ar fi fost un revoluționar pe baricadele Comunei din Paris. Vladimir i-l smulse din mână și-l împachetă într-o foaie de ziar.

— Gata Andrieș, eu m-am evaporat. Să dea dracu' să faci ceva în lipsa mea că ți-ai halit coliva. Nu mai scapi... Să nu cumva să ieși din cămin și să pleci cine știe pe unde; ai răbdare, ai să vorbești cu Lexi sâmbătă. Nu mai este mult, doar patru zile. Și Vladimir străbătu camera din două salturi ajungând la ușă.

— Era să uit, se întoarse el spre Andrei, Miron și cu „Red-Oxul „ziceau că trec pe la tine să te întrebe de sănătate. Ai grijă ce faci, mai rosti apoi și dispăru închizând ușa cu un pocnet. Rămas singur, Andrei se întinse pe pat și apăsă butonul casetofonului. Era tot caseta aceea, cu rătăcirea lui.

...” Azi-noapte luna se preschimbase într-o pată de sânge. Și ploua cu trandafiri. Unul dintre ei era Lexi, Lexi, o pată de sânge, o pată neagră pe inima mea. Irina, mâine avem cursul de programare. Avem și cercul de filosofie. Ai să vii? Ia-o și pe Lexi, și pe Sonia...” Sonia, tresări Andrei cu gândul aiurea. Vocea lui se auzea mai departe din difuzoarele casetofonului...” multă suferință! Universul este o minciună. Nu este alcătuit din stele. Nu, Universul este un ocean de durere...” Aiurit, Andrei închise aparatul. Simțea că începe iarăși să-i vină amețală. Oftă ușor și închise ochii.

„Ce dracu' este cu mine”, își spuse el. Are dreptate Vladimir, ar trebui să-mi fac niște analize. Se auzi o ușoară bătaie în ușă și Andrei mai mult șopti decât spuse: „Intră! Este deschis”. În aceeași clipă își aduse aminte de cuvintele lui Vladimir, că s-ar putea să vină Miron și „Red-Oxul”. Se ridică din pat și porni spre ușă când aceasta se deschise și apărură cei doi. „La dracu', își zise Andrei, numai de vizite înalte nu aveam eu chef acum...”

— Poftiți, luați loc și vă rog, scuzați, la noi în cameră este cam deranj. Ne-am gândit să facem ordine duminică. Miron se așeză la masă iar profesoara de engleză Cernat luă loc chiar pe scaunul de

lângă Andrei.

— Andrieș, începu ea cu un ton ce se voia îngrijorat și ocrotitor, cum te mai simți? Mi-au spus fetele că ai fost foarte bolnav, mai ales aseară și toată noaptea... Profesorul Miron zâmbea. Andrei simți că se sufocă.

— Mulțumesc, mă simt foarte bine acum, zise el, a fost ceva trecător. Cred c-am pus prea mult suflet în ceea ce-am vorbit la ședința cercului.

— Ai fost fenomenal, Andrei, rosti atunci și Miron care nu scosese încă niciun cuvânt.

— Adevărat, spuse „Red-Oxul”, mi-a plăcut și mie foarte mult cum ai vorbit. Andrei înclină ușor capul.

— Vă mulțumesc, mă simt măgulit. Dar consider că ideile mele nu merită atâta atenție. Le gândesc și gata. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să țin conferințe.

— Nu vorbi așa, Andrei. Doar toată lumea știe ce cap ai, zise profesorul Miron jucându-se cu stiloul de pe masă.

— Andrieș, ar trebui să nu mai stai așa, să faci niște investigații în legătură cu indispozițiile tale, se neliniști profesoara Cernat.

— Vă mulțumesc pentru sfat, doamnă, am să fac. Prietenul meu, Stanca are o verișoară la spital, chiar la laborator, rosti Andrei cu privirea ținută în ochii albaștri, metalici ai „Red-Ox”-ului.

— Știi, reluă ea, poate n-ar fi cazul să-ți vorbesc despre asta acum, dar cred c-ai auzit de Alexandra Radu. Marți se convoacă Senatul Universității pentru a se hotărî excluderea ei din facultate. Andrei nu spuse nimic, își plecă numai ochii încăpățânându-se să privească podeaua. Cei doi profesori se ridicară și se îndreptară spre ușă.

— Andrei, ai grijă de tine, îi spuse Miron, îndrumătorul lor de an, și te rog să nu vii la cursuri până nu te faci deplin sănătos. La revedere!

— Da, spuse și „Red-Oxul”, ne ierți dacă te-am obosit cumva. Odihnește-te și fă-te sănătos cât mai curând. La revedere! Andrei, care stătuse aiurit privindu-i cât timp ei spusese ră toate acestea nu mai avu decât puterea să zică „Vă mulțumesc. Bună seara!”. Și când cei doi dispărură închizând ușa, făcu doi pași apoi se prăbuși pe pat plângând în hohote. Nu se mai putea stăpâni. Ce bine că era în sfârșit singur! I se părea că totul se rupe în fâșii, că se acoperă de-o ceață deasă și că imaginea adorată a Alexandrei se pierde definitiv în această ceață, se îndepărtează de el ireversibil. Apoi, ca prin farmec ceața începea să se

risipească și, plutind pe-o frunză de arțar se ivi chipul suav al Soniei. „Sonia, sări Andrei apăsându-și pumnii pe ochi și scuturând pletele. „Sonia, spuse el cu voce tare, și, rușinat parcă începu să-și șteargă lacrimile ce-i pătaseră albastrul de azur al ochilor și obrajii palizi. Se trânti iarăși pe pat și-și fixă cu încăpățănare privirea pe fotografia lui Elton John, silindu-se să nu se mai gândească la nimic. Genele îi deveneau de plumb și până la urmă somnul îl birui.

Capitolul II

MISTERUL LĂNȚIȘORULUI

— Scoală-te, Andrieș, întârziem! Trebuie să mai mergem și la cantină. Sau tu ai declarat iarăși greva foamei, strigă Vladimir trăgând pătura cu care Andrei se acoperise până peste cap.

— Nu vreau să merg la cursuri, mormăi el, ia indigoul și scrie cursul și pentru mine.

Uluit, Vladimir rămase blocat, cu tricoul în mână. Tocmai se îmbrăca.

— Ce dracu' mai ai prietene? Te simți iar rău cumva, se neliniști el și veni spre patul în care Andrei se ridicase în capul oaselor.

— Nu, nu mai am nimic, dar nu știu ce mi-a venit să spun așa. Du-te la cantină, vin și eu, direct la cursuri, știi, nu-mi este foame deloc, rosti Andrei cu un zâmbet candid.

— Bine, dar să știi că-ți iau de la cantină măcar un pachet de biscuiți sau o napolitană. Nu poți să stai așa până la două. Să-mi iei și mie mapa, mai spuse el și dispăru pe ușă ca o furtună într-o zi de vară. Andrei se sculă din pat, strânse pătura și se îmbracă cu maxim de viteză. Apoi, dintr-un salt se plantă în fața oglinzii și-și trecu de câteva ori pieptenele prin clăia blondă, răvășită. „Gata, Andrieș, hai că ești chipeș”, își spuse el; luă apoi mapele și-o zbughi pe ușă. Ajunse în amfiteatru cu o secundă înaintea „Display-ului”. „Display-ul” era profesorul lor de programare, Ioan Nedelcu. Vladimir era deja acolo și-l înjura de mama focului.

— Fi-r-ai al dracului să fii, Andrieș! Unde-ai căscat, măi, gura? Credeam că totuși nu vii și mă lași în pom, că-ți arătam eu ție!... Vladimir ar mai fi spus poate și altceva însă tocmai atunci intră profesorul Nedelcu, cu un dosar sub braț.

— Nu facem seminar, a adus cursurile, se bucură Eugen împungându-l pe Vladimir cu degetul. Stătea în banca din spate, cu Cătălin. Ada nu venise, era bolnavă. Într-adevăr, profesorul Nedelcu

anunță că va preda și amână seminarul pentru o altă oră. Și se apucă să vorbească.

— Andrieș, ce dracu' faci, nu scrii, îi șopti Vladimir dându-i un ghiont pe sub bancă. Vezi că se uită „Display-ul „la tine! Și adu-ți aminte, frate, că avem examen la programare, mai spuse el împungându-și buzele cu capătul creionului. Andrei stătea ca într-o transă, parcă nici nu auzea ce se petrece în jurul lui. Puteai să juri că n-a înțeles nimic, nici din ce preda profesorul, nici din ce-i spusese Vladimir. Mai erau câteva minute până la sfârșitul orei și Andrei, sfârșit și el închise caietul și-și aținti privirile pe fereastra deschisă. Se vedea arțarul din fața căminului. „Arțar, gândi el. Oare de ce dracu' oi purta eu tricouri cu frunză de arțar? Doar nu mă omor așa tare după canadieni. Ah, mamă, suspină el, parcă n-aș ști... Și Sonia... și ei îi plac frunzele de arțar. Dar nu pentru că iubește Canada ci pentru că mă iubește pe mine. Așa a spus Vladimir. Și Irina. Dar oare mă iubește? Dacă se înșală amândoi?”

— Iar ai prins rădăcini, Andrieș?

Dracu' să te mai priceapă. Dă omul un ban să te aducă și o sută să te ia înapoi... Andrei tresări. În fața lui stătea Vladimir râzând vesel.

— Hai, tu n-ai auzit vestea cea mare? Bucuria noastră! Andrei se dezmetici în sfârșit.

— Nu, ce veste? Ce bucurie? Zău dac-am auzit ceva!...

— Păi sigur, că tu trăiești pe sub pământ, se supără Vladimir și trânti mapa de bancă. Să-ți spun eu atunci. Nu mai facem ore în continuare pentru că proful de „speciale” este plecat din localitate. Iar noi suntem liberi ca păsările cerului. Ai priceput acum? Andrei se ridică și curând cei doi prieteni mergeau agale pe aleea ce ducea spre cămin.

— Poate ți-e foame, rosti Vladimir scoțând din buzunar un pachet cu biscuiți pe care i-l întinse prietenului său. Acesta îl luă mașinal și fără să se uite la el îl băgă în buzunar.

— La ce te gândești, îl întreabă Stanca privindu-i pieziș.

— Oare de ce n-o fi venit Lexi la discoteca de sâmbătă? Probabil a aflat de adunarea ce se va ține mâine. Of, cât aș vrea să vorbesc cu ea! Și Andrei oftă adânc.

— Ce repede ți s-a împlinit dorința, zise Vladimir privind de-a lungul aleii. Iat-o pe Lexi, vine chiar spre noi. Poate că și ea te caută. Eu am plecat, mă găsești în cameră! Și Vladimir se întoarce brusc luând-o

prin spatele boschetelor. Andrei privea cu ochii tulburi și i se părea că Alexandra nu este reală, că este numai o imagine de vis, o nălucire. Dar nu, era adevărat! Lexi era cât se poate de reală, era ea, îmbrăcată acum într-o rochie roșie ce-i scotea și mai mult în evidență negrul de abanos al pletelor. Și, ceea ce era incredibil, se îndrepta chiar către el. Andrei se făcu palid. Își simțea bătăile inimii. Nu mai putu îndura. Se prăbuși pe banca din fața lui, chiar lângă un boschet. Alexandra veni și se așeză grațioasă lângă el.

— Salut Andrei, ce faci dragă, gânguri ea privindu-l pe sub gene. Mi-a spus Cora că m-ai așteptat sâmbătă la discotecă. Iartă-mă, n-am putut să vin, mai șopti Lexi atingându-l ușor cu buzele pe cârlionții bălai. Andrei simțea că se pierde. Își număra bătăile inimii. Înălță capul și-și adună toate puterile pentru „confruntarea decisivă”.

— După cum vezi n-am murit, dragă Alexandra, așa că-ți poți păstra banii, rosti el sarcastic și se mută mai departe de ea. Lexi avu o strâmbătură de dispreț.

— Știam eu că are să-ți spună totul idioata aia de Irina. A și venit și ți-a dat raportul.

— Trebuia să nu-mi spună? Dacă ai fi fost în locul ei ai fi zburat, ți-ai fi pus aripi și la picioare ca să ajungi și să-mi spui mai repede.

— Nu, zău! Așa mă crezi tu? De ce m-ai căutat? Lui Andrei i se întoarse lumea în fața ochilor. Inima îi sângera rănită. Reuși totuși să se stăpânească și-i spuse cu vocea înghețată.

— Lexi, în ce te-ai amestecat cu blestemații aceia de sirieni? Știi că mâine se convoacă Senatul pentru excluderea ta din facultate. Alexandra rămase surprinsă și nu mai scoase niciun cuvânt. Dar după câteva clipe izbucni furioasă.

— N-au decât să mă dea afară! De altfel voiam mai demult să plec. Mă căsătoresc cu Ali Mohamed.

— Ce-ai spus, sări Andrei. I se păruse că n-a auzit bine. Alexandra se juca cu bucele lui. Se apropiase din nou și se lipise de el ca o iederă.

— Am spus că mă mărit, zise ea privindu-l în ochi. Și plec în Canada, mai adăugă Lexi cu privirea ațintită spre tricoul lui.

— De ce tocmai Canada, întreabă Andrei buimac încă.

— Pentru că-mi place, și... pentru că porți tu tricouri cu frunză de arțar, șopti ea și-l sărută pe păr. Andrei avu senzația dureroasă că Lexi își bate joc de el. Și deodată în fața ochilor îi apărură imaginea Soniei,

suavă și curată care parcă-l privea cu ochii ei mângâietori. Dintr-un salt se ridică de pe bancă. Dar Alexandra îl apucă de mână și-l smuci cu atâta putere încât îl sili să se așeze la loc.

— Prostule, râse ea arătându-și dinții albi, mă iubești, nu-i așa? Andrei încremenise, parcă și respirația i se oprise. Alexandra continua să râdă batjocoritor.

— Numai că eu, băiețas, n-am nevoie de dragostea ta de puști. De altfel eu n-am iubit pe nimeni și nici nu iubesc. Cu Mohamed mă mărit pentru că are bani. Asta e totul în viață, tinere! Banii! Ai bani, poți să faci orice! Și ea își strânse cochet părul la ceafă. Andrei o privea fără un cuvânt.

— Îți place rochia mea, îl întrebă Lexi cu un surâs mios. Nu-i românească. Lui Andrei parcă i se lumină mintea.

— Se și vede, mormăi el ironic. Câte nopți te-a costat?

— Uite ce este, tu să nu mă iei așa că te pocnesc, sări fata mânioasă.

— N-ai decât, se dezlănțui el. Acum am văzut eu cine ești. Spui că te iubesc? Și Andrei zâmbi amar. Da, te-am iubit ca un nebun, am suferit ca un prost din pricina ta dar să știi că acum, chiar în clipa asta dragostea pentru tine s-a smuls cu rădăcini cu tot din inima mea. Andrei aproape că nu mai respira și obrajii îi erau palizi.

— N-ai decât să pleci, urmă el. Idioato, crezi că acolo curge râu de lapte și miere. Ți-ai sucit mintea cu tot felul de tâmpenii. Ai să-ți aduci aminte vorbele mele: sau ai să mori de foame, sau ajungi să faci trotuarul. Ce crezi că arabul tău te ia de nevastă? Te credeam mai deșteaptă, Alexandra! Și băiatul tăcu, cu dinții încleștați. Lexi se repezi la el și începu să-l mângâie pe obraz.

— Andrei, nu-i adevărat ce-ai spus, eu știu că tu mă iubești!

— Pleacă de aici! Să nu te mai văd, cățea, urlă el ca scos din minți și-o îmbrânci pe fată care căzu năucită pe bancă. Tremurând tot Andrei se repezi pe aleea ce ducea spre cămin cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, palid la față, cu ochii înlăcrimați. Totul se învârtea în jurul lui și gura și-o simțea amară. Avea senzația că pășește peste cioburile propriei inimi. Ajunse sfârșit în cămin și abia mai putu deschide ușa. Se prăbuși pe pat fără să-l vadă pe Vladimir care tocmai venise de la dușuri.

— Andrei, se repezi acesta către el. Ce s-a întâmplat? Arăți groaznic. Andrei își ridică ochii tulburi și-l fixă pe prietenul său.

— S-a rupt filmul, Vladi, șopti el, de data aceasta definitiv. Nu vreau s-o mai văd în fața ochilor. Poate am să-ți povestesc odată ce s-a întâmplat între noi. Acum sunt obosit. Ascultă, Stanca, în noaptea asta mă duc și dorm la stație. Andrei era așa de hotărât încât Vladimir nu mai îndrăzni să-l contrazică.

— Dar de mâncat mai ai de gând să mănânci, întrebă el uitându-se la ceas. Hai la cantină, cred c-au început să servească masa. Pariez că biscuiții sunt și acum în buzunarul tău. Andrei zâmbi și scoase pachetul nedesfăcut.

— Nu spun eu? Hai amice, hai să ne hrănim, arăți ca dracu'! Și Vladimir se apucă să-și caute bluza lui albastră cu cerculețe albe. Andrei se simțea parcă ceva mai bine. Se duse la dulap și scoase de acolo un tricou verde, tot cu o frunză de arțar albă pe piept. Începu să-și scoată tricoul roșu cu gesturi lente dar se opri.

— Vladi, zise el, te rog să ieși din cameră sau să te întorci cu spatele. Vladimir făcu iarăși pe supăratul, ca întotdeauna când prietenul lui îi cerea acest lucru.

— Ce dracu' măi Andrieș, parcă ești domnișoară! Parcă n-am fi amândoi băieți! Acum nici fetele nu se mai rușinează! Andrei roși.

— Nu-i vorba de rușinat aici, Vladi, zise el. Până acum n-am vrut să-ți spun dar nu mai pot să ascund asta de tine. Vladimir, care între timp își găsisese bluza și se îmbrăcase se așeză pe pat, numai ochi și urechi. Prietenul lui stătea în picioare în mijlocul camerei și-și rotea lent în jur privirile ochilor săi mari și albaștri. Și o făcea exasperant de încet. Parcă nu se hotăra să vorbească. Privea cu interes patul lui și pe cel al lui Vladimir, așezate unul în fața altuia, acoperite cu pături cadrilate, apoi polițele pline cu cărți, masa, încărcată cu tot felul de nimicuri, pahare, o sticlă cu apă goală pe jumătate, un cuțit și o cutie de pateu desfăcută, caietele de cursuri aruncate pe fotoliul de lângă fereastră, casetofonul pus jos, chiar lângă patul lui, fotografiile de pe pereți, neonul, draperiile albastre... Întârzia parcă voit cu privirea asupra tuturor acestor detalii. Pe patul lui, Vladimir aștepta, cu bărbia prinsă în pumni. Andrei se hotărî deodată. Se întoarse spre el și se aplecă scoțându-și de sub tricou un lăntșor de aur pe care-l purta la gât.

— Privește, spuse el, și Vladimir se uită mai atent. Nu văzuse niciodată acest lăntșor la Andrei. „Aha, va să zică de asta nu mă lasă el să mă uit când se dezbracă. Îi era teamă să nu-i văd acest...” Dar băiatul

se opri deodată.

— Andrieș, ce este asta, șopti el. Păi... asta este o frunză de arțar!...

— Da, zise Andrei strângând lăntișorul în pumn. Este o frunză de arțar. N-a văzut-o nimeni până acum. Îl am de la mama, era al ei... Vladimir rămase încremenit de uimire.

— Al mamei tale, bâigui el. Andrei, n-ai vrut să-mi vorbești niciodată despre asta...

— Da, era al mamei, rosti Andrei care părea că nici nu-l auzise. Mi l-a dat înainte de-a muri și mi-a spus să-l port eu, să nu mă despart de el cu niciun preț. Înțelegi, Vladi?... Vladimir simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Puse mâna pe umărul lui Andrei.

— Andi, sărmanul meu prieten, mama ta a murit!... Zău, n-am știut... Tu n-ai vrut să-mi spui niciodată...

— Da, continuă Andrei, a murit când eu aveam doar șapte ani. De atunci frunza de arțar a fost tot timpul la pieptul meu. Am iubit-o mult pe mama, șopti el cu ochii învălușiți în rouă. Și ei îi plăceau tare mult frunzele de arțar.

— De-asta porți tu tot timpul astfel de tricouri... Andrei înclină capul tăcut. Se scutură apoi, și găsi puterea să zâmbească.

— Hai la masă, Stanca, m-am săturat să fac greva foamei. Și când Vladimir se ridică de pe pat îl prinse de mână și-i șopti în ureche.

— Te rog să nu mai spui nimănui despre acest lăntișor. Chiar dacă mi-l văd și ceilalți. Să fii numai tu cel care cunoaște taina lui. Auzi?... Niciun cuvânt, nimănui. Nici chiar Irinei. Îmi promiți?

— Promit, spuse Vladimir și în aceeași clipă izbucniră în râs. Apoi cei doi prieteni ieșiră din cameră îndreptându-se spre dreptunghiul de lumină al ușii ce se zărea la capătul coridorului întunecat.

...În cantină, mare îmbulzeală. Ieșiseră toți, și arabii, și grecii... Andrei și Vladimir își făcură loc și se așezară la coada imensă, fiecare cu o tavă în mână. Pe Andrei parcă îi liniștea albastrul frumos cu care era zugrăvită sala de mese. Își rotea privirile în jur ascultând tumultul ce domnea peste tot. Din întâmplare, întoarse capul spre ușă și simți un gol în inimă când văzu că în grupul de fete ce intrase se afla și Lexi. În spate veneau Irina și Sonia.

— Vladi, se aplecă el la urechea lui Vladimir, tu te duci și stai la masă cu Irina. Te rog să mă lași singur...

— Bine, îi răspunse acesta și-o strigă pe prietena sa. Irinel, nu mai stați și voi la rând, vă luăm noi mâncare! În aceeași clipă Andrei se întoarse spre Sonia și-i strigă și el.

— Sonia, stai, te rog la o masă. Îți aduc eu și ție o tavă. Sonia simți că leșină. Păli și abia mai avu puterea să se târască până la o masă din apropiere, care, ca prin minune rămăsese liberă. Era pentru prima dată când Andrei voia să stea cu ea la masă. Ba îi mai aducea și mâncarea! Fata era emoționată, abia mai răsufla. Irina îi făcu cu ochiul. „Vezi, ce ți-am spus?” Băieții ajunseră în sfârșit la ghișeu.

— Iarăși varză, se strâmbă Vladimir dând cu ochii de cratița uriașă, aburindă.

— Ce-i Stanca, nu-ți place? Scrie acasă, puișor, pufni Eugen care tocmai pleca cu tava. Vladimir nu mai avu ce face și luă scârbit porția sa și pe cea a Irinei.

— Poftă mare, Cătăline, zise el trecând pe lângă o masă unde Viorel, Cătălin și încă un băiat înghițeau cu sârg din faimoasa varză „à la Cluj”, pe care toți studenții o „iubeau”...

— Poftă este, mâncare nu prea... răspunse Cătălin cu gura plină.

— Zici că nu-i mâncare și bagi în tine ca-ntr-un transatlantic, rășări Andrei din spatele lui Vladimir. Cătălin nu mai avu timp să-i răspundă căci băiatul se îndreptase deja către masa unde-l aștepta Sonia.

Se așeză fără un cuvânt punând tava în fața fetei. Nu se simțea în stare să rupă tăcerea. Își spusese în sinea lui definitiv c-o iubește pe Sonia dar prezența Alexandrei în cantină îl paraliza pur și simplu. Și prin ce încercare cumplită îi fu dat să treacă când o văzu pe Lexi că se îndreaptă zglobie chiar spre masa lor... Sonia deveni lividă.

— Poftă bună, sper că nu deranjez, ciripi Lexi cu un zâmbet șiret pe buze. Pot să stau și eu cu voi aici? Nu mai este nicio masă liberă. Arabii ăștia au ocupat tot.

— Parcă erau prietenii tăi, rosti Andrei printre dinți. Alexandra rămăsese în picioare, cu tava în mână.

— Nu ne deranjezi, ia loc, te rog, izbuti să articuleze Sonia arătându-i scaunul din fața ei.

— Mersi, dragă, răsuflă Lexi ușurată și se trânti pur și simplu pe scaun. Iarăși varză, se strâmbă ea, speram că este ceva mai ca lumea. Andrei tăcea întunecat mestecând varza cu furculița iar Sonia întoarse o privire disperată către Irina.

— Andrei, începu Alexandra ducând grațios furculița la gură, mai ești supărat pe mine, dragă? Aș vrea să-ți vorbesc, dacă nu te deranjează prea mult. Îmi acorzi câteva minute după masă? „Of, gândea Andrei, cine dracu’ a adus-o aici. Nu mai suport...”. Nu-i răspunse și începu să-și curețe mărul. Sonia nu se mai atinsese de nimic.

— Andrei, dacă dorești, ia și mărul meu. Eu nu-l mănânc, zise ea și-i întinse un măr mare, roșu. Apoi se ridică de la masă. Eu am terminat. La revedere! Și se îndreptă spre Irina și Vladimir care tocmai își duseseră tăvile. Vladimir se uită întrebător la Andrei dar cum acesta nici nu-l observă, plecă împreună cu cele două fete. În sufletul lui Andrei se ducea o luptă crâncenă. „Ce oare mai vrea să-mi spună”, se întreba el privind la Alexandra cum mușca nepăsătoare dintr-un măr. Se ridică tăcând mereu, luă tăvile și le duse la ghișeu, apoi ieși împreună cu fata, care părea extrem de bine dispusă. Făcură câțiva pași pe alee și se așezară pe aceeași bancă unde stătuseră de dimineață. Băiatul era tot mai tăcut și mai morocănos. Alexandra îl atinse ușor pe umăr.

— Nu spui nimic, Andrei? El se scutură, parc-ar fi atins un șarpe.

— Ce vrei să-ți spun? Noi doi mai avem să ne spunem ceva? Credeam c-am fost destul de clar azi-dimineață, rosti el cu glasul înghețat. Fata privea într-o parte.

— Știi, mâine plec de aici definitiv. Am să văd eu ce fac. Poate totuși mă mărit...

— Ce-ai spus, sări Andrei năuc. Unde vrei să pleci? Te-ai țicnit de tot... Chiar vrei să renunți... mai adăugă el dar se opri. Alexandra îl privea țintă.

— Numai atât îmi spui acum, când ne vedem poate pentru ultima oară?

— Ce vrei să-ți mai spun, șopti el din nou, ferindu-și ochii. Ea se apropie și-i căută gura cu buzele.

— Lașule, îi șuieră la ureche, mă iubești și-ți este frică s-o recunoști... Și începu să râdă ca o nebună. Pariez că nici n-ai făcut dragoste până acum, cu nicio fată... Tu ești capabil numai de sentimente pure, platonice, continuă ea ironică. Andrei sări în picioare.

— Idioato, rosti el gâfâind. Dacă vrei certitudini și dovezi, vino deseară la stație.

— Sună promițător, gânguri ea și-l sărută pe bucle. Pa, iubitul!

Ne vedem deseară! Și dispăru printre boschete.

Andrei rămase aiurit în mijlocul aleii. Se dezmetici însă curând și-o luă cu pași ușori spre cămin. Chiar la intrare se ciocni de Vladimir.

— Ai terminat, Andrieș? Ce dracu' a vrut Madona? Acum nu te lasă ea în pace. Să n-o fi jignit cumva pe Sonia. Ai grijă! Andrei îl luă de braț și-l sili să se întoarcă în cămin. În fața camerei lui Eugen se opriră și Andrei bătu în ușă cu pumnul încât bubui toată clădirea.

— Care dracu' ești acolo, de vrei să dărmăm coșmelia, se auzi glasul lui Cătălin. Intră! Andrei deschise ușa de parcă ar fi fost uraganul „Sally”.

— Unde e Genu, se repezi el la bietul Cătălin, care rămase perplex.

— Trebuie să vină, este la baie, răspunse el, apoi i se adresă lui Vladimir. Ce dracu' are Andi, mă? Așa agitat nu l-am văzut niciodată. Vladimir ridică din umeri și chiar în aceeași clipă Eugen apăru în cadrul ușii, în maiou, cu un prosop pe umăr. Cum îl văzu Andrei îl și luă în primire.

— Genule, dă-mi și mie cheia de la stație, vreau să dorm în noaptea asta acolo.

— Aha, ai vreun aranjament, râse Cătălin făcându-i cu ochiul lui Vladimir.

— Du-te dracu', șuieră Andrei și se repezi către Eugen. Mi-o dai sau nu? Vocea îi tremura. Uluit, Genu luă cheia de pe o poliță și i-o întinse.

— Mulțumesc, rosti Andrei, mâine dimineată o ai înapoi. Și ieși pe ușă ca un vârtej urmat de Vladimir care abia se mai putea ține după el. Ajunseră în cameră și Andrei se prăbuși pe pat cu capul în piept. Prietenul lui se așază alături.

— Andi, sper că n-ai de gând să-ți petreci noaptea cu Alexandra, îi spuse parcă ferindu-se să-l privească. Andrei își ridică ochii.

— Ba da, murmură el cu glasul stins. Apoi se înfurie dintr-odată. M-a făcut laș, mi-a spus că nu sunt în stare să fac amor cu o fată. Îi arăt eu ei, izbi Andrei cu pumnul în scaunul din fața sa.

— Aha, orgoliul masculin atârnat, rosti Vladimir. Tu ești nebun, Andrieș! Dar ești sigur c-o să vină? Dacă și-a bătut iar joc de tine?

— Vine sigur. De altfel mi-a spus că mâine pleacă definitiv de aici. Vrea să renunțe la facultate.

— Poftim?!... nu înțelese Vladimir. Altă descreierată! Vă potriviți

de minune. Mă întreb de ce dracu' nu i-o place de tine. Ați face un cuplu ideal!

— Vladi, șopti Andrei, du-te, te rog și cumpără-mi o sticlă de ceva, coniac, sau ce găsești... Ia bani de la mine din blugi. Hai, te rog, măi Stanca!

— Asta ce mai e, se miră Vladimir.

— Nimic, simt numai o nevoie cumplită să mă amețesc, să nu mai știu de mine... Și dacă nu vrei tu s-o faci, mă duc eu, dar să știi că nu mai garantez de nimic. Și Andrei se întinse pe pat, istovit.

— Stai dracu' aici și odihnește-te, mă duc eu să-ți cumpăr, rosti Vladimir și se duse să caute banii. Apoi ieși încet lăsându-l pe Andrei singur în tăcerea albastră din cameră.

Ușa pocni, dată de perete și Vladimir apăru triumfător, ținând în mână o sticlă de „Havana Club”.

— Gata, Andrieș, m-am executat, spuse el intrând și punând sticla pe masă. Altceva n-am găsit. Andrei tresări. Ațipise cât timp fusese singur. Se ridică din pat și clipi năuc către Vladimir.

— Ce zici c-ai adus, i se adresă el cu jumătate de gură.

— „Havana Club”. Altceva n-am găsit, veni prompt răspunsul.

— Bună și asta. Adu paharele! Andrei trase scaunul aproape de masă și desfăcu dopul. Vladimir aduse paharele apoi se așează și el. Andrei îl luă de umeri.

— Hai, amice, să bem, nici n-ai idee ce bună este băutura! În ea se îneaca orice durere... Vladimir nu știa ce să creadă. Luă totuși paharul pe care i-l întindea prietenul său.

— Gata, Andrei, ajunge, te rog! Ai golit aproape toată sticla, zise Vladimir încercând să-i ia paharul din mână. Dar Andrei se feri și-și turnă restul de băutură, tot ce mai rămăsese în sticlă. Vedea dublu, se simțea și rău și bine în același timp. Îi veni o poftă nebună să cânte. Și deodată începu.

„De-aia beau și chefuiesc.

La nimic nu mă gândesc.

De-aia beau și sparg pahare.

Inimioara ce mă doare...”

Și trânti paharul de podea, făcându-l țăndări. Vladimir îl luă de braț și-l făcu să se întindă pe pat.

— Andrieș, ești nebun! Te-ai îmbătat ca un porc! Uită-te la tine, ești cui! Nu te-am văzut niciodată așa. Ce dracu' te-a apucat? Pentru că

pleacă Lexi? Nu răspunzi? Andrei se ghemuise în pat, cu ochii închiși. Deodată gemu și-și duse mâna la cap.

— Vladi, mi-e rău, șopti el, cât este ceasul?

— Păi sigur, acum ți-e rău, că te-ai apucat să bei ca un descreierat. M-ai întrebat cât este ceasul? Zece și jumătate. Andrei sări deodată din pat și începu să caute cheia de la stație.

— Unde dracu' am pus-o, se agita el, căutând-o, dar fără succes.

— Ce cauți, frate, se minună Vladimir. Aha, cheia de la stație. Iat-o! Și-i întinse cu două degete cheia mult căutată. Tot n-ai de gând să renunți? Și dacă nu vine? Andrei ciuli urechea. Se auzeau niște pași pe scări. Băiatul se repezi spre ușă.

— Ea este, sigur, îi aud pașii. Numai ea merge așa, nu, nu poate fi altcineva. Am plecat. Noapte bună, Vladi! Ieși ca o furtună și în mai puțin de un minut ajunse la stație, așa amețit cum era. Stația de amplificare era instalată într-o cameră micuță, cu tot felul de afișe pe pereți, o singură fereastră, un pat și o măsuță, plus o etajeră pentru cărți. Eugen dormea de multe ori aici. Ale lui erau și afișele și cărțile de pe poliță. El se ocupa de stație. Andrei intră și avu o stare de amețeală așa de cumplită încât se așează imediat pe pat. Dacă n-ar fi făcut-o risca să leșine. „Oare am confundat eu pașii aceia? Să nu fi fost ea, se întreba el cu privirea ațintită spre ușă. Din camera lui Eugen se auzea urlând magnetofonul. Poate că are dreptate Vladimir. Dacă și-a bătut iar joc de mine”, își continua Andrei reflecțiile. În aceeași clipă se auzi o ușoară bătaie în ușă. Băiatul sări în picioare, cu inima bătând să-i iasă din piept. Se apropie încet și deschise, parcă cu teamă. În cadrul ușii zâmbea Alexandra, frumoasă, strălucitoare, cu părul pe umeri. Da data aceasta se îmbrăcase în albastru.

— Mă așteptai, pușorule, surâse ea trecând pragul. Andrei, năuc, trânti ușa, închizând-o cu cheia. Lexi observă amănuntul și-l fixă cu un zâmbet ciudat pe buze. Andrei veni lângă ea și-i luă mâinile.

— Va să zică ai venit!... Chiar este adevărat că pleci mâine?

— Da, spuse ea așezându-se pe pat picior peste picior. Băiatul se repezi la ea și-i mușcă buzele.

— Lasă-mă, țipă Alexandra. Ești beat! Andrei începu să râdă ca un smintit.

— Da, sunt beat, păpușico, și te rog să-mi răspunzi la o întrebare. De ce faci asta? Mă iubești? Nu cred. Atunci de ce te miri că sunt beat. Doar nu cred că te culci pentru prima dată cu un individ beat!... Parcă

nu-și mai dădea seama ce spune. Alexandra sări de pe pat și-i trase o palmă.

— Mojicule!... Să nu-mi vorbești mie așa! Bețivanule!...

— Târă!... Ordinară, urlă și el ca scos din minți. Întinse mâna și-o apucă de păr. Începu să strângă cu ură. Fata îl lovi de câteva ori peste cap dar în cele din urmă căzură amândoi pe pat, zbatându-se ca doi nebuni. Andrei o mușcă pur și simplu, era ca o fiară dezlănțuită. Rochia albastră a fetei rămase undeva, în mijlocul camerei, zăcând pe podea, în vreme ce ultimele foșnete din cămin se stingeau.

A doua zi Andrei zăcu tot timpul în cameră. Nici la cantină nu vru să meargă. Tot pe capul bietului Vladimir căzu năpasta să-i aducă iarăși mâncarea. Se terminase și adunarea generală pentru rezolvarea cazului Alexandra Radu. Fata plecase într-adevăr. Își luase rămas bun de la toți. Andrei nu vruse să iasă din cameră. O privise numai atunci când pleca, ascuns după draperie. „Sunt o bestie, își spunea el. Ce-am realizat cu asta? M-am răzbunat!... O porcărie!... Nu sunt mai breaz decât alții, degeaba spune Vladimir că nu sunt mulți ca mine...”

— Andrieș, se auzi vocea lui Vladimir de pe coridor, dă-mi și mie un cuțit. Vezi că este pe masă. Andrei se ridică aiurit, luă ceva de pe masă și dădu la o parte draperia de la ușă. Vladimir fluieră a mirare, cu mâinile în șolduri.

— Andrieș, am spus cuțit, nu șurubelniță! Cuțit, silabisi el împungându-l pe Andrei cu degetul. Ai început să confunzi obiectele? E grav! Renunț la serviciile tale!

Întră în cameră și luă singur cuțitul de pe masă.

— Asta ca nu cumva să te sinucizi de disperare c-a plecat Lexi, mai spuse el, privindu-și în treacăt prietenul. Andrei căscă plictisit.

— Ia mai termină cu tâmpeniile, Stanca! Pe tine nu te doare gura? Spune-mi mai bine, ai văzut-o pe Sonia azi? Vladimir băgă capul pe ușă. I se păruse că n-a auzit bine.

— Aha, te-ai trezit. Sigur c-am văzut-o. M-a întrebat de tine. I-am spus că te odihnești. Andrei oftă.

— Chiar c-ar trebui, mi-ajunge prin câte am trecut. Vladi, știi, am niște stări foarte aiurea. Nu mă simt bine deloc.

— Dar ce ai, se neliniști Vladimir. Veni lângă el după ce închise ușa cu grijă.

— Nu știu, am mereu amețeli, simt o durere așa, în partea stângă și parcă-mi ard ochii. Vladimir îi atinse fruntea.

— Andi, dar tu ai febră. Iarăși arzi ca un cuptor de la fabrica de pâine. Ia fă tu bine și întinde-te pe pat! Of, amice, de ce nu m-oi asculta tu pe mine, să-ți faci odată analizele! Andrei închise ochii și încercă să se odihnească. Adormi...

— Gașcă, o veste trăsnet, urlă Eugen vârându-și capul prin ușa deschisă. Andrei se trezise, era cocoțat pe un scaun, tocmai lipise pe perete un poster cu Universitatea Craiova.

— Pe-acesta de unde dracu-l mai ai, se interesă Genu sorbind din ochi afișul.

— Mi l-a dat un verișor, rosti Andrei sărind jos de pe scaun. Gata, am terminat. Ce ziceai, Genule? Dar de ce stai în ușă? Intră, trebuie să vină și Vladimir. Eugen intră și se așează la masă. Andrei deschise casetofonul și în cameră răsună deodată vocea lui John Lennon.

„You may say I am a dreamer

But I am not the only one...”

— Mă întreb cum de n-ai aflat vestea. Tocmai tu, se foi Eugen pe scaun. În seara asta este mare spectacol pe stadion. Păunescu și-al său Cănelu „Flacăra” ...

— Ce-ai spus, sări Andrei. Nu se poate! Devenise palid și abia mai respira. Eugen zâmbea, încântat de efectul veștii sale. Rămase deodată cu privirea ațintită spre patul lui Andrei. Pe pernă trona „Rezervația de zimbri” a lui Adrian Păunescu iar pe măsuta de lângă pat zăcea un volum cu poezii de Esenin.

„Ah, voi sănii, sănii și voi cai, voi cai.

Numai dracul v-a scornit, mișelul”, urlă în gura mare Vladimir izbind ușa de perete. Ia te uită, avem oaspeți! Salut, Genule!

— Ce dracu’ te-a apucat Stanca? Săracu’ Esenin, se întoarce pe partea cealaltă când aude cum îi reciți tu poeziile, spuse Andrei zâmbind. Eugen se ridică, gata să plece.

— Ei, ce faceți, veniți la spectacol, mai întrebă el îndreptându-se spre ușă.

— La Cănelu? Da, venim, răspunse Vladimir răsturnând totul de pe patul lui Andrei. Volumul lui Adrian Păunescu căzu jos, la picioarele celor doi tineri. Din el zbură o poză cu Beatles.

— Ce cauți, Vladi, nu se mai putu stăpâni Andrei. Ai făcut totul ca dracu’! Vladimir se lăasă într-un genunchi, uitându-se pe sub pat.

— Unde-i fotografia mea cu Beatles?

— Dar asta ce este, zise Andrei arătându-i fotografia de pe

podea. Vladimir luă poza, o puse pe masă, apoi își ajută prietenul să-și facă patul. Deodată rămase cu gura căscată.

— Andrieș, s-a rupt filmul! Noi stăm aici ca niște popândăi. Cât dracu' e ceasul? Poftim, e cinci! La șase avem cercul literar. Andrei își trecu mâna peste ochi.

— Așa este, uitasem. Vladi, cât este de când a plecat Lexi? Vladimir sări în sus ca un resort.

— Tot Lexi? Nici acum n-ai uitat-o? Ce bătaie meriți, mamă-mamă!

— Nu, ziceam așa, c-a trecut destul și eu tot n-am fost în stare să-i spun Soniei c-o iubesc. Și-o iubesc, Vladi!

— Spune-i ei, nu mie, eu știu, ridică acesta din umeri.

— Astă-seară, după cercul literar îi spun, hotărî Andrei. Când mergem la spectacol îi spun.

— Ce ne-ai mai pregătit pentru cercul literar, se intereseă Vladimir. Andrei făcu ochii mari.

— Cum, și aici tot eu vreți să vorbesc? Dar alții nu mai sunt? După câte știu eu, mai sunt încă student la Automatică, n-am trecut la Filologie.

— Hai, Andrieș, nu mai face pe nebunul, găsești tu ce să ne spui. Îți merge mintea, rosti prietenul său luându-l de umeri. Andrei se aplecă ușor înainte și această mișcare îi dezveli lăntișorul cu frunza de arțar pe care-l purta la gât. Vladimir nu mai zise nimic.

Ajunseră aproape alergând în sala unde se ținea cercul literar. Andrei se îmbrăcase într-un tricou albastru, ce-i scotea și mai mult în relief azurul ochilor. Pe pieptul lui trona triumfătoare o frunză de arțar de un albastru mai deschis. Clasa se umpluse. Nu mai era amfiteatrul de la ședința de filosofie, ci o clasă obișnuită, una din sălile secției de engleză. Erau aproape toate fetele; venise și Nedelea, profesorul de română, și Miron, și profesoara Cernat. Toți zâmbiră când îi văzură pe cei doi apărând în ușă. Andrei se așeză în prima bancă, secondat de Vladimir. Ce bine că nu mai trebuia să vorbească de la catedră, de parcă ar fi fost la miting! De altfel nici nu știa dacă să ia cuvântul. Își simțea creierul gol de gânduri. Una dintre fetele de la engleză discuta despre afinitățile poeziei lui Eminescu cu poezia romantică engleză. Toți erau numai urechi. Vladimir desena pe o bucată de hârtie o mașină de formula unu. Când fata termină, Andrei își auzi cu mirare propria voce.

— Aș vrea să spun și eu ceva, și toți ochii se întoarseră spre dânsul. Profesoara Cernat îi zâmbea cu blândețe, și băiatul, stânjenit întoarse capul în altă parte. O zări atunci pe Sonia, undeva prin ultimele bănci, fixându-l cu o lumină stranie în ochii ei căprui. Andrei simți un fior în toate fibrele; își agăță cu disperare privirile de Sonia și începu.

— Aș vrea să vorbesc despre tentația absolutului în opera lui Camil Petrescu și Dostoievski. Se opri, respiră adânc, cu ochii strălucind. Apoi reluă. „Câtă luciditate atâta dramă”, spune Camil Petrescu în romanele și piesele sale. În „Jocul ielelor” Praidă și Penciuлесcu sunt purtătorii de cuvânt ai autorului; apare la un moment dat exprimarea: „Cine a văzut ielele jucând noaptea, în pădure, sub lună, rămâne neom; ori cu piciorul strâmbat, ori cu mintea aiurea... Sau, mai rar, cu nostalgia absolutului. Nu mai poate reveni pe pământ. Așa sunt ielele, pedepsesc...”

Andrei se opri o clipă rotindu-și privirile asupra celor prezenți. Vladimir mototolea în pumn foaia pe care desenase mașina de formula unu.

„Drama eroilor lui Camil Petrescu este drama intelectualului cu sufletul sfâșiat de contradicții, cu mintea bolnavă de luciditate. Mulți dintre eroii lui Dostoievski sunt de asemenea intelectuali extraordinari de înzestrați, care caută să priceapă, cu mintea lor iscoditoare tainele lumii, misterele creației. Cel mai complex dintre personajele marelui scriitor clasic rus este Ivan Karamazov, remarcabil și tragic totodată, nu numai prin strigătul său de revoltă împotriva unie divinități pe care o surprinde permanent în flagrant delict de cruzime față de propriile creații ci și prin drama profundă pe care o trăiește, fiind practic revoltatul incapabil de acțiune. El poate fi, până la un punct, asemănat cu eroul lui Camil Petrescu, Gelu Ruscanu, personajul central din piesa „Jocul ielelor”. Ca și Ivan Karamazov, el este tot un intelectual aproape bolnav de luciditate; pentru el ideea de dreptate absolută reprezintă sensul existenței și i se pare de neconceput faptul că ministru al justiției este tocmai un criminal precum Șerban Saru-Sinești. De aceea, în numele ideii de justiție absolută și ai dreptății vrea să publice scrisoarea care să arate lumii întregi adevărul cu privire la ministru. Pentru asta el trece chiar și peste iubirea ce i-o poartă soției lui Sinești, Maria, și este hotărât să sacrifice totul în numele dreptății absolute în care crede. Ivan Karamazov îi mărturisește fratelui său, Alioșa, în

marea scenă a discuției dintre ei, că respinge nu neapărat ideea de divinitate ci lumea creată de providență, lume care se sprijină pe stâlpi de suferință, respinge această lume în numele unei morale aflate mai presus de divinitate, în numele ideii de dreptate absolută, în ultimă instanță...

Andrei vorbea mereu, neobosit, trecându-și din când în când degetele prin coama blondă. Se lăsase furat de propriile idei.

„Nu pricep cum un criminal ca Sinești, tocmai unul ca el să fie ministru al justiției”, îi spune Gelu Ruscanu lui Praidă. „Eu nu înțeleg, mintea asta a mea, păcătoasă, euclidiană refuză să priceapă de ce este nevoie de suferința inocenților pentru ca omenirea să atingă acea armonie eternă! îi spune Ivan lui Alioșa referindu-se la suferința nejustificată aflată la temelia lumii atât de strâmb alcătuite. Pentru Gelu Ruscanu absolutul constă în realizarea ideii de dreptate absolută, nimic nu-i poate îndepărta convingerea fermă în existența acesteia. Ivan Karamazov vrea absolutul ca atare. El nu acceptă iadul prezent în numele unui rai viitor și pentru el absolută este lumea cu copii lipsiți de suferință. Din convingerile sale, ca rezultat al judecății sale raționale, euclidiene, Ivan trage concluzii haotice. Negând lumea creată de divinitate el se trezește deodată în postura omului-Dumnezeu și atunci este incapabil de acțiune. Și Ivan Karamazov și Gelu Ruscanu se prăbușesc în final prin propria lor sete de-a atinge absolutul. Niciunul, nici celălalt nu pot suporta ideea că absolutul nu poate fi atins, că au crezut într-o himeră. Ei rămân totuși oameni. Gelu Ruscanu nu rezistă revelației că tatăl său s-a sinucis, că a putut să delapidaze o sumă de bani și a fost ajutat tocmai de „criminalul” Sinești. Acest adevăr, pe care nu l-a știut multă vreme îi clatină convingerea în ideile sale și-l împinge la sinucidere. Nici Ivan Karamazov nu rezistă gândului că este ucigașul moral al tatălui său, că ideile sale au fost interpretate în așa fel de către Smerdeakov, adevăratul ucigaș, încât s-a ajuns până la crimă. Nici eroul lui Dostoievski nu suportă lovitura cumplită că ideile sale sunt practic sterile și că formula postulată de el „Totul este permis” este specifică haosului. Tentația absolutului este foarte puternică și eroul lui Dostoievski eșuează în nebunie. Drama lui, ca și drama lui Gelu Ruscanu este, după cum am mai spus, drama intelectualului muncit de contradicții, cu sufletul zbuciumat, cu mintea bântuită de dileme, de întrebări chinuitoare, dornic să cunoască și să pătrundă toate tainele acestei lumi, acestei existențe. Drama lui Gelu Ruscanu, ca

și aceea a lui Ivan Karamazov este drama omului devorat de propriul său ideal, bântuit de himera absolutului, de dezlegarea tainelor acestei lumi...

Andrei tăcu, ca după două secunde să înceapă iar. „Așa am văzut eu o eventuală legătură între eroul lui Camil Petrescu și cel al lui Dostoievski. Este numai o umilă opinie. Oricine are dreptul să mă conteste dacă este de altă părere și să-mi demonstreze că ceea ce-am gândit eu este fals...”

Andrei se opri, închizând ochii. Capul îi căzu în piept. Parcă nu mai știa pe ce lume este.

— Bravo, Andrieș, îl împunse Vladimir cu cotul aducându-l la realitate. Am zis eu că ai tu ce să ne spui? Cum dracu’ ți-a venit ideea asta?

— Nici eu nu știu, surâse Andrei un pic crispat. În aceeași clipă auzi lângă el vocea profesorului Nedelea.

— Felicitări, Andrei, a fost o dizertație foarte reușită. Te rog s-o scrii, am să ți-o public în viitorul număr al revistei. Andrei nu știa ce să creadă. Buimac, nu putu spune decât „Vă mulțumesc!”. O căuta cu ochii pe Sonia dar fata dispăruse. Era în schimb cortegiul celălalt cu care plecă la spectacol. După trei ore se îndrepta abătut spre cămin împreună cu Vladimir. Sonia nu venise la Cenaclu și asta îl scotea din minți. Intrară în coridorul întunecat.

— Parc-aș fi omul din subterană, rosti Andrei zburbindu-și coama cu mâna. Vladimir tocmai ajunsese la ușă și căuta cheia.

— Unde dracu’ am pus-o? Absorbit de Cenaclul lui Păunescu-al tău, te pomenești c-am pierdut cheia... Să te văd eu cum dormi afară în noaptea asta, Andrieș, i se adresa el strâmbându-se. Aha, am găsit-o, jubilă în sfârșit, se pitise într-un fund de buzunar. Deschiseră ușa și Andrei se așeză imediat pe pat luând „Rezervația de zimbri” pe genunchi. Vladimir își scotea bluza. Andrei, enervat aruncă cât acolo ziarele ce zăceau grămadă pe patul lui. Apoi se întinse fără să se mai dezbrace. Se auzi o ușoară bătaie în ușă. Vladimir deschise de parcă voia s-o scoată din balamale și rămase mut de uimire. Dincolo de prag se afla Sonia. Fata zâmbi încurcată și Vladimir, tăcând mereu îi făcu loc să intre. Andrei se ridică într-un cot și păli ușor văzând-o pe fată acolo. Sonia se așeză pe scaunul de lângă masă. Era foarte drăguță în clipa aceea, proaspătă, puțin emoționată; era îmbrăcată într-o rochiță roz și pe deasupra purta un pulover de mohair alb. Andrei nu-și putea lua

ochii de la ea.

— Andrieș, eu plec, începu Vladimir, m-a invitat Genu la o partidă de șah. Vine și Irina să asculte muzică. Dacă vreți, veniți și voi, mai spuse el, apoi dispăru pe ușă. Tăcerea plutea grea în cameră Niciunul dintre ei nu îndrăznea să spargă gheața.

— Andrei, felicitări, spuse fata plecând privirea. Mi-a plăcut foarte mult dizertația ta. Ești mare!

— Da, un metru și optzeci și cinci, glumi băiatul mirându-se în sinea lui cum de putuse să-și descleșteze gura. Of, Sonia, nu mai știu ce să fac, se dezlănțui el, de parcă nu așteptase decât această clipă.

— Ce este, se sperie Sonia, apoi surâse, tristă. Tot la ea te gândești. O iubești, nu-i așa? Andrei se ridică și făcu câțiva pași prin cameră, fără s-o privească. Apoi se așeză din nou plecându-și ochii și șopti ușor.

„Vai, și ne e jale și urât

Ce departe suntem amândoi.

Ceru-n noi a coborât

Și ne bat străine ploi.

Ne iubim numai atât.

Prin acei ce beau din noi...”

— Adrian Păunescu, nu, șopti Sonia privindu-l țință. Ce versuri superbe are! Poezie adevărată! Andrei nu spuse nimic, se trezi deodată în genunchi. La picioarele ei. Fata se sperie, se ridică, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Băiatul îi săruta albeața genunchilor.

— Ce faci, Andrei, se repezi ea privindu-l cu ochii plini de lacrimi. El se ridică și-i luă mâinile.

— Pur și simplu nu știu ce se întâmplă, Andrei, izbucni Sonia mângâindu-l pe buclele blonde. Andrei se dezlănțui, parcă nu mai știa ce spune. Nici nu mai respira, acoperindu-i mâinile cu sărutări.

— Sonia, șoptea el amețit, Sonia, am fost un prost, un orb, un imbecil! Pe tine te iubesc, pe tine te-am iubit întotdeauna...

— Și Lexi, întrebă fata cu vocea ușor voalată.

— Lexi a fost o aiureală, o rătăcire a mea. Sonia, spune-mi un cuvânt, unul singur, sau mai bine nu, nu-mi spune nimic, văd în ochii tăi totul! Andrei își lipise capul de pieptul ei, repetând mereu, cu ochii închiși.

— Te iubesc, Sonia, sunt al tău, al tău pentru eternitate și-ți jur că nicio Lexi nu ne va mai tulbura fericirea!

— Andrei, spunea fata printre lacrimi, cât am așteptat clipa asta!...

Și buzele lor umede și tinere se uniră într-un veșnic dulce, dureros și amețitor sărut. Copleșită de emoție și fericire Sonia se lipi de pieptul lui înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Și-atunci ea simți pentru prima dată că Andrei poartă ceva la gât, pe sub tricou, dar se temu să-l întrebe. Îi era frică să nu strice farmecul unei asemenea clipe. Și fata își lipi buzele de coama lui blondă, amețindu-se cu parfum de fân cosit.

Capitolul III

ALEGEREA

— Andrieș, asta e atmosferă de sesiune la tine, întrebă Vladimir izbind perna de perete, și căutându-și o poziție mai comodă. Ținea cursurile pe genunchi și se tot silea să fie atent la ceea ce citea. Andrei stătea foarte concentrat la masă, aplecat asupra tablei de șah. Vladimir fluieră a mirare.

— Bă, Kasparov, mai lasă dracu' șahul, că nu te întreabă „Display-ul” poimăine de Gambitul Damei.

— Studiez ceva în legătură cu deschiderile, mormăi Andrei fără să ridice capul.

— Mai bine ai studia ceva în legătură cu microprocesoarele, știi cât de nasol este examenul acesta. Și de-ai dracului l-au lăsat ultimul. Nu mai pot, mor de căldură, oftă Vladimir și se ridică îndreptându-se spre fereastră. Andrei strânse șahul.

— Bine zici, dă-mi și mie ultimele cursuri, cele cu sortarea și căutarea. Sunt perfect paralel cu materia... Veni și se așeză pe pat fluierând ușor.

— Fetele au mâine ultimul examen, la „universală”. Și-al lor este nasol cu draci, rosti Vladimir trântind cursurile lângă Andrei. Ia și citește! Probabil că tu vizezi „marele șlem” și-n această sesiune. Până acum ai luat numai zece. Nu-ți dă el „Display-ul” mai puțin, doar ești studentul lui preferat! Andrei se posomorî.

— Pe dracu'! Până-acum a mai mers ce-a mai mers, dar poimăine s-a rupt filmul! Ultimele cursuri sunt limbi străine pentru ilustra mea persoană. Dacă-mi pică din ele am făcut în sus!

— În sus, în jos, zise Vladimir, cert este că acest examen se anunță tare aiurea. Eu unul nu prea am chef să vin la toamnă. Andrei nu mai răspunse, oftă numai ușor. Prietenul lui se apucase iar de citit.

În cămin nu se mai auzea nimic, nici muzică, nici urlete, toți

învăţau de mama focului. Peste o zi aveau ultimul examen din sesiune, cel de programare. Şi băieţii erau foarte sceptici în ceea ce-i privea. Andrei şi Vladimir stăteau în cameră, vâraţi în pat, cu ochii pe cursuri.

— Of, m-am săturat, pufni Andrei aruncând foile care zburară şi se împrăştiară pe jos. Eu nu mai citesc niciun rând, hotărî el, fie ce-o fi! Vladimir mormăia răsfoindu-şi caietele.

— Hai dracu' la masă, mi s-a lipit stomacul de şira spinării, îşi aduse el aminte, sărind de pe pat.

— Sunt de acord cu tine, rosti Andrei făcându-i cu ochiul. Direcţia cantină, înainte marş!... Şi porniră amândoi spre uşă dar nu apucară să facă nici doi paşi când aceasta se deschise şi apărură Eugen şi Cătălin.

— Je vous salue, ma France, rosti Genu intrând pe jumătate în cameră.

— Dar stai bine cu franţuza, băieţuş! „Marguerite Yourcenar” va fi încântată, zâmbi Vladimir împungându-l cu cotul pe Andrei.

— Şi unde-aţi plecat, dragii mei, adăugă şi Cătălin care până atunci îi privise mut. Te pomeneşti c-aţi flămânzit cu atâtea programe şi compilatoare, zâmbi el clipind şiret din ochii săi mari, verzi.

— Ai ghicit, ai o intuiţie, zise Vladimir ieşind ultimul pe coridor şi închizând uşa. Cum de ţi-ai dat seama?

— Ce să fac şi eu, spuse mucalit Cătălin, îmi ziceam că poate aţi învăţat atât şi aveţi nevoie de refacerea energiei...

Cei patru băieţi ieşiră din cămin şi-o luară pe aleea ce ducea la cantină tropăind de parcă trecea toată infanteria. Speriaţi, câinii ce se prăjeau la soare pe iarba de lângă boschete se treziră şi începură să latre. În uşa cantinei se ciocniră de Sonia. Ieşise de la examen. Părea foarte zăpăcită.

— Sonia, se repezi Andrei. Gata, ai terminat? Cum este, şopti el luându-i mâinile.

— O.K., suflă fata cu greutate. Am luat opt. Dar am crezut că mor. Au trecut doar doi până acum. Este „crimă şi pedeapsă” pur şi simplu. Andrei o ţinea de umeri, ocrotitor. Intrară în cantină. Ceilalţi se așezaseră deja la rând.

— Cum este, Sonia, întrebă Vladimir în gura mare, de la coadă. Cantina se umpluse.

— Bine, am scăpat, se bucură ea, am împuşcat un opt. Nici acum nu îmi vine să cred. Se așează la o masă în timp ce Andrei se dusesese la

rând.

— Vladi, strigă fata ca să se facă auzită în tumultul din cantină, Irina nu a intrat încă. M-a rugat să n-o mai aștept, să vin la masă. Știi că ea este ultima. Și-avea niște emoții!... Dar sunt sigură că scapă, și-ncă cu notă mare, mai spuse ea întorcând capul spre intrare căci se auzise ușa scârțâind. Dar nu erau decât niște greci, care intrau cu alai mare... Băieții veneau supuși cu tăvile, unul în spatele celui alt de parcă i-ar fi legat o ață nevăzută.

— Piure de cartofi cu carne de pui, se bucură Cătălin așezându-se la masa de lângă Sonia. Eugen făcu același lucru. Vladimir și Andrei luară și ei loc lângă Sonia; începură să mănânce cu atâta poftă încât văzându-i ai fi zis că flămânziseră o lună întreagă.

— Mi-a picat Shakespeare, „Hamlet” și „Iluzie și realitate în Don Quijote”, vorbea Sonia cu gura plină, palpitând încă de emoția examenului. Dacă stăm să ne gândim, biletul a fost foarte ca lumea numai că m-am pierdut ca o proastă, rosti ea cu ciudă.

— Lasă, Sonia, o consolă Andrei, doar tu nu înveți pentru notă. Iată, și din acest punct de vedere suntem la fel, mai spuse băiatul mușcând dintr-un măr mare, roșu. Vladimir se dusesse după apă și curând reveni cu două pahare pline. Terminaseră de mâncat dar mai stăteau încă la masă, parcă nu le venea să se ridice. În cantină nu mai rămăsese decât foarte puțină lume. Din difuzor se revărsa acum vocea lui Chris Norman. Eugen pusese banda cu Smokie. Ei plecaseră de mult la cămin. În sfârșit, cei trei se ridicară de la masă. Afară era plăcut, se mai potolise canicula din ultimele zile. Mergeau încet, cu pași mărunți de-a lungul aleii. Andrei simțea o stare de amețeală care i se accentua din ce în ce. Îi vâjâiau tâmpile și parcă tot corpul îi era prins într-o menghină. Îl dureau toate fibrele. Închise ochii o clipă și avu o senzație de prăbușire fără sfârșit. Se așezară pe o bancă, aceeași unde stătuseră Andrei cu Alexandra, atunci, înaintea ultimei lor întâlniri. Dar după nici două minute Vladimir se ridică.

— Copii, eu mă duc în cămin, vreau să mai dau un atac. Nu prea mă simt sigur pe forțele mele. Ce dracu', doar am mai trecut noi prin atâtea examene, însă când îmi aduc aminte de acesta parcă-mi taie cineva puterile. Amicul tău este tobă de materie, i se adresează el Soniei, și râde de noi, „vulgar” care ne chinuim să scăpăm de restanțe.

— Uite ce-i, Stanca, fără treburi de genul acesta că-ți ard o scatoalcă de nu te vezi, se supără Andrei. Parcă eu aș fi Einstein! Sunt

la fel de normal ca și voi, un student care învață atât cât trebuie, adică nu, asta ar fi ideal, voiam să spun care ametește cursurile cu două zile înainte de „confruntarea decisivă”, un tânăr care iubește, speră, visează și care cu o zi înainte de examenul de programare nu se simte bine deloc, încheie el silindu-se să zâmbească.

— Andrei, sări Sonia, ce-i cu tine, dragul meu? Nu te simți bine? Băiatul era foarte palid. Vladi, nu te supăra, lasă-ne puțin singuri, am eu grijă de el!

— Păi tocmai plecam, nu v-am spus? Mă duc să mai repet. Și-o luă repede pe lângă boschete.

Sonia se așeză lângă Andrei. Acesta părea mai înviorat. Luă mâna fetei și-i șopti.

— Nu-i nimic, Sonia, mă simt bine, nu știu ce mi-a venit să vă spun așa. Zău, totu-i O.K., crede-mă! Fata oftă și-l mângâie matern pe bucele blonde.

— Aici erați, răsări Irina lângă ei. Of. am scăpat, pufni ea și se prăbuși pe bancă.

— Ei, cât, întrebare într-un glas Andrei și Sonia. Irina întinse carnetul pe care-l ținea încă în mână.

— Nu știu, nici nu m-am uitat, parcă mi-e frică, zise ea. De picat nu cred că m-a picat, n-avea aerul. Dar știu c-am vorbit... Andrei luă carnetul și-l deschise.

— Opt, Irina, bravo! Cine ia opt la idiotul acela aiurit e mare! Irina făcu ochii mari.

— Ești sigur? A făcut el greșeala asta? Ia să văd! Sonia sări de gâtul prietenei sale și-o sărută.

— Unde-i Vladimir, se interesă Irina ridicându-se de pe bancă. Andrei o fixă cu ochii lui limpezi.

— În cămin, îl găsești în cameră. Învață săracu'! Tremură ca piftia din cauza examenului de mână.

— Atunci, pa, v-am pupat, rosti Irina trimitându-le un sărut cu toată palma, desfăcută ca într-un joc de copii. Mă duc să-l „impulsionez” puțin. Și dispăru pe aleea ce ducea la cămin.

— Sonia, vrei să ne plimbăm un pic, șopti Andrei aplecându-se către ea, simt nevoia de mișcare. Se ridicară și porniră încet, ținându-se de mână. Băiatul mai simțea încă starea aceea de slăbiciune însă se silea să nu-i dea atenție. Ieșiră în stradă și-o luară în partea opusă centrului, spre pod. Tumultul străzii nu-i tulbura cu nimic,

zgomotele treceau parcă pe lângă ei. Se opriră în fața cimitirului care era chiar lângă facultatea lor. Se vedea de pe fereastra camerei. Cu ani în urmă aici fusese marginea orașului dar acum acest cimitir rămăsese chiar în inima metropolei, ca o grădină.

— Sonia, intrăm puțin, șopti Andrei pironit în fața porții deschise. Fata simți un fior în tot corpul.

— În cimitir, se scutură ea parcă cuprinsă de friguri. Dacă vrei tu, haide, mai spuse luându-l de braț. Intrară încet în „grădina amintirilor”; băiatul mergea cu ochii în gol, ca într-o transă. Florile scânteiau pretutindeni umplând cu mireasmă și culoare acest colț de eternitate. Aleile drepte, curate și băncile vopsite în verde îți dădeau senzația că te afli într-un parc. Numai crucile albe și monumentele de marmură îți aminteau de tristețea și solemnitatea unui „parc memorial”.

— Andrei, de ce, șopti Sonia strângându-se lângă el, de ce faci asta? Te-am văzut de multe ori plimbându-te prin cimitir.

— Nu știu, șopti el ca trezit dintr-un vis, parcă mă simt mai bine, îmi „reîncarc bateriile”, mai spuse încercând să glumească. Aceste plimbări îmi dau o senzație de liniște, parcă aș gusta de pe acum odihna eternă.

— Andrei, nu mai vorbi așa, mă sperii, zise Sonia strângându-l și mai tare de mână. Ce rost are să te gândești la asta? Suntem tineri, ne iubim, ne place viața... Fata se opri, cu ochii în lacrimi. Se așezară pe o bancă, în fața unui monument de marmură albă.

— Și-apoi, rosti din nou Andrei, într-un cimitir este atâta artă, este de fapt spiritualitatea unui popor. Nu vezi numai capodoperele, ca în muzee, de pildă, ci regăsești omul simplu, adevărat, sufletul lui...

— Ce multe știi tu, Andrei! Mă simt o nulitate pe lângă tine!

— Să nu spui asta, sări el înfierbântat deodată, nu-i adevărat! Ce-s complexe astea la tine? Sonia!... Îi cuprinsese capul în mâini și-o legăna ca pe un copil. Ea nu mai zise nimic, îl privea numai, gâfâind de fericire, pierdută în abisul propriei iubiri. Andrei rămase tăcut privind drept înainte. Din ceața amintirii i se deșteptau în minte și-n suflet imagini crâncene care-i răscoleau inima aducându-i la viață o suferință amorțită. Vedea un pat într-o cameră mirosind a medicamente și pe mama lui zăcând slăbită, cu ultimele clipiri de viață în ochii mari, albaștri, și cu părul auriu împrăștiat pe pernă... Vedea apoi un băiețel cu bucle blonde, speriat de plânsetele celor din jur, neștiind ce se

întâmplă, neștiind ce să facă... Simțea încă și acum pe mâna sa tremurul slab al degetelor ei de atunci, de când ea își scosese de la gât lăntșorul cu frunza de arțar și i-l dăduse, spunându-i să nu se despartă de el niciodată... Mai simțea încă, întipărit pe fruntea lui cel din urmă sărut matern... Ochii lui Andrei se umpluseră de lacrimi care începeau să-i alunece pe obraji palizi. Sonia sări în picioare, neliniștită.

— Andrei, dragul meu, de ce plângi, zise ea ștergându-i lacrimile cu mâna micuță, gingașă, ca de copil. Aiurit, băiatul o cuprinse în brațe scoțându-și în același timp lăntșorul de sub tricou.

— Sonia, zise el cu vocea sufocată, îl vezi? Îl am de la mama, mi l-a dat înainte de-a muri și mi-a spus să nu mă despart de el niciodată. Aveam numai șapte ani pe atunci... Soniei i se strânse inima. Abia acum înțelegea de ce iubea el atât de mult frunzele de arțar.

— Îmi pare rău, Andrei, șopti ea apropiindu-și buzele proaspete de urechea lui și-n aceeași clipă și din ochii ei se porniră să pice boabe de rouă. Îl iubea așa de mult încât simțea că plutește pe valuri de inimă. Andrei nu mai zise nimic. Se ridicară de pe bancă și porniră ușor, parcă fără să mai vadă nimic în jur. Băiatul o cuprinse ocrotitor pe după umeri. Somțea că are și el un punct de sprijin. Starea aceea de slăbiciune și de amețală nu-l părăsise. În fața căminului ei se despărțiră și fata o luă la goană pe scări.

— Andrei, nu mai repeta astă-seară, dacă ești obosit, îi mai strigă ea când ajunse sus, în balcon. Și baftă mâine!...

— Să fie, răspunse băiatul făcându-i cu mâna. Pa!... Ajunse la căminul său în două minute și după alte două intră în cameră. Amețit, sașează pe pat. Vladimir stătea la masă, cu nasul în cursuri.

— Andrieș, tu nu prea te-ai omorât cu învățatul și parcă văd eu că te felicită „Display-ul” mâine „cu prilejul acordării notei maxime...” Andrei tocmai se dezbrăca.

— Vladi, lasă prostiile! Ce dracu', tu chiar crezi că sunt geniu? Dacă-ai ști ce emoții am pentru examenul de mâine!... Vladimir se ridică de la masă închizând caietele.

— Gata, nu mai citesc niciun rând. Ascultă, Andrieș, unde-ai fost, clipi el către prietenul său. Andrei se întinsese pe pat și răsfoia o revistă „Newsweek”.

— Grozavi se mai cred și americanii ăștia, mormăi el. Ce spui, Stanca? M-ai întrebat ceva? Vladimir îi dădu un bobârnac în revistă.

— Te-am întrebat unde-ai fost. Andrieș, ori ești teribil de

îndrăgostit de Sonia, ori ți-e frică într-adevăr de examenul de mâine. Una din două, mai spuse el așezându-se pe scaun.

— Am fost cu Sonia, ne-am plimbat prin cimitir, rosti Andrei lăsând revista din mână.

— Unde, sări Vladimir. I se părea că n-a auzit bine. Măi Andrieș, tu ești nebun definitiv. Ce-a zis doctorul, mai ai vreo șansă? Dar, stai, că nu ți-ai făcut încă analizele. Eu cred că ești incurabil, pușor!... Bine măi, când ieși cu o fată te duci să te plimbi prin cimitir, se cruci el. Dracu-a mai văzut așa ceva! Dar cu tine nu mă mai mir de nimic! Andrei ascultă mut toată tirada prietenului său apoi se întoarse către perete. Se simțea iarăși rău. Voia să doarmă. Vladimir înțelese și-l lăsa în pace. Se duse la masă și deschise din nou caietele. Se apucă de citit. Nu se mai auzea decât tic-tac-ul ceasului de pe măsuta de lângă fereastră. În tot căminul era o liniște desăvârșită.

Andrei ridică încet pleoapele. Afară se întunecase și-n cameră neonul era stins. Becul din fața căminului își arunca lumina chiar pe afișul cu Universitatea Craiova. Andrei sări de pe pat și răsuci comutatorul. Își aruncă ochii la ceas. Unsprezece! Vladimir nu era în cameră. „Unde dracu’ s-o fi dus, se întrebă el. Probabil este la Genu sau la stație

Am dormit de parcă m-ar fi ucis cineva, putea să fi dat cu tunul lângă cămin și tot nu m-aș fi trezit...” Andrei mergea cu pași mari de-a lungul camerei. Tocmai luase o casetă și se îndrepta spre patul lui să caute casetofonul care, probabil era pe sub pat, ca de obicei, când Vladimir intră pe ușă cu un teanc de foi albe în mână.

— Salut, bătrâne, i se adresă el trântind ușa, te-ai trezit? N-am vrut să te deranjez. Am fost la Eugen și-am mai repetat împreună. Dar ai dormit, nu glumă! Dacă-ți este foame, mai spuse el punând foile pe un scaun, ți-am adus de la cantină niște omletă și macaroane cu brânză. Și-i arătă o farfurie și-un castron ce așteptau cuminți pe masă, acoperite cu un prosop.

— Omleta nu prea mă tentează, în schimb macaroanele!... zâmbi Andrei și se așeză la masă. Vladimir fluiera o arie din „Traviata” de Verdi. Încerca să nu se mai gândească la examen.

Se făcuse deja ceasul doisprezece și jumătate. Andrei stătea acum la masă și răsfoia cu mult interes niște reviste „Computer New Product”. Vladimir se vârase în pat trăgându-și pătura peste cap.

— Andrieș, mai stinge dracului lumina aia și culcă-te, mormăi el

de sub pătura cadrilată. Sigur, tu ai dormit azi ca o valiză în gară și-ți arde de „studiu” acum... În cele din urmă Andrei stinse lumina și se vârî în pat. Dar nu putea adormi. Stătea cu ochii deschiși, pironiți în tavan. Deodată se auzi vocea lui Vladimir.

— Andrieș, s-a rupt filmul! Avem un țânțar în cameră. Chiar acum trecu pe la urechea mea să-mi facă o declarație de dragoste... Andrei mormăi plictisit.

— Asta ne mai lipsea!... Cei doi băieți aprinseră lumina și se apucară de vânătoare. Dar oricât se sileau ei nu puteau descoperi „inamicul”. După o jumătate de oră de căutări și de înjurături Vladimir reuși să-l detecteze așezat chiar sub nasul lor, pe posterul cu Universitatea Craiova. Se urcă pe patul lui Andrei ținând în mână o revistă.

— Băi, să nu-mi strici dracu’ afișul, că te mănânc, sări Andrei, cât m-am rugat eu de văru-meu să mi-l dea... Dar Vladimir își încheiase deja conturile cu „inamicul public nr. 1”. După un minut tăcerea punea stăpânire și pe camera lor, și pe întreg căminul. Andrei nu putu adormi multă vreme. Îi veneau în fața ochilor imagini de peste zi, imagini din trecut. În cele din urmă somnul îl birui. Avu vise foarte urâte și încâlcite. Se făcea că alerga printr-o pădure; era apoi în sala unui tribunal, ca acuzat. Procesul lui se termina cu sentința de condamnare la moarte. Și judecătorul care-l osândea era Alexandra...

— Andrei, scoală-te, este șapte și jumătate!... Buimac, deschise ochii. Vladimir se îmbrăcase deja. Stătea acum în fața oglinzii și-și făcea freza. Andrei se ridică din pat. Își simțea gura amară și iarăși avea o senzație de cumplită slăbiciune... Luă prosopul și plecă la baie în timp ce Vladimir strângea de jos revistele și cursurile împrăștiate, urmările vânătorii de noaptea trecută. Andrei intră în cameră absent, cu mintea aiurea. Se îmbrăcă aproape automat. Vladimir îl privi cu ochi critic.

— Nici n-ai idee ce bine-ți stă pus la țol festiv, se hlizi el cu gura până la urechi. Andrei nu-i răspunse. Pe coridor se auzea o agitație care creștea din ce în ce. Băieții erau tare dornici de examen...

— Gata, hai să mergem, zise Vladimir și cei doi prieteni ieșiră, dar cu un aer atât de concentrat încât văzându-i nu puteai să nu-ți dai seama unde se duc. Andrei era primul care intra „să dea piept cu uraganul...”. Dorea să termine cât mai repede. Indiferent cum. Începuse să-l calce pe nervi starea asta de așteptare. Ajunseră pe

coridorul din fața „camerei de tortură”. Acolo erau adunați toți, unul mai palid decât altul, încercând să facă haz de necaz.

— Adică „curaj găină, că te tai!”, cam așa suntem noi acum, strigă Cătălin cocoțat pe o bancă ce se afla pe coridor.

— Stt!... Gașcă, liștine!... zise Vladimir cu degetul pe buze. Aud niște pași care nu prevestesc nimic bun și am vaga impresie că într-un viitor foarte, foarte apropiat vom avea deosebita plăcere de a-l vedea la capătul coridorului pe „Display”, înconjurat de înalta sa suită!...

— Halal plăcere, mormăi Eugen. Eu unul m-aș lipsi bucuros de ea!... Vladimir avusese dreptate. Profesorul Nedelcu își făcu apariția împreună cu doi asistenți.

— Cum vă simțiți, băieți, se adresează el studenților aflați în fața ușii. Cu forțe proaspete? apoi intră în sală însoțit de cei doi. Pe coridor rumoarea începea să se potolească. După zece minute unul dintre asistenți deschise ușa.

— Primii patru să poftească! Andrei simți un gol în stomac. Își luă carnetul și niște foi de hârtie și intră hotărât în sală urmat de alți trei colegi. Simți că-i vine iarăși amețelă dar se stăpâni. Înaintă către masă, întinse mâna ca prin vis și trase un bilet. Se întoarse și dădu să plece, să se așeze într-o bancă. Îl ajunse din urmă vocea profesorului.

— Ce bilet ați tras?

— Numărul zece, rosti Andrei aiurit luând loc într-o bancă.

— Aveți un sfert de oră pentru a vă rezolva subiectele, mai spuse profesorul Nedelcu și începu să discute în șoaptă cu cei doi asistenți. Andrei simți un fior în tot corpul, simțea că-l ia cu frig, că-i arde capul și avea senzația că n-a auzit niciodată despre ceea ce scria pe bilet. O clipă se gândi să se ridice și să plece. Privi prin fereastra deschisă. Cerul era limpede și arțarii din curte aproape intrau cu crengile în clasă. „Of, oriunde mă întorc numai de arțari dau”, gândi el simțind lăntșorul de la gât arzându-i pieptul. Începu să scrie grăbit acoperind foile cu scrisul său frumos. Parcă i se luminase mintea. În cele din urmă se ridică și se îndreptă decis spre catedră. Ceilalți mai scriau încă. Se întoarse în bancă și-și luă poziția de atac.

— Da, vă ascult, spuse Nedelcu. Andrei clipi din ochii săi mari, vrând parcă să alunge pâcla ce-i încețoșa privirea și începu.

1). „Sortarea prin selecție”. O familie importantă de tehnici de sortare este bazată pe ideea selecției repetate. Cea a-mi simplă metodă de selecție este următoarea: i). Aflați cheia cea mai mică; transferați

înregistrarea corespunzătoare în aria de ieșire; apoi înlocuiți cheia prin valoarea „infinit”.

Îi) Repetați pasul (i). De această dată va fi selectată următoarea cheie cu valoarea cea mai mică deoarece cea mai mică cheie a fost înlocuită prin „infinit”.

Iii). Continuați repetarea pasului (i) până când cele N înregistrări au fost selectate. Lui Andrei i se părea că nu-și mai recunoaște glasul. Nici nu-și mai dădea seama unde se află. Auzi vocea profesorului ca venind de undeva, de foarte departe.

— Mulțumesc, treceți la subiectul doi! Andrei înghiți, luă foaia și continuă.

„Comprimarea fișierelor”. Căutarea secvențială pe bandă magnetică și pe alte dispozitive de memorare externe se va desfășura mai rapid dacă datele sunt împachetate astfel încât să ocupe mai puțin spațiu de memorare. Să presupunem că dorim să construim un tabel cu toate numerele prime mai mici de un milion...

— Mulțumesc, Andrieș, ajunge, spuse profesorul Nedelcu oprindu-l pe Andrei cu un gest. Dați-mi, vă rog, carnetul! Andrei parcă nu înțelegea ce se întâmplă cu el.

— Se vede c-ați aprofundat materia, vorbea mai departe „Display-ul” căruia nici prin gând nu-i trecea că Andrei nu învățase decât două zile, ați răspuns excelent azi, ați venit la toate cursurile, cu activitatea de seminar stăm bine, așa că pot să vă acord fără reverze nota maximă. Felicitări! Lui Andrei nu-i venea să creadă. Când ieși din sală toți crezură c-a picat, așa era de palid. Vladimir îi luă carnetul din mână și-l deschise.

— Zece, urlă el. Ce v-am spus eu că acest căpiat ia zece? Ce ți-a picat, pușorule, i se adresează lui Andrei care se așezase pe bancă.

— Sortarea prin selecție și Comprimarea fișierelor, șopti el cu privirea în gol. Tot rău se simțea. Vladi, n-ai o țigară, mai întrebă el căutându-l cu ochii pe prietenul său. Cătălin îi întinse pachetul lui.

— Și vă jur că aceste cursuri nici nu le-a avut, țipa mai departe Vladimir în mijlocul celorlalți, le-a citit de la mine. Când vă spun eu că-n capul lui e o uzină ce zbârnâie la parametri foarte ridicați... Andrei trase din țigară cu sete. Vladimir exagera, ca de obicei. Dar adevărul era că se descurcase.

— Vladi, eu mă duc în cameră, mă cam doare capul, zise el să se ridice de pe bancă. Baftă, băieți!

— Să fie, îi răspunseră toți, iar Vladimir se apropie de el.

— Du-te și te odihnește, nu mai sta aici. Deseară trebuie să fii în formă. Dă-m o discotecă trăsnet, așa, ca după sesiune. Am vorbit cu fetele, vin și ele. Vezi că Sonia are să treacă pe la tine. Irina vine mai târziu. Dacă eu nu ies până la ora mesei nu mă aștepta, du-te la cantină. Ia și bonul meu. Andrei plecă după ce le mai ură o dată succes băieților. Ajunse la ușă dar își aduse aminte că lăsase cheia la Vladimir și se întoarse fără niciun chef în clădirea în care se ținea examenul. Luă cheia și peste cinci minute era din nou la ușa camerei. Intră, se dezbracă, luându-și iarăși un tricou cu frunză de arțar, de data aceasta galben. Se mai uită puțin la fotografiile de pe pereți apoi își luă jurnalul și începu să scrie. Parcă-i mai trecuse amețeala și starea de febră.

„Ce fiară îndârjită e viața! Iubesc inteligența, cultura și aș vrea să pot citi tot ce există, dar... nu cred că se poate chiar totul. Vreau poate prea mult de la viață. Ceea ce vreau eu nu este pământean. Am fost întotdeauna însetat de lucrurile suprafirești. Am vrut tot timpul să fac ceva mare, ceva frumos. Am iubit oamenii dar ei sunt niște brute. Se urăsc unii pe alții și se distrug între ei mai rău decât animalele. Ele sunt mai inteligente uneori. Mă revoltă și mă umple de indignare neputincioasă ignoranța speciei noastre de Homo Sapiens. Și mai presus de toate mă doare nedreptatea. Și egoismul. Nu mai avem încredere unii în alții și la un moment dat ne-o pierdem și pe aceea în noi înșine. Dar asta nu trebuie să se întâmple. Poate singurele dialoguri cu adevărat autentice sunt cele cu propriul suflet, propria conștiință, propriul eu. Aveau dreptate vechii greci când spuneau „Cunoaște-te pe tine însuși”. Sufletul omenesc are mare nevoie de tandrețe. Eu am ajuns să nu mai doresc decât aer și dragoste. Am oroare de banalitate, cu toate că ne înconjoară, ne sufocă, ne strivește sufletele fibră cu fibră. Ce nasol este! Mi-e greață!...”

Andrei lăsă caietul deschis și se așează pe pat punându-și mâinile sub cap. Voia să stea liniștit, să nu se gândească la nimic. Închise ochii. Gândurile i se învălmășeau în cap. Emoțiile examenului, oboseala unei nopți aproape nedormite îl biruірă. Andrei adormi așa cum stătea, cu mâinile sub cap. „I see a red door and I want it painted black...”, se auzi vocea lui Vladimir în timp ce deschidea ușa. Buimac Andrei se ridică în capul oaselor. Prietenul său era foarte bine dispus.

— Andrieș, I pak dau știre domniei tale c-am reușit să cuceresc Troia, declamă el cu brațele întinse spre cerul camerei, spre soarele

fals al neonului. Mi-a dat „Display-ul” nouă, jubilă el arătându-i carnetul. Andrei sări din pat și se repezi la el.

— Mă bucur, Vladi! Felicitări! Și-l strânse în brațe. Vladimir începu să-și scoată costumul.

— Dar unde dracu’ ai fost, Andrieș? Sonia zice c-a venit, a bătut la ușă și nu i-ai răspuns. Andrei făcu ochii mari.

— A fost Sonia aici? N-am fost nicăieri, am dormit, spuse el, mă durea capul. Vladimir se așează pe pat.

— Dar de mâncat ai mâncat? Eu am fost cu fetele la pizza. Andrei își aminti că-i este foame. Răspunse cu jumătate de gură.

— Nu, n-am fost la cantină, am dormit tot timpul. Și-mi este o foame... Vladimir fluieră ridicându-se și îndreptându-se spre dulap.

— Noroc că mai există un Vladimir pe lume care să se gândească la tot, zise el aducând o cutie de conserve și-o jumătate de pâine. Ia și mănâncă, Andrieș, că nu mai avem prea mult timp. Este șase și un sfert. La șapte toată suflarea este la club. Ce va fi, mamă-mamă!... Fetele au pregătit o surpriză. Atât mi-a spus Irina, n-a vrut să divulge secretul. Se pare că surpriza va fi pentru tine.

— Pentru mine, tresări Andrei. Oare despre ce-o fi vorba, mai spuse el și se așează la masă.

— Nici nu m-ai întrebat ce-au făcut băieții, rosti Vladimir deschizând cutia de conserve.

— Ah, da, ce aiurit sunt, șopti Andrei, și doar despre asta voiam să te întreb... Vladimir biruise în sfârșit rezistența metalului. Puse cutia deschisă pe masă și cuțitul alături.

— Bine!... „Display-ul” n-a lăsat pe nimeni. Genu a luat opt, Cătălin opt, Ada nouă, Viorel opt...

— Mă întreb ce criză de generozitate l-o fi apucat, mormăi Andrei cu gura plină. Prietenul său nu-i răspunse. Se apucase să facă ordine prin cameră, apăsând în același timp butonul casetofonului.

„I” ve got to break free”, mormăia el dând cu mătura în ritmul muzicii Queen. Dar deodată cântecul se întrerupse și din difuzoare răsună vocea lui Andrei...” Lexi, are dreptate Dostoievski. Prea multă suferință. Cine spune că nu poate fi scindată conștiința? Uite, eu mă văd acum ca-ntr-o oglindă...”

— Mai schimbă dracului caseta asta, sări Andrei înfuriat. După ce că mi-ați șters Queen... Vladimir puse altă casetă. În cameră se revărsau acum acordurile dulci ale unui blues. Andrei terminase de

mâncat. Se ridică de la masă și-și luă prosopul.

— Vladi, eu mă duc la duș, spuse el. Nu stau mult. Și dispăru pe ușă. Vladimir puse mătura la loc. Se apropie de măsuță și găsi jurnalul lui Andrei. Era deschis, așa cum îl lăsase băiatul înainte de-a adormi. Vladimir dădu câteva foi în urmă și citi.

„Of, ce aiurea e totul!... Când te gândești că speri degeaba și că toate aspirațiile tale au același sfârșit... Ce rost mai are să mai speri? Ar trebui ca la vârsta noastră să ne caracterizeze optimismul dar... În aer parcă plutește ceva, un iz de suspiciune, de neîncredere, de plictiseală. Totul este un munte de banalitate și de plictiseală... Ce poezie frumoasă are Adrian Păunescu! Excelentă! Cât de frumos este totul uneori, ce nesfârșită încântare se află în fiecare clipă și ce risipitori suntem! Nu știm să apreciem și să iubim ceea ce avem și numai în momentul în care totul devine trecut ne încercăm regretele. Viața este ceva extrem de dur; sufletele sensibile de multe ori nu-i rezistă. Totuși eu cred că ea poate fi înfrumusețată. Ființa umană, atât de puternică și atât de fragilă s-a aflat într-o veșnică pendulare între material și ideal, între cunoaștere și trăire, între rațional și sentimental. Sufletul, viața noastră interioară este un dulce mister. Sufletul a căutat în permanență o autodepășire materializată în general prin iubire, sentimentul pur, înălțător, care înnobilează...”

Vladimir era așa de furat încât nici nu auzi ușa. Andrei se apropie cu pași ușori și roși văzând ce citea prietenul său.

— Fleacuri, Vladi, șopti el luând caietul și vârându-l în sertarul mesei, mai „debitez și eu câteodată pe ultrascurte...” Vladimir rămase pe gânduri.

— Ba nu-i adevărat, Andi, sunt niște lucruri foarte interesante, spuse el, și deodată reveni la realitate. Gata, hai să ne echipăm c-a trecut timpul. Cred că băieții au plecat deja. Fă-te frumos, Andrieș, doar tu ai să fii atracția serii!... Andrei se îmbufnă.

— Iarăși vorbești prostii, Stanca! Tu n-ai mai obosit, mai zise el și se apucă să se îmbrace. Își luă o pereche de pantaloni reiați negri și-o bluză tot neagră care avea pe piept o frunză de arțar roșie. Culoarea neagră îi accentua și mai mult paloarea obrazului fin, încadrat de coama blondă, răvășită. Lui Andrei îi stătea grozav de bine în negru! Vladimir își pusese blugii și-o bluză albastră. Echipați, gata de atac, băieții ieșiră din cameră și porniră deciși spre club. Acolo era mare veselie. Veniseră toți, fericiți că mai scăpaseră de emoțiile unei

sesiuni, bucuroși și în același timp întristați c-a mai trecut un an din frumoasa stare de grație numită studenție, dornici să facă o petrecere-discotecă „monstru” înaintea unei binemeritate vacanțe. Apariția celor doi prieteni fu marcată de râsete, aplauze și fluierături. Irina și Sonia se aflau deja acolo, împreună cu toate colegele lor. Zărindu-l pe Andrei, Sonia se apropie de el grăbită.

— Te-am căutat azi, spuse ea luându-l de mână, dar n-ai răspuns. Andrei o strânse lângă el.

— Am dormit aproape tot timpul, Sonia. Eram așa de obosit de la blestematul acela de examen!

— Felicitări, Andrei, zise fata. Vladi are dreptate că ești nemaipomenit. Nu oricine ia zece la prof. Nedelcu. Tocmai atunci Eugen, care era și disk-jockey al discotecii anunță începerea programului. Orga arunca lumini multicolore pe fețele tinerilor ce începuseră deja un dans îndrăcit. Andrei simți că obosește și se socoti cel mai fericit muritor atunci când din boxe se auzi un blues. O cuprinse pe Sonia și se avântară amândoi în vraja dansului, în poiana iubirii unde totul avea mireasmă de liliac. Irina dansa cu Vladimir. Sonia purta o rochiță albastră ca cerul de vară, ușoară ca un fulg, drăguță ca un fluturaș. Irina se îmbrăcase într-un galben pal care-i venea foarte bine. În cele din urmă dansul se termină și Sonia se așeză pe unul din scaunele de lângă perete. Andrei stătu și el alături. Prin mulțimea de tineri ce se agitau spre ringul de dans, Irina și Vladimir, ținându-se ștrand de mână căutau să ajungă la prietenii lor. În sfârșit izbutiră. Irina veni și se plantă chiar în fața lor.

— Stop, nu mișcați, zise ea ținând mâinile la spate. Ce alegeți, viața sau moartea, adăugă uitându-se la Vladimir. Și acesta ținea mâinile la spate.

— Moartea, răspunse Andrei atât de încet încât ceilalți ghiciră cuvântul aproape numai din mișcarea buzelor lui. Pe Sonia o trecu un fior.

— Ura pentru moarte, izbucni Irina scoțând de la spate o pălărie neagră care avea desenat pe ea un cap de mort și două oase încrucișate. Se apropie și i-o așeză lui Andrei peste buclele blonde.

— Atunci tu alegi viața, i se adresă Vladimir Soniei dându-i o banderolă cu un buchet de flori pe ea. Fata și-o așeză pe cap. Apoi cele două cupluri se sărutară și urcară din nou pe ringul de dans. Vocea lui Eugen bubui în boxe.

— Permiteți-mi, dragi colegi să dedic următoarea melodie „vedetei” noastre, Andrei Andrieș, și prietenei sale, Sonia! izbucniră aplauze și fluierături. Andrei tresări. Nu se așteptase la asta. Cu pălăria aceea pe cap parcă-i stătea și mai bine.

— Asta era surpriza, treaba cu alegerea, șopti Vladimir la urechea lui. Apoi se avântă în dans împreună cu Irina. Andrei dansa tot cu Sonia. Stătură până aproape de ora unu după miezul nopții. Era tare plăcut afară. Andrei și Sonia, strânși unul în altul se plimbau pe aleile din parcul facultății, treceau pe lângă boschetele înmiresmate. Vladimir rămăsese cu Irina undeva, pe-o bancă la capătul aleii.

— Ce-ar fi dac-am sta și noi puțin, șopti Sonia arătându-i o bancă sub un arțar bătrân. Se așezară. Băiatul mai avea încă pe cap pălăria aceea neagră care reprezenta moartea. Sonia își scosese panglica.

— Sonia, începu el, ce-a fost chestia asta, cu alegerea?

— Ideea a fost a Irinei, zise ea lăsându-și capul pe umărul lui, și eu m-am mirat ce i-o fi venit. Andrei, își ridică ea ochii și-l privi țință, de ce-ai spus că alegi moartea? Băiatul tresări.

— Nici eu nu știu, oftă el, așa am simțit atunci și-așa am zis. Parcă într-adevăr aș fi ales-o. Iartă-mă, Sonia, dar aveam un gol în suflet, chiar dacă erai lângă mine. Nici acum nu mă simt prea grozav. Fata nu mai zise nimic. Într-un târziu se ridicară și porniră spre cămin.

Mai trecuse un an... Peste două zile își luau fiecare zborul către cuibul dulce numit casă. Andrei oftă. Îi era dor de tatăl său pe care nu-l mai văzuse de la începutul semestrului. Vorbiseră doar la telefon de câteva ori. În fața căminului fetei se opri urându-i noapte bună și-și făgăduiră să se întâlnească a doua zi. Vladimir se afla deja în cameră. Tocmai se dezbrăca când intră Andrei trântind ușa.

— Andrieș, ți-a plăcut, îl luă el în primire. A fost colosal! Peste zece minute tot căminul plutea cufundat în tăcere.

Lumina soarelui se revărsa generoasă în camera unde băieții își strângeau lucrurile pregătindu-și bagajele. A doua zi plecau. Andrei se echipă din nou cu tricoul negru care-i stătea așa de bine.

— Vladimir, mă duc pe la bibliotecă, am niște cărți de dat, spuse el luând câteva volume de pe etajeră. Prietenul său tocmai încerca să închidă fermoarul unei genți burdușite. Fără să mai aștepte replica lui Vladimir Andrei dispăru pe ușă. După aceea trebuia să se întâlnească cu Sonia.

„Sonia...”, își zise el grăbind pasul pe aleea plină de tineri. Erau candidații ce se prezentau la examenul de admitere, viitorii studenți. Era preziua concursului și cei mai mulți dintre ei se foiau de colo-acolo prin parcul facultății încercând să scape de emoții și legând noi prietenii. Ca să evite aglomerația Andrei o luă prin spatele boschetelor, pe lângă aleea ce ducea la cantină. Avea intenția să se strecoare spre bibliotecă prin ușa laterală. Deodată un fior îl străbătu prin toate fibrele. Clipi din ochi speriat, neștiind ce să creadă. De-a lungul aleii mergea cu pași ușori o fată brunetă, cu părul lung, îmbrăcată într-o rochiță albastră. Era micuță și delicată și Andrei simți că leșină când îi desluși mai bine chipul. Semăna perfect cu Alexandra, parcă era ea, cu trei-patru ani mai tânără. Fata venea încet spre el, ca într-un vis.

— Alexandra, strigă Andrei care parcă nu-și mai dădea seama unde se află și ce se întâmplă cu el. Ea se opri surprinsă și-l fixă cu ochii ei mari, verzi.

— Pe mine mă cheamă Angela, rosti apoi cu o voce cristalină, sora mea este Alexandra, dar semănăm așa de bine încât multă lume ne confundă. Ești probabil unul dintre colegii ei, zise fata și-i întinse zglobie mâna.

— Andrieș, bolborosi băiatul întinzându-i mâna ca prin vis, fără să-și ia ochii de la ea.

— Ce bine, se bucură ea, tocmai cu tine trebuia să vorbesc. Andrei, nu, îl întrebă apoi, privindu-l puțin surprinsă. Mă ierți că te iau așa de familiar dar sora mea mi-a vorbit mult de tine.

— Nu vrei să stăm puțin, rosti Andrei sufocat arătându-i banca – ciudată coincidență – aceeași pe care stătuse cu Alexandra și-apoi cu Sonia. Simțea că dacă mai stă mult timp în picioare își pierde cunoștința. Se așezară.

— Alexandra m-a rugat să-ți dau asta, zise ea și-i întinse un plic. Andrei recunoscuse scrisul lui Lexi și i se strânse inima.

— Angela, începu el deodată, și tu ai venit aici numai pentru asta? Să mă cauți pe mine?

— Ah, nu, răspunse a simplu. Am venit să dau examen la facultate. M-am înscris la Automatică. Măine am prima probă. Spune-mi, cum este? Băiatul se strâmbă.

— Drept să-ți spun, eu nu prea aș mai sfătui pe cineva să dea aici. Dar e de viitor, să știi!... Fata îl privea cu un zâmbet șiret pe buze. Ce mult semăna cu Lexi!... Andrei își plecă privirea.

— Și Alexandra, întrebă el încet. Ce face, unde este acum? Angela trase adânc aer în piept.

— Atunci, după toată povestea aceea nasoală a venit acasă; părinții au fost tare supărați, nici n-au vrut s-o vadă. A plecat în alt oraș și s-a măritat.

— Va să zică tot a făcut-o, șopti el printre dinți cu privirea încă ațintită în jos.

— Da, continuă Angela, dar n-au stat nicio lună împreună. Acum sunt în proces de divorț. Biata Alexandra, mi-e milă de ea! S-a angajat la un birou, lucrează ca dactilografă. Știa să bată la mașină și asta a ajutat-o mult. Andrei simțea ace de foc în inimă. Ochii aproape i se umpluseră de lacrimi și în mână strângea în neștire plicul cu scrisul drag al Alexandrei. Dae deodată chipul Soniei se ivi parcă în fața ochilor săi încetoșați de lacrimi; imaginea vie și scumpă a Soniei și-atunci în creier îi bubui propria voce. „Te iubesc Sonia, sunt al tău, al tău pentru eternitate și-ți jur că nicio Lexi nu ne va mai tulbura fericirea...”. Angela se ridică de pe bancă și-i întinse grațioasă mâna.

— La revedere, Andrei, îmi pare bine că te-am cunoscut! Ureează-mi baftă, poate nu ne vom mai vedea; și fata se apropie de el și-l sărută pe obraz. Apoi dispăru ca un abur printre boschete. Andrei rămase pe bancă, distrus, zăpăcit, cu mintea aiurea. Se ridică apoi mașinal și porni automat spre bibliotecă. După zece minute mergea din nou de-a lungul aleii spre banca de sub arțar. Mai ținea încă în mână plicul pe care i-l dăduse Angela. Îl vârî în buzunar să nu-l vadă Sonia și se așeză pe bancă luând în mână o frunză de arțar. Când apăru Sonia se ridică.

— Draga mea, te rog să mă ierți, dar nu pot rămâne, mă simt tare rău. Fata nu mai zise nimic. Îl înțelegea. Se ridicară de pe banca unde stătuseră totuși și porniră ușor cu intenția să meargă la o pizza. Nu mai voiau să meargă până în oraș așa că o luară spre pod. Era o zi foarte frumoasă. Vara le pregătise o vacanță de excepție. A doua zi se despărțeau pentru două luni...

— Andrieș, pe unde dracu' umbli, se repezi la el Vladimir când intră pe ușă. Eu am fost la cantină, să știi. Ți-am luat și ție ceva. Andrei intră și se așeză pe pat. Vladimir stătea lângă fereastră cu o carte în mână.

— Mulțumesc, Vladi, dar am fost la pizza cu Sonia. Nu-mi este foame. Dar bine c-ai luat mâncarea, nu mai mergem deseară la cantină.

Vorbind Andrei se tot foia pe pat și-atunci simți în buzunar plicul pe care i-l dăduse Angela. Păli și se ridică în picioare.

— Vladi, am vorbit azi cu sora Alexandrei. Mi-a dat o scrisoare de la ea. Vladimir sări de pe scaun azvârlind cartea care căzu pe podea.

— De la cine, întreabă el buimac. Veni și se așează lângă prietenul său. Andrei începu să povestească.

...Și mi-a dat plicul acesta din partea ei, încheie el scoțând scrisoarea din buzunar. Vladimir nu mai zise nimic. Andrei rupse plicul și se apucă să citească. Rândurile îi jucau în fața ochilor.

„Dragul meu Andrei, începea Alexandra, sper să nu te surprindă prea tare această îndrăzneală a mea. Poate că tu acum mă urăști dar să știi, Andrei, iartă-mă, am fost o proastă; nici nu mai știu ce să-ți spun. Atunci, după ultima noastră întâlnire, la stație, în noaptea aceea de pomină mi-am dat seama că de fapt sunt groaznic de singură, că nu mă iubește nimeni, că nicio ființă de pe lume nu-mi simte lipsa, că de fapt mă zbat într-o prăpastie fără fund, că sunt înconjurată de tenebre și de nicăieri nu vine nicio lumină...” Andrei simțea cum boabe de rouă îi inundau azurul ochilor săi mari. Vladimir stătea pe pat, dus pe gânduri, cu obrazul prins în pumni. Prin ceața lacrimilor Andrei citi mai departe. „Am văzut apoi că m-am purtat prosteste și te-am pierdut și pe tine, singura mea lumină. Iartă-mă, Andrei, te implor, încearcă să treci peste suferințele pe care ți le-am pricinuit din prostie, ca o lașă... Neasemuitul meu Andrei, vino, hai să mai încercăm o dată, poate mai este vreo șansă. Iartă-mă, Andrei și lasă-mă să te iubesc căci de-abia acum am văzut limpede în mine. Te iubesc, Andrei!...” Alexandra semna „Un suflet amețit de suferință, Lexi...”

Terminând de citit Andrei simți cum se sufocă, simți că în secunda următoare viața îl va părăsi. Inima i se zbătea în piept ca o pasăre amețită de captivitate iar lacrimile îi ardeau obrajii palizi. Vladimir îl privea fără un cuvânt. Andrei lăsă să-i cadă scrisoarea și se prăbuși pe pat plângând cu sughițuri, ca un copil. Vladimir luă scrisoarea de jos și o parcurse dintr-o privire. Înțelese totul.

— Andrei, șopti el apropiindu-se de prietenul său și mângâindu-l pe buclele blonde. Andrei ridică spre el ochii orbi de lacrimi și Vladimir simți că i se strânge inima.

— Vladi, începu Andrei, nici nu-mi vine să cred, scrisoarea aceasta aproape m-a sufocat, nu speram ca Lexi să-mi spună vreodată asemenea cuvinte. Acum, tot ce-am strâns în mine a izbucnit ca un

vulcan. Iartă-mă, Vladi, m-am purtat ca un prost!... Vladimir era fericit să-l vadă așa pe prietenul său dar în aceeași clipă o umbră de tristețe îi întunecă obrazul.

— Andrei, se aplecă el înainte, ce-ai de gând? Vrei s-o cauți pe Alexandra? Și Sonia? Cu ea ce faci? Doar știi cât te iubește... Andi!... Andrei tresări. Într-adevăr, Alexandra nu-i dăduse nicio adresă. Doamne, și mai era și Sonia, fata cu sufletul pur cum este cristalul. Cum putuse el s-o facă să creadă c-o iubește? De fapt încerca să se convingă și pe el însuși de acest lucru. Degeaba încercase să se amăgească, zeița sufletului său rămânea Alexandra!...

Se ridică de pe pat, istovit de emoția ce-i zguduise sufletul și privi parcă nedumerit spre bagajele făcute care așteptau cuminiți într-un colț al camerei. Abia acum își aminti că a doua zi trebuiau să plece, să părăsească aceste locuri de vis pentru două luni... Își roti o privire tulbure prin odaie. Vladimir plecase, nici nu-l auzise ieșind. Se îndreptă și el spre ușă, amețit parcă și două minute mai târziu era pe banca din fața căminului, chiar sub arțar. Simțea că aerul îi face bine. Hotărî să n-o mai caute deloc pe Sonia până a doua zi când plecau împreună. În creier i se ciocneau milioane de gânduri ca niște albine veninoase. Așa îl găsi Vladimir care se întorcea din oraș. Veni spre el și se așeză tăcut alături. Andrei mototolea în pumn o frunză de arțar. Vreme de câteva minute niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt.

— Vladi, începu deodată Andrei, mâine plecăm într-o binemeritată vacanță. N-am să-mi mai fac niciun fel de probleme, am să las timpul să decidă. Să știi că n-o mai caut nici pe Sonia și nici pe Alexandra, mai șopti el plecându-se privirea. Vladimir îl atinse pe umăr și-și întoarse spre fața lui ochii numai zâmbet.

— Andrieș, bătrâne, îl scutură el de umeri, te recunosc din ce în ce mai mult... Andrei simțea în tot corpul o cumplită slăbiciune și timp de o clipă amețea îl făcu să nu mai știe unde se afla. Se ridică de pe bancă și porni încet spre intrarea căminului urmat ca de-o umbră de nedespărțitul său prieten. Ajuns în cameră Andrei își căută jurnalul și începu să-l răsfoiască cu interes, de parcă n-ar fi fost vorba de propriile sale gânduri. Zgomotul unei cărți trântite pe podea îl făcu să tresară. Vladimir strângea volumele de pe poliță și se pregătea să le așeze într-o geantă. Andrei închise caietul și rămase cu ochii la coperta verde, aiurit. „Verde, gândi el, ca ochii Alexandrei...” Privi cadranul ceasului. Se făcuse târziu. Trebuia să se culce ca să se poată trezi dimineața. Dar

nu știa dacă va putea dormi. Vladimir era deja în pat, cu ochii închiși. Poate adormise, poate nu voia să vorbească. Andrei își puse jurnalul în geantă, se dezbracă cu gesturi lente și stinse lumina verde din tavanul pe care-l vedea ca pe o pată tulbure. Multă vreme ținu ochii deschiși, cu privirea ațintită în gol până ce somnului i se făcu milă de el. Zărea acum din nou ringul de dans dar era la braț cu o necunoscută, de o nespūsă frumusețe. Deodată, dintre dansatori țâșni drept în fața lui o fată ținând ceva la spate. Se uită mai bine și simți cum inima i se oprește în piept. Era Alexandra.

— Stop, nu mișcați, strigă ea. Ce alegeți, viața sau moartea? Și-l privi pe Andrei ținută în ochii albaștri. El se cutremură și șopti cu un glas de-abia auzit „Moartea!...” Atunci Alexandra îi puse pe cap pălăria aceea neagră cu cap de mort iar în secunda următoare izbucni într-un râs nebunesc, isteric. Apoi, misterioasă, îl apucă de mână și-l trase cu ea, dispărând în noaptea de păclă, într-o ceață lăptoasă. Nu-i ajunsese din urmă decât țipătul sălbatic al necunoscutei... Andrei gemu zvârcolindu-se și tocmai atunci îi răsună în urechi soneria stridentă a ceasului. Cu teamă parcă ridică sita genelor lungi și dese. Vladimir era deja în picioare și se îmbrăca. Se ridică în silă și porni spre dușuri fără cea mai mică tragere de inimă. Mai erau două ore până la tren. Se înțeleseseră să meargă prin parc, ajungeau mult mai repede la gară. Plecau mulți dintre ei cu trenul acesta. Reveni în cameră cu prosopul pe umăr și-l găsi pe Vladimir mâncând cu sârg dintr-o felie de pâine cu gem de piersici. Prietenul său arăta foarte bine îmbrăcat în blugi și într-un tricou galben. Andrei intră și fără să spună un cuvânt începu să se echipeze. Își luă din nou relații negri și tricoul acela, tot negru și cu frunza de arțar roșie pe piept. Negrul îl făcea și mai palid. Tot fără un cuvânt, Vladimir îi întinse o felie de pâine cu gem. Andrei o luă mașinal, se așeză pe pat și începu să mănânce. Vladimir își privi ceasul-brățară.

— Gata, Andrieș, se ridică el, trebuie să pornim motoarele de propulsie. Acum se termină numărătoarea inversă, mai zise, apoi luă gențile pline care zăceau într-un colț al camerei. Andrei făcu același lucru și după zece minute cei doi prieteni se îndreptau spre căminul fetelor. Irina și Sonia îi așteptau deja privind nerăbdătoare la ceas. Când îi văzu venind Irina se repezi la ei.

— Credeam că n-aveți de gând să vă mai treziți, spuse ea uitându-se când la unul, când la celălalt. Haideți să mergem, dacă vrem să mai prindem trenul!... Și, după ce băieții luară și bagajul lor, cei

patru se îndreptară spre semaforul de la intersecție pentru a o lua spre parc. Trebuiră să aștepte câteva minute și Andrei înjură în gând culoarea roșie care nu se mai schimba. În sfârșit, apăru verdele și băiatul avu senzația dureroasă că simte asupra sa privirea arzătoare a Alexandrei. Trecură pe lângă spital și aruncându-și ochii la o fereastră lui Andrei i se păru că vede un chip slăbit de suferință. O clipă i se strânse inima. Se simțea solidar cu întreaga suferință umană, cu întregul ocean de durere care este Universul...

Intrară în parc și dând cu ochii de aleile drepte, frumoase, Andrei avu senzația de infinit. Îi părea rău că trebuia să ajungă într-un punct, ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată. O luaseră acum chiar pe alea ce ducea spre gară. Nu mai aveau mult când deodată Andrei simți cum lumea îi fuge din fața ochilor. Ca să nu leșine se așeză pe o bancă. În aceeași clipă Vladimir se opri și strigă îngrijorat.

— Andi, ce-i cu tine? Și privi țintă fața prietenului său. Aiurit, Andrei își duse mâna la nas și văzu că este plin de sânge, care începuse să picure până pe frunza de arțar. Gemu și se întinse pe iarbă. Ceilalți se agitau în jurul lui. Dar după câteva minute se ridică și, palid încă, luă bagajele de jos și plecă împreună cu ceilalți. Trebuiau totuși să ajungă la gară.

— Andrieș, spuse Vladimir strângând de mână pe Irina, spune-mi sincer, ai mai avut hemoragii de genul acesta? Și-l privi apoi țintă în ochi pe prietenul său.

— Da, de multe ori, răspunse Andrei și o bănuială își făcu loc în mintea lui. Zâmbi amar. Dar totul nu ținu decât o clipă.

Ajunseră în sfârșit la gară. Ieșiră la peron și se așezară pe una dintre numeroasele bănci. Nu mai aveau de petrecut decât foarte puțin timp împreună. Pentru două luni erau departe unii de ceilalți. Vladimir o strânse pe Irina lângă el mângâindu-i părul. Andrei întinse mâna spre Sonia dar parcă un nod îi sorbea răsuflarea și-o gheară de gheață îi opri brațul întins într-o dezmierdare. Sonia simți că se petrece ceva cu Andrei și păli ușor. Dar nu îndrăzni să-l întrebe nimic. Vocea din difuzorul gării, înghețată parcă anunță sosirea trenului. Plecau numai Andrei și Vladimir. Fetele trebuiau să mai aștepte, luau un alt tren. Abia atunci Andrei își dădu seama unde se află și ce se întâmplă cu el. Se repezi ca un nebun la Sonia și începu s-o strângă în brațe, acoperindu-i mâinile cu sărutări. Îi cerea parcă iertare că n-o poate iubi așa cum o iubea pe veșnic adorata lui Alexandra... Fata gâfâia ușor

și ar fi dorit ca în acea clipă clepsidra timpului să înghețe. Smulgându-se la rândul său din brațele Irinei, Vladimir avea ochii în lacrimi.

Trenul începuse să câștige viteză. Andrei stătea cu fruntea lipită de geam privind absent peisajul ce i se perinda prin fața ochilor. Vladimir stătea alături fără să scoată un cuvânt. Băieții trăiau încă despărțirea. Obosit și slăbit, Andrei își lăsă capul pe perna de piele. Încerca parcă să-și adune gândurile. Inima i se strângea când își aducea aminte de Sonia. Nu știa de ce dar avea senzația că n-avea s-o mai revadă niciodată. Ca să-și alunge acest gând din creier își scutură buclele și privi spre prietenul său. Legănat de zgomotul monoton al roților acesta adormise. Trenul nu era deloc aglomerat. Nu erau decât ei doi în compartiment. Andrei se gândea ce va face două luni fără Vladimir. Erau nedespărțiți, erau necesari unul altuia. Se iubeau ca doi frați și toată lumea nu-i numea decât „simbioza”. Niciunul dintre ei nu se gândea ce vor face la terminarea facultății. N-ar fi dorit să se despartă pentru nimic în lume. Amândoi refuzau această alternativă. Tot privind pe fereastră, la peisajul ce alerga nebunește prin fața lui pe Andrei începură să-l doară ochii. Îi închise și încercă să nu se mai gândească la nimic. Dar, chiar fără voia lui, o mulțime de amintiri îl năpădiră aducându-i sânge fierbinte în inimă. O vedea pe Alexandra râzând batjocoritor, atunci, noaptea, la stație, apoi pe Sonia, suavă, parcă nepământească, spunându-i că îl iubește...

Pleoapele i se odihneau acum cuminți pe luminile ochilor mari. Un țuit puternic îi răsună în urechi și-l făcu să tresară. Deschise ochii speriat și-și dădu seama că se apropiau de capitală, de marea metropolă. De aici el și Vladimir se despărțeau, fiecare lua alt tren care să-i poarte în zbor, un zbor înalt, amplificat de iubirea lor pentru locurile natale. Vladimir se trezise și coborâse din plase bagajul lui și pe cel al lui Andrei. Până aici călătoriseră singuri în compartiment. Ieșiră pe coridor și porniră spre ușă, unde erau deja mai multe persoane. În sfârșit, cu frânele încheștate, trenul ajunsese în Gara de Nord dând un șuierat prelung și strident. În gară domnea aceeași agitație pe care o întâlnești în marea stație la orice oră, din noapte sau din zi... Băieții se grăbiră spre casa de bilete făcându-și loc cu greu prin mulțimea pestriță care circula pe peronul imens încoace și-ncolo. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziție. Trenurile erau deja garate pe linii. Andrei pleca cu zece minute mai devreme. Reușiră să ia bilete și

după puțin timp Andrei se și urcase în tren aranjându-și bagajele în compartiment. Simțea iarăși o ciudată stare de slăbiciune. Coborî apoi și se așează pe o bancă de pe peron, unde Vladimir stătea, cu capul plecat.

— Vladi, începu Andrei punându-i mâna pe umăr, dragul meu prieten, mi-e așa greu să mă despart de tine!... Vladimir ridică ochii apoi întinse mâna și-i ciufuli zâmbind buclele blonde. În difuzor se auzi o voce nepăsătoare anunțând că trenul lui Andrei pleca peste cinci minute. Băieții se ridicară de pe bancă și fără un cuvânt se strânseseră în brațe.

— Andrieș, ai grijă de tine, spuse Vladimir după ce prietenul său urcă în goană treptele înalte ale vagonului. Trenul se puse în mișcare și peste câteva minute Vladimir se găsea singur, uitându-se stupid la linia ferată lungă și dreaptă, care parcă mergea în infinit... Vocea nepăsătoare se auzi din nou în difuzor anunțând de data aceasta trenul său. Abia atunci se dezmetici. Își luă bagajul și plecă în grabă îndreptându-se spre una dintre garniturile garate cu două linii mai departe.

Andrei stătu câțva timp pe coridor, în fața ferestrei deschise, ascultând țcănitul monoton al roților. Curentul de aer îi flutura coama bălaie acoperindu-i azurul ochilor. Plictisit apoi, împinse încet ușa și intră în compartiment. Călătorea împreună cu o femeie ce-și pusese alături de ea, pe banchetă copilul adormit și cu o femeie în vârstă, probabil de undeva de la țară. Un timp niciunul nu scoase un cuvânt. Deodată bătrâna i se adresă lui Andrei.

— De unde vii maică, de la București? Poate ești la vreo școală de-aceea înaltă, cum îi zice, facultate... Știu că și la noi în sat sunt tineri pe la școli din astea... Andrei zâmbi și-i răspunse scuturând ușor capul.

— Da, sunt student, zise el, dar nu la București, ci mai departe, în Moldova, aproape în nordul țării. Am luat vacanță acum și merg acasă... Băiatul începu să vorbească cu bătrâna, ba de una, ba de alta. Nici nu-și mai dădu seama că timpul trecea și se apropia în sfârșit de orașul natal, de „patria-mumă” cum spunea tatăl lui glumind. Inima i se zbătea cu putere la gândul că în curând își va vedea tatăl. Îi era tare dor de el!...

În sfârșit orașul începuse să se facă văzut. Andrei se ridică, își luă bagajul și ieși pe coridor după ce mai întâi slută politicos pe cele două femei. Ele mergeau mai departe. Cu un șuierat trenul intră în

stație și, de la fereastra vagonului Andrei își plimba privirea albastră asupra capetelor mulțimii. Deodată văzu chipul tatălui său și simți că se sufocă de emoție. Nici nu se oprise bine trenul și sări din vagon; alergă spre părintele său. Dar și inginerul Andrieș își văzuse fiul. Făcându-și loc printre călătorii coborâți din tren cei doi se găsiră în sfârșit și două secunde mai târziu Andrei era la pieptul tatălui său. Simți că-i vin lacrimi în ochi și numai rușinea îl făcu să se stăpânească.

Ieșiră în spatele gării unde-i aștepta mașina și după ce aranjară bagajele porniră luând-o pe marele bulevard. Andrei simți un gol în suflet când trecu prin fața liceului unde învățase. Ce repede trecuseră anii!... În sfârșit ajunseră acasă și Andrei simți din plin dulceața mult așteptată.

Capitolul IV

PE DRUM DE SEARĂ...

— Andrieș, trezește-te, este șase și jumătate, răsună lângă el o voce care-l făcu să tresară. Andrei deschise ochii și privi buimac în jur. Era în camera lor de la cămin și de deasupra patului îi zâmbea Elton John. Vladimir stătea pe patul său, gata echipat. Începeau practica agricolă. Ce repede trecuse vacanța!... Un nou an, alte obligații, alte examene, alte greutăți, poate alte distracții...

— Ei drăcie, mormăi Andrei ridicându-se din pat, s-a și făcut ora să pornim la atac? Vladi, mai spuse el privind-l pe prietenul său, ce-a fost la deschidere? Eu n-am putut să ajung. Vladimir se strâmbă.

— Nu prea mare lucru. Veșnica deschidere a unui nou an universitar. Ne-am adunat iarăși „toată floarea cea vestită” în marele amfiteatru, ne-a ținut decanul un speech și cam atât. Au venit toți, numai tu ai lipsit. Ah, da, și Ada. Și la fete au fost toate, în afară de Sonia. Nu știu ce-o fi cu ea, Irina nu mi-a spus nimic. Când auzi cuvintele lui Vladimir Andrei veni și se așeză lângă el, pe pat. Îl privi țintă în ochi.

— Sonia, zici, spuse el. Sonia n-a venit?... Și simți iarăși senzația aceea stranie pe care-o avusese în gară, senzația c-o vede ultima oară pe Sonia. Își lăsă capul în piept. Lângă el Vladimir tăcea, fără să-l scape din ochi. De fapt el știa totul dar îi era teamă să-i spună. „Mai devreme sau mai târziu tot va afla, își spunea el în gând, ce-ar fi să-i spun adevărul acum”, dar apoi anula această alternativă și rămânea mai departe fără să scoată un cuvânt. În aceeași clipă cineva bătu în ușă și de pe coridor se auzi glasul lui Eugen.

— Deșteptarea!... Voi ce dracu' faceți, nu vă mai treziți? Băieții se dezmeticiră și săriră de pe pat aproape amândoi în același timp. Izbucniră în râs, apoi o porniră spre cantină, să se alimenteze înainte de-a începe o zi de muncă. Făceau practică la o fermă din marginea orașului, la recoltat cartofi. În cantină se îmbulzea foarte multă lume, chiar dacă ora era destul de matinală. Studenții, odihniți după vacanță erau dornici de muncă, bucuroși că se găseau din nou împreună. Se vedeau multe figuri noi, „boboceii” care abia acum începeau să vadă ce culoare are studenția...

„Sora Andrei nu este, deci a picat la examen, se gândea Andrei așezat la o masă în timp ce-i aștepta pe băieți. De la ea niciun semn... Dar Sonia, doamne, ce-o fi cu ea? O fi bolnavă?” Și Andrei se uită în toate părțile, îngrijorat, ca și cum ar fi căutat-o pe ea sau măcar pe Irina. Sonia îi lipsea enorm; avea nevoie de ea, de prezența ei. O văzu pe Irina care intrase și sări de la masă repezindu-se spre ea. Vladimir tocmai venea cu tăvile. Se așeză și fata la masa lor.

— Irina, începu Andrei neliniștit, ce-i cu Sonia, de ce n-a venit? Tu trebuie să știi. Vladimir se apucase să mănânce și-și ținea privirea pironită în tavă. Irina trase aer în piept.

— Andrei, nu mai întreba de Sonia, te rog. N-are să mai vină aici, mai zise ea și-și întoarse ochii spre ghișeu. De altfel are să-ți spună totul chiar azi. Vine și ea la câmp, special să vorbească cu tine. Andrei nici nu mai avu putere să întrebe ceva. Rămase nemișcat, cu privirea în gol. Irinei i se strânse inima. Vladimir se ridică și-și duse tava. Lui Andrei i se părea că mintea i se rătăcește, că nu mai poate gândi. De la Alexandra niciun semn! Și-acum și Sonia, speranța lui, sprijinul lui, îl părăsea! Se ridică automat de la masă și, fără să se fi atins măcar de mâncare porni spre ieșire împreună cu ceilalți. Nici Irina și nici Vladimir nu-l mai siliră să mănânce și nu-l mai obosiră cu întrebările până la câmp. Înțelegeau ce se petrecea în sufletul lui. Primele ore de practică trecură repede, în cântece și veselie. Răsuna câmpul! Tarlaua de cartofi se găsea chiar lângă șosea, la ieșirea din oraș. Acolo era și o parcare iar în vale se vedeau calea ferată și combinatul chimic. Veni în sfârșit pauza de masă. Veseli și zgomotoși băieții se trântiră pe iarbă, la umbra unor arbuști. Era o zi frumoasă de septembrie. Andrei căută să scape, să fie singur. Veni și se așeză pe o bancă de la parcare. Tocmai acolo era și intrarea în oraș. Băiatului îi plăcea foarte mult faptul că în această parte a metropolei era ceva frumos, simbolic, care lui îi umplea

sufletul de încântare și de amar în același timp. Era ceva ca un grup statuar reprezentat prin două săgeți uriașe de beton cu vârfurile negre. Une dintre ele indica orașul iar cealaltă, și mai mare era îndreptată spre cerul albastru, sfidând parcă nemărginirea. De câte ori o privea Andrei avea senzația infinitului. Veni și se așează pe bancă sorbind din ochi grupul alegoric al celor două săgeți. Încearca să nu se mai gândească la altceva. Nu-i era deloc foame, deși nu mâncase nimic. Vladimir era cu băieții, mai prelungeau pauza de masă, ca de obicei. Andrei rămase pe bancă, cu capul prins în mâini. Tresări la auzul unor pași ușori ce se apropiau. Ridică ochii și-n fața lui soarele se sparse în mii de luciri, ca de diamant. În fața lui stătea Sonia. Fără să-l lase să-și revină fata se așează lângă el și-i luă mâinile într-ale sale.

— Andrei, dragul meu, ce bine-mi pare că te văd... dar în aceeași clipă glasul i se frânse și izbucni în plâns. Băiatul nu știa ce să creadă. O luă în brațe și începu să-i mângâie părul. „Oare de ce-o fi spus Irina că Sonia nu mai vine aici, se gândea el în timp ce buzele sale nu puteau șopti decât Sonia”... Dar fata se feri și se desfăcu încet din brațele lui. Andrei rămase buimac.

— Andrei, începu ea cu ochii plecați, am venit să-mi iau rămas bun și să te mai văd o dată... Pe obrajii Soniei curgeau lacrimi. El simți cum lumea îi fuge din fața ochilor. Abia mai putu să îngaime.

— Sonia, de ce?... Fata suspină și-i arată mâinile mici. Pe inelarul stâng strălucea ceva.

— M-am măritat, Andrei, șopti ea și întreaga față i se făcu albă ca varul. Andrei, la rândul lui pări și-și duse mâna la gât. Simțea că se sufocă. Se ridică în picioare și-și înălță ochii spre săgeata care nepăsătoare sfida nemărginirea. Sonia rămăsese pe bancă mică, vinovată, zgribulită.

— Urăște-mă, Andrei, se auzi glasul său slab, n-ai dreptul să mă ierți... Dar este mai bine așa, crede-mă! Pentru fericirea ta am făcut-o. Eu nu contez prea mult... Andrei, amețit își număra bătăile inimii. Simțea că nu mai rezistă. Fata vorbea înainte.

— Măine plec și nu știu dacă ne vom mai întâlni vreodată. Dar știi Andrei că eu te-am iubit, te iubesc, te voi iubi mereu...

— Renunți la facultate, o întreabă el privind-o în ochi. De soțul tău nu te întreb nimic, este o chestiune care nu mă privește. Îți doresc să fii fericită. Meriți! Sonia ridică spre el ochii în lacrimi.

— Fără tine nu pot fi fericită, Andi! Nu renunț la facultate,

mi-am luat transferul. Acum am venit după dosar.

Andrei făcu doi pași și se apropie de ea. Tocmai atunci Sonia se ridică de pe bancă, întinse mâna și-l mângâie pe buclele blonde. El o sărută pe frunte, o mai strânse o dată aproape de pieptul său, apoi fata o luă repede pe șosea spre oraș. Nu întoarse deloc capul. Dar nici Andrei n-avu tăria să privească prea mult. Rămase pe bancă aiurit, distrus, cu ochii în gol. Așa îl găsi Vladimir care se sperie de înfățișarea lui.

— Vladi, se repezi Andrei la el, Vladi, s-a sfârșit, m-a părăsit și Sonia!... Își lăsă capul pe brațele lui Vladimir ascunzându-și azurul ochilor, să nu mai vadă lumea asta nedreaptă. Lui Vladimir i se umeziră ochii. Îl durea sufletul pentru prietenul său dar pur și simplu îi era teamă să-i mai spună vreun cuvânt. Îl luă ușor de umeri și porniră spre ceilalți. Andrei nu se împotrivi, se lăsă dus, se simțea lipsit de orice vlagă. Tocmai atunci profesorul Adamescu, care îi însoțea anunță sfârșitul zilei de lucru și băieții porniră în grupuri pe șosea, spre oraș. Dar pentru Andrei surprizele din ziua aceea erau la început. Abia ajunseseră în fața facultății când lui Andrei îi fu dat să îndure al doilea șoc, poate mai crâncen decât primul. Pe banca de sub arțar stătea... Alexandra. Băiatul crezu c-a început să delireze și clipi de câteva ori din ochii săi mari, albaștri. Parcă i se lăsa o ceață pe creier. Dar nu, era adevărat, Alexandra nu era o dulce nălucire, ci era ea, cea reală, vie și-n același timp parcă nepământească. Fata arăta într-adevăr mai slabă însă mai drăguță ca oricând. Lui Andrei i se păru că pașii care-i făcu spre banca de sub arțar sunt ultimii din zbuciumata lui viață. Ajunse în sfârșit și mai mult se prăbuși decât se așeză pe bancă. Vladimir se strecură ca o umbră pe lângă ei și dispăru în cămin.

— Alexandra!... suspină Andrei închizând ochii pe jumătate. Drept răspuns fata căzu în brațele lui și peste o secundă ei zăceau îngropați în flori de măr.

Zece minute mai târziu erau în cantină, stăteau la o masă și se uitau unul în ochii celuilalt, fără să se atingă de mâncare. Vladimir și Irina erau alături, la o altă masă. Se părea că ei sunt mult mai tereștri.

— Vi s-a răcit mâncarea, strigă Vladimir făcându-i pe cei doi să tresară. Lasă c-aveți voi timp să vă contemplați!... Lexi zâmbi arătându-și șiragul ca de perle al dinților.

— Andrei, ce bine-mi pare că te-am regăsit, că m-ai iertat, șopti ea mângâindu-l parcă cu privirea ochilor săi verzi. Da, Andrei, am venit

și-am dat din nou examen. Dar n-am vrut să-ți spun, voiam să-ți fac o surpriză. Și Alexandra strânse din umeri, cu un surâs ușor pe buze. Și după cum vezi am reușit la examen. Sora mea însă... Andrei era în culmea fericirii. Nici nu mai înțelegea ce spunea Lexi. El asculta glasul adorat fără să-și mai dea seama de sensul cuvintelor.

Ieșiră din cantină și-o luară încet pe aleea ce ducea spre bibliotecă. Se așezară din nou pe banca aceea, unde stătuseră atunci, înaintea despărțirii lor. După aproape o oră și jumătate Andrei intra triumfător în cameră. Îl găsi pe Vladimir singur, stând pe pat. Din difuzoarele casetofonului se revărsa în torente vocea lui John Lennon.

— Andrieș, unde-ai fost, i se adresă el prietenului său când îl văzu intrând. Andrei se repezi la el și-l luă în brațe.

— Sunt fericit, Vladi, deși în sufletul meu mai dăinuie încă zbuciumul... Vladimir nu răspunse și Andrei văzu că fața i se întunecase. Îi pieri și lui sângele din obraz.

— Vladi, șopti el cu lacrimi în glas, de ce mă chinuiești? De când s-a întors Lexi simt între noi un imens bloc de gheață pe care iubirea ce-ți port nu mai reușește să-l topească. Nu-mi lua prietenia ta, Vladi, singurul lucru ce-l am mai scump, mai drag chiar decât iubirea mea pentru Lexi!... Lasă-mă s-o iubesc, Vladi!... Lui Vladimir îi veneau boabe de rouă în ochii mari, căprui și fără seamăn de luminoși. Îl îmbrățișă în tăcere pe prietenul său. Apoi începu cu vocea sufocată.

— Nu, Andi, nu-i ce crezi tu, te înțeleg prietene, și mă bucur din suflet că ești fericit. Am judecat-o poate greșit pe Alexandra. N-am nimic cu ea, cu iubirea voastră. Un lucru nu înțeleg eu și un singur fapt mă pune pe gânduri... Andrei se așeză pe pat și-și plecă privirea în podea. Vladimir vorbea mai departe, privind pe fereastra deschisă.

— Nu pot să pricep de ce s-a purtat Sonia în felul acesta. Doar mie mi-a spus prima dată că te iubește. Și-acum?... Vine se ne-anunță pe nepusă masă că s-a măritat. Măcar o fi simțit ceva pentru individul acela?... Pe fereastra deschisă intră plutind încet o frunză de arțar. Andrei zâmbi și-n aceeași clipă și figura crispată a lui Vladimir se luminează sub puterea magică a unui surâs. Andrei se trânti pe pat închizând ochii. Prietenul său apăsă butonul casetofonului.

...” Lexi, ce multă suferință!”, se auzi din boxe vocea lui Andrei. Băiatul, palid sări în picioare. Se repezi la casetofon, scoase caseta, apoi puse alta. Vladimir era în pat, se acoperise de tot cu pătura cadrilată. În cameră se revărsau acum acordurile „Dunării albastre”. Ușa se

deschise violent și apăru Eugen care, împreună cu nelipsitul său Cătălin aduceau o cutie mare, plină cu ceva.

— Hey, boys, se auzi glasul lui Genu, bucurați-vă, avem ce mânca o săptămână. Cătă a primit pachet de la babaci. Și cei doi băieți cocoțară cutia pe masă. Vladimir fluieră de sub cozorocul imens al șepcii pe care-o purta și care-i acoperea ochii mari. Dădu la o parte pătura.

— Ce fericire, și-așa eram în pom definitiv. De treabă babaci mai ai, i se adresează el lui Cătălin. Andrei se foi pe pat.

— Vladi, eu mi-am vândut cartela, zise el pironindu-și privirea pe chipul lui Elton John. Uluit, Vladimir își dădu șapca pe ceafă.

— Și de ce, pușor, își îndulci el glasul însă totul era numai aparență. De fapt ochii lui, de obicei atât de senini, acum scăpărau fulgere. Părea că vrea să-l transforme în scrum pe Andrei. Acesta se ridică și fără un cuvânt căută pe raft, sub tratatele de programare. Scoase de acolo un superb album reprezentând Galeriile Tretiakov și-l trânti pe pat.

— Și pentru asta ai tu de gând să faci greva foamei o lună? Zău că ești nebun definitiv... Andrei ridică din umeri. Simțea că începe iarăși să-i fie rău.

— Ai noroc, vorbea mai departe Vladimir, că ne cunoaște doamna de la cantină, altfel ai flămânzi, mamă-mamă! Să nu te mai prind că faci așa ceva! Și-l amenință cu degetul. Andrei, obosit plecă privirea în podea. Cei doi dispărură pe ușă lăsând cutia cocoțată pe masă. Vladimir luă albumul cu Tretiakov și începu să-l răsfoiască cu interes. Băiatul lăsă apoi albumul din mână și se trânti în fotoliu. Luă chitara lui Andrei și începu să cante încet, cu teamă parcă să nu-și trezească prietenul. Dar curând se plictisi și de asta. Se ridică din fotoliu, puse chitara lângă pat și se îndreptă spre masă unde zăceau răvășite mai multe cărți și caiete. Dădu peste jurnalul lui Andrei. Începu să citească.

„Ce dor îmi este de tine, mamă! Te-am visat acum câteva nopți. Veniseși în zbor pe-o frunză de arțar ca pe un covor fermecat și-mi zâmbeai dulce și luminos, cum numai zâmbetul tău putea să fie, îmi surâdeai cu brațele întinse, parcă chemându-mă. Și deodată noi doi, numai noi, singuri în această lume ne-am trezit ninși și îngropați în frunze de arțar...” Jurnalul lui Andrei se oprea aici. Vladimir oftă adânc privind-și prietenul cum dormea somn greu și fără vise. Apoi puse

jurnalul la loc. Se uită iarăși la Andrei. Nu-i plăcea cum arată. Părea mai palid ca de obicei. Vladimir se lăsă din nou în fotoliu, închizând ochii. În minte îi veniseră imagini dragi. Peste toate plutea chipul Irinei, suavă, drăguță, cu părul lung fluturându-i în bătaia ușă – ară a vântului. Apoi, când imaginea dulce a Irinei se stinse fu rândul lui Andrei să treacă prin fața ochilor lui Vladimir, obosiți parcă de lumină. Aceste două ființe scumpe îi populau inima până la ultima fibră, îi umpleau sufletul de iubire fierbinte. Fără să-și dea seama când și cum Vladimir adormi în fotoliu. Îl trezi o ușoară bătaie în ușă. Deschise ochii speriat și privi în jur. Andrei mai dormea încă. Din două salturi ajunse la ușă și când o deschise inima îi bătu cu putere.

— Salut, Vladi, zise Irina intrând în cameră prin ușa pe care băiatul uitase s-o mai închidă. Văzând că Andrei doarme se așează fără zgomot pe un scaun la masă.

Stăteau acum amândoi pe patul lui Vladimir, strânși unul în altul, respirând parcă același aer. Andrei deschise un ochi, trezit de șoaptele ușoare ale celor doi. Dar nu vru totuși să arate că s-a deșteptat. Rămase mai departe întins pe pat, cu ochii închiși ascultând vocea caldă a prietenului său.

— Irinachi, șopti Vladimir amețit, de ce te iubesc eu atât? ... Irina zâmbea, cu ochii umezi. Îi puse mâna ei micuță pe gură.

— Taci, Vladi, ai să-l trezești pe Andrei. Nu, nu spune nimic, dragul meu, îți simt inima caldă bătând alături de a mea... Exact atunci Andrei tuși deschizând ochii și parcă toată camera fu inundată de azur.

— Andrieș, se repezi la el Vladimir, sper să nu mă-njuri prea tare. Te-am trezit cu declarațiile mele de dragoste. Irina râdea, dezvelindu-și dinții albi, deosebit de frumoși. Abia acum observă Andrei rubinul buzelor fetei și se miră cum de n-a putut vedea nimic până atunci. Se ridică în capul oaselor dar simți subito o cumplită senzație de amețeală și căzu din nou pe pat. Din nas îi curgea sânge. Vladimir păli.

— Andrieș, mâine nu mai scapi. Mergi cu mine la Ioana, vară-mea și-ți faci analizele. Și dacă nu vrei să mergi, legat te iau. Andrei se mai liniștise. Irina se ridică de pe pat pornind spre ușă, însoțită de Vladimir.

— Irina, strigă Andrei după ea, dac-o vezi pe Lexi spune-i te rog să treacă mâine dimineată pe la mine. Te rog mult! Irina îi făgădui apoi ieși din cameră lăsându-i pe cei doi prieteni să-și depene necazurile

plutind în azurul topit din odaie.

...Andrei deschise speriat ochii. Pe umăr simțea mâna prietenului său.

— Hai, Andrieș, îmbracă-te, și hai să mergem. Ioana ne așteaptă, chiar acum am vorbit cu ea la telefon. N-ai voie să mănânci nimic, mai spuse el și se așeză apoi pe patul său, în așteptare. Andrei îl privea cu respirația oprită. Avea senzația că nu mai este pe pământ ci undeva departe, într-un colț uitat de univers... Se ridică din pat și apăsă butonul casetofonului. Peste obiectele din cameră și peste sufletele celor doi prieteni se revărsa în torente muzica de la filmul „Ambulanța”. Andrei înregistrase cu ea o casetă întreagă. Începu să se îmbrace. Își puse din nou tricoul negru și Vladimir nu se putu stăpâni să nu-l admire în gând. Îi scăpă un zâmbet dar în același timp o săgeată îi străpunse inima. Andrei era nespus de palid. Dar căută să se convingă imediat că numai culoarea neagră era de vină, că dacă Andrei s-ar îmbrăca în altceva ar arăta altfel...

Băieții ieșiră tăcuți din cămin și tot drumul până la spital nu scoaseră o vorbă. Noroc că nu era prea departe. Merseră direct la laborator și-acolo îi întâmpină, cu un surâs fermecător pe buze Ioana, tânăra verișoară a lui Vladimir. Era o fată nespus de drăguță, înaltă, mlădioasă, cu părul puțin roșcat, numai bucle, cu năsul în vânt și cu o pereche de ochi albaștri, vioi. Avea un aer de adolescentă. Când îl văzu pe Andrei păli puțin dar se stăpâni și-i invită pe cei doi să intre. Andrei se simțea foarte slăbit, mai ales că nu mâncase deloc de aproape două zile. Degetele fetei tremurau atunci când se apropie de el să-i ia sânge. Așezat pe un scaun, aplecat înainte și cu capul lăsat în piept băiatul nici nu simți înțepătura, văzu doar lichidul cald și roșu umplând eprubeta. Când Ioana îi desfăcu garoul de pe braț avu senzația că s-a eliberat de povara unui munte. Văzu ca prin vis cum Ioana îi ia degetele într-ale sale și o secundă mai târziu simți ceva ca o arsură în vârful degetului. Privi stupid sângele, sângele lui cum colora în roșu bula de sticlă din mâna Ioanei. Totul i se făcu negru înaintea ochilor, își simțea bătăile repezi ale inimii în creier și căzu mototol la pământ... Deschise ochii cu greu și un zâmbet slab îi luminează fața palidă. Era culcat pe un pat iar asupra lui stăteau aplecați Vladimir și Ioana. Încercă să se ridice. Puterile îi reveneau. Ce se întâmplase cu el? Mintea parcă refuza să-l asculte. Avea un gol în creier; probabil leșinase. Dar nu-și putea explica de ce. Încetul cu încetul își reveni. Îi

mulțumi Ioanei zâmbindu-i ușor. Apoi, însoțit de prietenul său porni înapoi spre cămin. Vladimir făgădui să vină a doua zi după rezultate. Ajunseră în camera lor de la cămin și Andrei, palid, se întinse pe pat. Vladimir se dezbrăca tăcut. Nu se duseseră la practică. Cineva bătu în ușă și în aceeași clipă Eugen își vârî capul în cameră. Ținea în mână ceva și râdea cu gura până la urechi. Veni spre Andrei fluturând o hârtie mare, ca o coală.

— Am o surpriză pentru tine, Andrei, i se adresă el. Vladimir se așezase pe pat și se uita obosit în gol. Andrei tresări și ridică spre Eugen ochii săi mari, ușor încercănați. Coala din mâna lui Genu era un poster foarte frumos, color, cu Adrian Păunescu. Andrei nu-și putea da seama de unde făcuseră băieții rost de așa ceva. Dar simțea că se sufocă de fericire. Eugen era încântat de efectul darului său. Vladimir mormăi ceva pe sub nas. Îi plăcea și lui posterul. Andrei se ridică imediat din pat și se apucă să-l lipească pe perete, între Elton John și Universitatea Craiova. Unde mai pui că între timp mai făcuse rost de alte două afișe, cu John Lennon și cu toată formația Beatles. Termină de lipit afișul și se întinse iarăși pe pat. Îi venise amețeală. Eugen plecă, foarte bucuros de fericirea pe care i-o procurase lui Andrei. Vladimir luă vasele și plecă la cantină după mâncare. Erau toți, veniseră de la câmp, dar băiatul nu-i privi, trecu întunecat pe lângă ei și se duse glonț la ghișeu. Nu vorbi nici măcar cu Irina. Fata îi răspunse la salutul lui mârâit și-i spuse că va trece seara pe la ei. Vladimir era teribil de îngrijorat din pricina prietenului său. Îl neliniștea starea lui Andrei. Simțea că are de așteptat o veșnicie până a doua zi. I se păruse că citește spaimă pe chipul Ioanei atunci când aceasta îl văzuse pe Andrei. Dar poate că se înșelase!... Obosit și slăbit, prietenul său adormise. Vladimir se lăsă și el în fotoliu și închise ochii. Puse din nou muzica de la „Ambulanța”. Toți erau pur și simplu nebuni după filmul acesta. Le plăcuse enorm. Andrei spunea că este unul dintre cele mai minunate daruri făcute de Televiziune în ultimul timp. Vladimir închise casetofonul. Îi era teamă să nu-și trezească prietenul. Privi la vasele pline cu mâncare pe care le așezase pe masă. I se păru că nu mai este în toate mințile. Trebui să repete de câteva ori cuvântul „cameră” ca să se convingă că mai este încă lucid, normal. Dar cuvântul i se părea golit de sens... Andrei își continua somnul greu și fără vise. Vladimir simți că-l lasă memoria, parcă nu-și mai dădea seama de nimic. Starea aceea de neliniște cu privire la prietenul său i se accentua din ce în ce. Îi era

teamă să se gândească la ceva rău deși în inimă un glas îi șoptea că desigur, nici nu putea fi altfel... Își ridică ochii spre posterul pe care Andrei abia îl lipise pe perete și i se păru pur și simplu superb.

— Grozav poster, gândi el cu voce tare. Andrei se foi în pat, apoi deschise ochii. Exact atunci cineva bătu în ușă și Vladimir se repezi, zbură aproape s-o deschidă. Avea convingerea că este Irina și-i părea rău că fusese atât de rece cu ea în cantină. Dar dincolo de prag zâmbea puțin încurcată Lexi. Vladimir se fâstâci o clipă.

— Salut, Alexandra, hai intră, surâse el și-i făcu loc să treacă. Andrei simțea că plutește pe vârfuri de arțari. Parcă nu-și mai dădea seama ce se întâmplă cu el. Oftă ușor și se ridică din pat. Avu iarăși impresia că-i vine amețală, dar numai pentru o clipă. Reuși să se stăpânească. Lexi se așează pe pat, lângă el și-ncepu să se joace cu degetele prin coama lui aurie, zburlită. Vladimir luase o carte prefăcându-se că este foarte absorbit de lectură. De fapt rândurile îi jucau în fața ochilor dar nu avea putere să plece. Ar fi vrut să nu se mai despartă niciodată de Andrei. Lexi continua să-și rătăcească mâinile prin părul băiatului ce stătea pierdut de parcă nici nu mai știa ce gândește. Vladimir se prefăcea că citește și-și ținea ochii lui mari și luminoși pironiți asupra rândurilor fără să vadă însă nimic. Tăcerea plutea grea în golul camerei.

— Lexi. Șopti Andrei cu răsuflarea tăiată, Lexi, ce-a fost azi la câmp?

— Mai nimic, râse ea zglobie, am stat și-am scos morcovi, apoi am adunat cartofi. Au fost toți, n-ai lipsit decât tu. Și Vladimir. Băiatul simțea o stare ciudată, un simțământ bizar inundându-i sufletul. Avea senzația că inima i se umple de ură pentru tot, pentru lume, pentru oameni, pentru mizeria asta de viață, în general. Își ridică ochii spre posterele din perete. Cel adus de Eugen trona triumfător între cel cu Elton John și cel cu Unuversitatea. Stânjenită de privirea băiatului, care între timp se ațintise asupra sa, Lexi se ridică și porni cu pași nesiguri spre ușă. Șovăia. Vladimir era tot cu nasul în carte, parcă altceva n-ar mai fi existat pentru el. Lexi se întoarse, cu mâna pe clanță.

— Nici eu nu știu de ce-am venit la tine, Andrei, începu ea, pur și simplu nu găsesc nimic să-ți spun. Și văd că nici tu. Poate c-ar fi bine să nu ne mai vedem un timp. Tu ce crezi? Andrei o urmărea fără să scoată un cuvânt. Încuviință obosit din cap și Lexi dispăru pe ușă lăsând în urma ei o dâră de parfum. Andrei se ridică de pe pat și începu să se

îmbrăce. Luă din nou tricoul cel roșu, pe care-l purtase la ședința cercului de filosofie. Vladimir puse cartea deschisă pe măsuța de lângă el.

— Unde te duci, Andrieș, spuse apoi, cu un ton destul de îngrijorat. Nu ai mâncat nimic. De fapt ce se întâmplă, nu poți să mănânci?

Andrei tocmai terminase. Arăta destul de bine așa echipat.

— Nu pot să mănânc, Vladi, zâmbi el, nu știu ce-i cu mine, dar așa sta zile întregi fără să mă alimentez. Acum ar fi bine să mă rătăcesc pe undeva, să zicem printr-o junglă, glumi el și se îndreaptă spre ușă. Mă duc să-mi „încarc” un pic bateriile și să iau puțin aer, mai spuse înainte de-a ieși pe coridor. Rămas singur Vladimir se întinse pe pat. Voia să doarmă, să nu mai știe de nimic. Andrei îl îngrijora teribil. Și nici atitudinea Alexandrei nu-i plăcea. Începuse iar să se poarte aiurea și Andrei avea nevoie de liniște, cel puțin acum. Furat de gânduri băiatul nici nu auzi cum cineva bătea în ușă. Tresări și rămase mut de uimire când se trezi în fața lui cu Ioana, simpatica sa verișoară. Fata părea nespus de tulburată. Veni și se așează pe patul verișorului său, adică mai mult se prăbuși. Vladimir nu putea să-și dea seama ce este cu ea. Simțea că trebuie să fie ceva rău însă mintea lui refuza să priceapă.

— Ioana, ce este, izbuti el în cele din urmă să-și descleșteze dinții. Fata abia își ținea lacrimile. Îi întinse tăcută un buletin de analiză. În capăt, ca o tragică pată albastră pe albul imaculat al hârtiei stătea scris numele lui Andrei. Vladimir își aruncă privirea pe foaia din mâna lui și-n aceeași clipă fața i se făcu albă ca varul. Parcă o gheară de gheață îi sorbea răsufierea. Abia mai putu să îngaime.

— Ioana, ești sigură? Nu vă înșelați cu toții? Vocea băiatului părea atât de stinsă de parcă ar fi vorbit de undeva, de foarte departe.

— Nicio îndoială nu mai este cu putință, șopti fata privind într-o parte. De altfel mi-am dat seama din clipa în care ați intrat în cabinet. Domnișoara doctor spune că singurul lucru pe care-l mai putem face pentru el este să-i acordăm un interval de remisiune. Cât se poate de scurt, dar tot este ceva... Ochii Ioanei se umpluseră de lacrimi. Vladimir simți că leșină. Mintea i se rătăcea. „Nu se poate, își zicea el cu sufletul sfâșiat, Andi, dragul meu prieten, de ce tocmai tu?” Ioana se ridică.

— Vladi, mâine nu mai este nevoie să vii...

— Îți mulțumesc, Ioana, șopti băiatul cu ochii lui limpezi învăluți în rouă.

Rămase aiurit holbându-se stupid la ușa închisă. Se întoarse și se prăbuși pe pat în timp ce boabe de cristal îi alunecau pe obraji albiți iar în piept i se sfredelea o mare durere. Își ascunse fața în pernă și încercă să-și înăbușe plânsul care-l sugruma. Pentru el nu mai exista acum nimic decât această realitate apăsătoare și teribilă. Și deodată îi veni în minte: „Totul nu este decât o întâmplare. Și dragostea, ca și moartea...” Întinse mâna ca prin vis și deschise casetofonul lui Andrei. Vladimir simți că leșină. N-avu putere să asculte mai departe. Închise casetofonul, se repezi apoi la o cutie cu medicamente și pur și simplu înghiți patru pastile deodată. Se întinse apoi pe pat și încercă să-și pună ordine în gânduri.

„Andrei, gândea el, cum oare să-ți spun totul? Poate este mai bine să știi, să nu te înșele nimeni... Dar cum să fac eu așa ceva? Din gura mea să-ți auzi condamnarea?” Cu sufletul zbuciumat Vladimir părea că nici nu mai trăiește în prezent. Deodată tresări. Începea să se întunece. Se făcuse seară de-a binelea și Andrei nu mai apăruse. Sări de pe pat scuturat de un fior. Dacă i se făcuse rău? Ieși din cameră cu inima bătându-i ca un ciocan în piept. O luă repede spre pod. Știa unde-l poate găsi. Nu avea nicio îndoială că Andrei este acolo. Ajunse în fața „grădinii amintirilor” și se repezi pe poartă încercând să deslușească ceva în lumina slabă a crepusculului. Deodată inima îi bătu cu putere. Pe una dintre bănci, chiar lângă un monument de marmură albă stătea cineva. Se apropie cu răsuflarea tăiată.

— Andrei, își auzi el propria voce, care acum i se părea străină. Prietenul său ridică fruntea. Ochii lui albaștri, frumoși erau mai încercănați ca niciodată. Zâmbi trist.

— Andrei, ce faci aici, s-a întunecat de tot și nu știam ce este cu tine, rosti Vladimir apucându-l de umeri și silindu-l să se ridice de pe bancă.

— Vladi, șopti Andrei mergând alături de el, m-am certat cu Alexandra. Am senzația că-și bate iarăși joc de mine. Îmi vine să cred că acea scrisoare n-a fost decât o minciună. Dar m-am hotărât să rămân indiferent, Vladi, orice s-ar întâmpla. Mă simt obosit. Îți aduci aminte de cântecul acela al formației „Queen”? „I am too exhausted to start a fight...” Cam așa sunt și eu acum... Vladimir nu scotea un cuvânt, simțea numai o durere surdă născându-i-se în inimă. Ajunseră în sfârșit în cameră.

— Andrei, te rog să mănânci ceva, ți-am adus de la cantină

salată orientală și macaroane. Andrei se așeză cuminte la masă și începu să mănânce dar simțea că tot ce vârstă în gură îi face greață. Încercă să se stăpânească și în cele din urmă reuși. Vladimir își ținea privirea ațintită asupra posterelor. Simți că nu se mai poate stăpâni și ca să nu-l vadă Andrei luă o carte prefăcându-se că citește. Se auzi o bătaie în ușă și în clipa imediat următoare în cameră intră Irina, zâmbitoare și drăguță ca o zi de primăvară.

— Salut, băieți, ciripi ea, ce faceți? Poftă bună, Andrei, te simți mai bine? Andrei îi surâse recunoscător.

— Da, Irinel, mulțumesc. Ia loc, te rog! Se ridică de la masă și se întinse pe pat. Vladimir îi privea mut pe amândoi. Irina se așezase lângă Andrei.

— Ei, ce este cu voi? Vladi, ia dă-mi cărțile acelea, să vă „vrăjesc” puțin, râse ea. Am să văd eu acum dacă mă „traduci”, i se adresă prietenului ei. Acesta schiță un zâmbet slab. Luă cărțile de joc de la fereastră și i le întinse. Irina se așeză turcește pe patul lui Vladimir.

— Cui să-i dau mai întâi, întrebă ea amestecând cărțile.

— Lui Andrei, spuse Vladimir, eu rămân la coadă, încercă el să glumească. Irina se apucă de treabă și dacă te uitai bine era așa de caraghioasă încât te-ai fi prăpădit de râs. Dar lui Vladimir nu-i ardea de așa ceva.

— Andi, începu Irina, te-ai certat cu cineva la care ții foarte mult. Dar să știi că persoana aceea este perversă, pasiunea ei este să înșele oameni și sentimente. Ah, Andrei, aproape că țipă ea, ai aici ceva ce nemi place. Parc-ai auzi de boala cuiva, pe drum de seară. Ai vești destul de proaste, mai spuse Irina, apoi schimbă vorba. Eu nu cred în astea, zise apoi și se apucă să strângă cărțile. Și lui Vladimir îi spuse că va avea „un mare necaz la vreme de seară” (asta era în limbajul ghicitoarelor; se ocupau cu așa ceva din pur amuzament) și că îi va fi dat să sufere. Auzind aceasta Vladimir se făcu palid dar își reveni înainte ca cei doi să-și fi dat seama. Irina se ridică și-și privi ceasul brățară.

— E târziu, băieți! Trebuie să plec. Măine mergeți la câmp, nu-i așa? De săptămâna viitoare încep cursurile. Și fata se îndreptă spre ușă.

— La revedere, Andrei, mă bucur că te simți bine, zise ea și se strecură prin ușa deschisă.

— Te conduc, Irinel, se repezi Vladimir după ea și închise ușa cu

un pocnet. Dar făcu doi pași și rămase pironit locului, cu privirea ațintită în jos. Irina îl atinse pe umăr.

— Vladi, ce s-a întâmplat, i se adresă ea neliniștită, am observat că ești făcut țândări. Ce este, mai insistă ea căutându-i privirea. El își feri ochii și porni cu pași nesiguri de-a lungul coridorului întunecat. Irina îl urma speriată neștiind ce să creadă. Pașii lor sunau ciudat și pustiu, grei și deșerți pe mozaicul pe care jucau umbre. Vladimir se întoarse brusc spre Irina și-o apucă de mână. Vocea îi era înecată.

— Irinel... Andrei... izbuti el să articuleze, suflând greu. Irina tresări.

— Ce-i cu el? Inima îi bătea nebunește, o luase razna. Vladimir strânse pleoapele cutremurându-se.

— Am vorbit azi cu Ioana. Mi-a arătat analizele... Clătină din cap, cu buzele strânse. Chipul Irinei se albi deodată. Se lipi de pieptul prietenului său încercând să-și înăbușe plânsul năvalnic ce-i zguduia sufletul.

— Nu se poate, suspină ea. El știe?...

— Nu, răspunse Vladimir, și nu știu cum să-i spun și dacă să-i spun. Of, Irina, de ce-a trebuit să se întâmple așa?...

Merseră tăcuți până la căminul ei și tot fără să scoată un sunet Vladimir veni și intră în cameră căutându-și din ochi prietenul. Andrei nu era însă acolo. Ieși, și în două minute ajunse la stație. Voia să stea acolo, să se liniștească.

Andrei trânti ușa de perete și constată surprins că odaia era goală. Nu știa ce să facă. Acum se simțea bine sau cel puțin așa credea el. N-avea chef de citit; luă totuși o carte, prima de pe polița lui Vladimir. Vru s-o deschidă când, dintre filele ei, un petic alb de hârtie zbură vesel spre podea.

„Oare ce-o fi asta”, își zise el și se aplecă s-o ridice. Totul i se întunecă în fața ochilor când văzu numele lui scris pe acel buletin de analiză. „Va să zică Vladimir știe rezultatul și nu mi-a spus nimic. De ce oare?...” Privi cu atenție tot ceea ce scria acolo și simți cum inima i se oprește în piept. Se prăbuși pe pat, plecându-și capul. Stătu așa câteva minute, neîndrăznind să se miște. Se ridică apoi și puse hârtia la loc în carte. Deodată își dădu seama de situația cumplită în care se afla. „Voi muri, își spuse el, oare peste cât timp? Când?!... Doamne, bietul tata! Ce-are să facă? Nu vreau, sări Andrei de pe pat și-și apăsă cu toată puterea pumnii pe luminile ochilor. Se încovoie sub o izbucnire de

plâns și se lăsă în genunchi lângă pat. Nu vreau să mor, îi trecu prin minte, de ce tocmai eu?” Reacția era normală. Își plecă capul pe marginea patului și rămase așa, în genunchi, până ce-l găsi Vladimir. Intrând în cameră acesta se sperie văzându-și prietenul. Se repezi la el.

— Andrei, ce s-a întâmplat? auzind vocea atât de dragă Andrei sări în picioare și-l îmbrățișă pur și simplu.

— Vladi, șopti el sufocat, Vladi, am să mor, nu-i așa? Spune-mi adevărul, prietene! Vladimir simți un fior în tot corpul. Îi venea să leșine.

— Andrei, fii cuminte, nu te gândi la asta, n-are să se întâmple nimic!... Vocea îi suna fals și-i fu rușine. Andrei se așeză pe pat.

— Știu totul, prietene, n-are rost să ne facem iluzii!... Vladimir se uită cu înțeles la carte. Andrei părea că se liniștise dar în clipa următoare își îngropă fața în pernă țipând „Nu vreau!...” Pe fața palidă a lui Vladimir lacrimile curgeau calde și mângâietoare. Andrei își ridică fruntea și-l privi pe prietenul său altfel, foarte liniștit, ca și cum în luminile ochilor săi s-ar fi adunat tot azurul cerului. Deschise din nou casetofonul. Pusese altă casetă.

„I” ve got to break free...” răsună în încăpere, apoi cântecul se frânse. „Lexi, ce multă suferință”, auziră din nou cei doi prieteni. Vladimir apăsă decis butonul. Acum totul era numai tăcere. Cei doi prieteni stăteau și se priveau în ochi, amândoi palizi. Lui Andrei îi treceau prin minte frânturi de conversații, de imagini, de amintiri... Totul îi fugea prin fața ochilor.

„Se spune că în ultimele clipe îți trăiești din nou viața, revezi totul atunci, își zise el și-n aceeași secundă sări în picioare îngrozit. Oare n-or fi acum ultimele clipe pe care le trăiesc?...”. Inima îi bătea cu putere, îi auzea ritmul greu și cumplit, îi simțea bătăile surde chiar în creier. Se repezi și-l luă pe Vladimir în brațe.

— Vladi, acum știu ce am de făcut... Poate că este mai bine c-am fost cruțat de minciună. Trebuia să-mi fi spus de la început... Vorbea foarte liniștit și lui Vladimir îi dădură lacrimile.

— Hai să ne culcăm, prietene, rosti apoi Andrei și începu să-și scoată tricoul. După câteva minute se afla în pat, acoperit cu pătura cadrilată și scâldându-și privirea albastră în posterele lipite pe perete. Vladimir căuta ceva în dulap și lui Andrei i se păru că prietenul său plânge. Tresări și deodată simți cum mâinile i se răcesc. Și fruntea, și ochii... Parcă și inima îi îngheța... Își aduse deodată aminte că era pur

și simplu condamnat la moarte, că nicio salvare nu mai era posibilă și ochii i se umplură de lacrimi ce-i inunda ră și sufletul chinuit, odată cu gândul la tatăl său. Tatăl său, care îl iubea mai mult decât lumina soarelui, care nu mai avea nimic decât pe acest fiu scump, tatăl său, care odată cu el va pierde totul... Sufletul lui Andrei sângera, sfâșiat. „Ce prost am fost, gândea el, îmi închipuiam că sufăr din cauza lui Lexi, din iubire... Iată adevărata suferință. Bietul tata!...” Ochii băiatului erau învăluiți în boabe de rouă iar infinitul pe care avea să-l cucerească în curând începu să-i alunece pe obraz în bule de cristal. Fără un cuvânt Vladimir stinse neonul verde și Andrei îi mai auzi slabele mișcări prin cameră înainte ca liniștea să pună stăpânire și pe camera lor și pe întreg căminul. Andrei stătea în pat cu ochii închiși neputând adormi și în minte i se ciocneau mii de gânduri. În cele din urmă reuși să ațipească dar nu-i fu dat să guste odihna prea mult. Un vis ciudat și cumplit îl făcu să tresară speriat. Se vedea pe el râzând vesel, la braț cu Sonia, apoi cu Alexandra. Se vedea cântând, râzând, cu brațele pline de flori pe care le arunca apoi spre soare... Potopul dulce și parfumat, de flori multicolore și grele cădea pe pământ îngropându-l în valuri de mireasmă. O vedea apoi pe mama lui, cu brațele întinse strigând ceva neînțeles. Și deodată simți cum o forță cumplită, nevăzută îl ridică de pe pământ și-l poartă printre stele într-un galop nebun. Andrei închise din nou ochii pe care-i ținuse pironiți asupra afișelor. Se auzea respirația precipitată a lui Vladimir. Nici el nu dormea. Andrei strânse pleoapele și un fior îi trecu prin tot trupul. „Moartea, gândea el, oare o fi așa cum se spune? Ce simte o floare când este ruptă? Ce simte o muscă când este strivită? Ce simte un om când moare?... Poate că nu este așa cum spun unii, o sfâșietoare suferință fizică, ci numai o eliberare, un balsam mângâietor și fără sfârșit... Oare cât de curând am să dezleg misterul?... ”

Gândurile începură să nu se mai înlănțuie. Creierul obosit refuza să-l asculte. Și în sfârșit, peste luminile ochilor mari se lăsară cuminți pleoapele grele. Era rândul lui Vladimir să stea de veghe. Băiatul deschise ochii și încercă să deslușească ceva în cameră. Umbre negre și stranii își aruncau conturul pe covorul albastru, pe masa acoperită cu tot felul de nimicuri, pe afișele de pe pereți. Vladimir avea senzația că s-a rupt de realitate, că se află undeva, într-o lume fantastică și crudă. Privirea i se opri asupra prietenului său și abia atunci i se păru că o gheară de fier îl readuce la viață. Sufletul îi fu inundat de un plâns mut

și sfâșietor. Își înfundă fața în pernă și încercă să-și înăbușe durerea. „Ce bine că Andrei doarme”, își spuse el. Somnul începea să i se așeze pe genele lungi se vladimir se lăsă amorțit de dulcea licoare a lui Morfeu.

Andrei tresări speriat simțind o dungă arzândă pe obraz. Ridică încet sita genelor lungi și dese. Camera era toată scăldată de razele jucăușe ale soarelui unei toamne târzii și frumoase. Sări de pe pat cu inima bătând în ritmuri repezi. Era singur. Ceasul arăta nouă și jumătate. Cât de greu dormise!... Se apropie de masă cu pași ușori. Un petic de hârtie albastră, acoperit cu scrisul drag al lui Vladimir aștepta cuminte alături de pixul lui frumos, adus din Anglia. Andrei luă biletul și citi. „Andi, n-am vrut să te trezesc, dormeai așa de frumos, încât... Nu mai veni la câmp, n-are să spună nimeni nimic. Le zic eu că nu te simți bine...” Andrei rămase cu sufletul sfâșiat. „Oare nu se mai poate face nimic? De ce se poartă așa cu mine? Toți. Nu, vreau să fie la fel ca înainte, nu mai suport starea asta!...” Lăsă să-i cadă bilețelul din mână și se prăbuși pe pat plecându-și capul pe perna albă. Stătu așa cam un sfert de oră, parcă rupt de realitate. Apoi se hotărî brusc. Sări în picioare și începu să se îmbrace cu o grabă fără rost. Își puse tricoul albastru ce-i reliefa așa de frumos azurul ochilor. Se pieptănă cu grijă zburbindu-și coama bălaie cu mâna până i se păru că este așa cum ar fi vrut el. Ieși apoi din cameră hotărât și se îndreptă spre semaforul de la intersecție. Era însă roșu și Andrei trebui să aștepte aproape cinci minute. Lângă el se opri deodată o fată nespus de drăguță, cu plete lungi, blonde și cu niște ochi mari, căprui care păreau că sunt ochii lui Vladimir, atât erau de calzi și de luminoși. Rămaseră amândoi ca vrăjiți, cu privirile prinse una de alta. Fata îi zâmbi languros și fără să vrea Andrei schiță și el un surâs. În sfârșit culoarea deveni verde și după câteva clipe se găseau amândoi de partea cealaltă a străzii, în colț, chiar lângă florărie. Mut, mort de emoție și cu inima în stopuri Andrei se repezi deodată pe ușa florăriei. În creier îi încolțise un gând nebunesc. După două minute reveni cu un buchet mare de garoafe roșii în brațe și-o căută din ochi pe frumoasa zână blondă. Da, era tot acolo, îl fixa cu ochii ei luminoși. Fără un cuvânt, Andrei se apropie de ea cu pași grei, șovăielnici, ținând în brațe buchetul imens. Ea îl privea cu un surâs pierdut pe fața frumoasă și palidă. Ajunse lângă ea și pur și simplu îi trânti buchetul în brațe. Apoi, parcă fără să mai gândească întinse mâna și-și trecu ușor degetele prin pletele ei. Deodată simți

cum lacrimi fierbinți îi țâșnesc din ochi. Își aminti de faptul că el nu mai avea dreptul la nimic, că în curând va părăsi totul... Fata, prinsă parcă într-o vrajă nu spuse nimic, începu numai să meargă alături de el. Ajunseră la o bancă și se așezară, fără să se privească. Andrei fu primul care ridică ochii.

— Berenice, ai apărut în calea mea ca să mă ajuți să părăsesc mai ușor această lume... Oare ea cum va reacționa, îi fulgeră prin minte. Poate mă crede nebun... Spre surprinderea lui fata tresări ușor și-i luă mâinile într-ale sale.

— Cine ești tu, șopti ea cu privirea ținută în ochii lui. Din ce lume vii și de ce-mi tulburi apele sufletului? Andrei simți că se sufocă. În inimă i se năștea un simțământ ciudat. „Nu, își spuse el, nu am voie să fac asta, să mă mai îndrăgostesc... Mai pot eu oare spera ceva acum?...” Zâmbi totuși și-și auzi cu mirare propria voce.

— Numele meu este Andrei. Am venit dintr-o lume fantastică și crudă, am ars o clipă în acest prezent înșelător și mă pregătesc pentru o călătorie spre stele, o călătorie fără sfârșit... Ea parcă nu mai știa pe ce lume este. Asculta fermecată vocea lui și-i ținea mereu mâinile într-ale sale.

— Pe mine mă cheamă... Începu ea dar băiatul o opri cu un gest.

— Nu, nu spune nimic, lasă-mă să te numesc Berenice. Am să-ți spun totul. Nu mai am de trăit decât foarte puțin și-mi pare așa de rău că trebuie să părăsesc această lume... Tu, numai tu ai să mă ajuți să nu sufăr prea mult de pe urma acestei despărțiri... Te rog să vii atunci când... Vino, Berenice! Are să-mi fie mai ușor!...

Ea simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Își plecă privirea și zise încet.

— Am să vin, nu-ți fie teamă, dragul meu, oriunde ai fi am să știu și voi veni, voi veni...

Fata începuse să plângă de-a binelea. Andrei simți că nici el nu se mai poate stăpâni. Ea îl sărută pe păr apoi dispăru în tumultul străzii înainte ca băiatul să-și fi revenit din buimăceală. Se văzu cu mirare stând singur pe o bancă obișnuită, privind la oameni obișnuiți, ce târau după dâșnii o existență obișnuită. În aceeași clipă privirea i se opri asupra clădirii spitalului. Sări de pe bancă scuturat de un fior. Își aminti abia atunci unde plecase de fapt. Traversă strada în goană și după câteva minute se afla pe coridoarele lungi, înguste și curate ale spitalului. Peste toate plutea mirosul înțepător al medicamentelor, un

iz greu de boală și de moarte. Ca să scape de senzația apăsătoare ce-i pusese stăpânire pe suflet Andrei grăbi pasul spre laborator. Voia să stea de vorbă cu Ioana. Nu știa încă ce-i va spune, dar simțea o nevoie acută să discute cu ea. Tresări deodată. I se păruse că undeva, la capătul coridorului o zărește pe frumoasa blondă, Berenice... Era îmbrăcată în alb... „Atât de repede”, se miră el și clipi din ochi speriat. Dar totul nu fusese decât o iluzie, la capătul coridorului nu era nimeni... Răsuflă ușurat și-abia atunci își dădu seama că ajunsese demult la laborator dar sta în fața ușii închise holbându-se stupid la slovele ce alcătuiau cuvântul „Laborator”. Își luă inima în dinți și bătu în ușă decis. Din partea cealaltă se auzi o voce suavă, ușor obosită. „Intră!”. Apăsă pe clanță și când intră trebui să-și ferească ochii de atâta strălucire. Rămase mut de uimire, cu gura deschisă. Alături de Ioana, îmbrăcată într-un halat alb, frumos stătea... blonda Berenice.

„Va să zică ea a fost, n-a fost numai o iluzie, gândea băiatul. Dar nu se poate, n-avea cum să intre în cabinet decât prin fața mea și-aș fi văzut-o...”. Ioana la rândul ei rămase surprinsă. Nu se așteptase la o astfel de vizită. Se ridică și veni spre el.

— Andrei, spuse ea, ce surpriză! Ce te face să vii pe aici? Ți s-a făcut dor de mine, încercă ea să glumească. Apoi se întoarse spre blondă.

— Andrei, dă-mi voie să-ți prezint pe domnișoara doctor; dânsa a vrut să te ia sub aripa-i ocrotitoare. Ea tăcea, fără să-l scape din ochi pe Andrei.

— Ne-am cunoscut deja, rosti ușor, chiar în dimineața aceasta. Deci tu erai, i se adresă apoi lui, puteam să jur, mi-am dat seama din clipa în care mi-ai spus că te cheamă Andrei.

Sufocat, băiatul căuta un punct de care să-și lege privirile, sufletul ce se destrăma. Și deodată în fața ochilor nu-i mai rămase decât vaza uriașă și buchetul imens de garoafe roșii, cel pe care i-l dăruise el, numind-o Berenice... Nu mai avu putere să scoată vreun cuvânt. Se ridică încet și-n ochii lui de azur sclipeau umbre grele. Nici Ioana și nici blonda nu spuseră nimic. Privirile lor încărcate de tristețe îl însoțiră până la ușă și dincolo de ea. Gârbovit, Andrei porni cu pași grei și nesiguri înapoi spre cămin, înapoi spre viața ce începea să nu mai cuprindă decât clipe. Ajunse în sfârșit și se arătă mirat când găsi ușa deschisă și pe Vladimir stând pe pat, îmbrăcat de practică, așa cum venise.

— Andrei, unde-ai fost, i se adresează acesta neliniștit.

— La spital, am vorbit cu Ioana. Lui Vladimir i se strânse inima. Vladi, șopti prietenul său, am întâlnit azi pe cineva, o zână blondă, pe Berenice... M-a fermecat și mi-a dat noi puteri, nebănuite încă...

— Pe cine-ai întâlnit, întrebă Vladimir buimac. Andrei, ești sigur că te simți bine?

— Acum mă faci și nebun, zâmbi Andrei trist. Nu-i decât doctorița care lucrează cu Ioana, mai spuse el și se apucă să-i povestească toată scena dintre el și fata cea blondă. Vladimir nu mai zise nimic. Dar după două minute încercă să schimbe vorba.

— Știi, de mâine începem cursurile, am terminat cu practica. De fapt trebuia să mai facem până săptămâna viitoare dar nu știu de ce s-a revenit. Și este mai bine așa. Acum era rândul lui Andrei să-și privească mut prietenul. Vladimir se uită alarmat la cadranul ceasului de pe măsută. Era destul de târziu.

— Hai să mergem la masă, Andrieș, trebuie să mănânci ceva. Andrei se ridică ascultător și cei doi prieteni porniră spre cantină dar fără veselia de altă dată, fiecare cu gândurile lui, cu sufletul zbuciumat. Pe alee se întâlniră cu Eugen și Cătălin. Și ei erau foarte abătuți. Abia le răspunseră la salut și lui Andrei i se păru că cei doi caută să-i evite privirile. Abia atunci își dădu seama care este de fapt cauza. „Știu toți, gândi îngrozit, și se simt parcă vinovați. De aceea n-au curaj să se uite în ochii mei...” Strânse tare pleoapele cutremurându-se. Vladimir observă dar se stăpâni. Ajunseră în cantină și găsiră foarte multe mese libere. Cantina se golise. Cei doi băieți se apucară să mănânce în tăcere, Vladimir muncit de gânduri, privind undeva în gol, într-un punct aflat pe peretele alb, Andrei înghițind în silă și forțându-se să nu dea atenție stării de oboseală și de slăbiciune pe care o simțea inundându-i trupul și sufletul... Cei doi băieți întoarseră capul aproape în același timp când auziră scârțâitul ușii de la intrare. Inima lui Vladimir tresări nebună. Frumoasă și strălucitoare, de masa lor se apropia Irina. Pentru prima dată în viața lui Vladimir simți c-o dorește, nebun. Dar în clipa imediat următoare îi fu rușine de gândul acesta prostesc și roși. Fata veni și se așeză zglobie lângă ei.

— Andrei, începu ea, ce s-a întâmplat, te-ai certat iar cu Lexi? Eu nu știu ce-i cu fata asta, zău, continuă Irina strângându-și buzele a mirare. Am încercat să vorbesc cu ea, dar este așa o zăpăcită... N-ai cu cine să te înțelegi... Andrei ridică capul și-o privi în ochi, grav.

— Nu-i nimic, Irina, nu mă mai afectează toată povestea asta. Este acum de domeniul trecutului. Poate să facă ce vrea. Toate sunt acum trecut pentru mine.

Irina simți un plâns mut sugrumându-i sufletul. O dureau cuvintele lui Andrei. „Dar nu, mai bine să nu mă mai gândesc”, se scutură ea, apoi se ridică de pe scaun văzând că băieții au terminat de mâncat. Ieșiră din cantină și-o luară din nou pe bătrâna alee ce șerpuia printre boschete. Se așezară pe bancă, sub un arțar frumos. Involuntar, Andrei își plecă ochii spre frunza de arțar ce trona pe tricoul lui, frumoasă și totuși parcă din altă lume. Apoi se ridică de pe bancă. Voia să meargă în cămin, să se odihnească. Nu se simțea bine. Cei doi nu încercară să-l oprească. Rămași singuri, Vladimir și Irina stătură un timp tăcuți, numai cu privirile limpezi scâldându-se una din alta. Băiatul, amețit, simțea c-o iubește atât de mult, că ea este tot ce-i rămâne mai scump, unica lui bucurie și speranță. Acum, când avea certitudinea teribilă că-l va pierde pe Andrei, pe dragul lui prieten pe care-l iubea cu toate fibrele inimii, dragostea lui se revărsa îndoit asupra Irinei, sufletul i se agăța de ea ca de un balsam mângâietor.

— Irinachi, șopti el, ce mult te iubesc!... Irina tresări, fericită. Dar în același timp o umbră îi întunecă privirea.

— Vladi, șopti ea, chiar nu se mai poate face nimic pentru Andrei?... Pe obrajii fetei începuseră să alunece lacrimi limpezi. Vladimir se repezi la ea și-i sărută sufocat durerea lichidă ce-i șiroia pe obraji. Încerca să nu se mai gândească la situația cumplită în care se afla prietenul său. Încerca să-i risipească și Irinei temerile și presimțirile sumbre. Și deodată vru să schimbe vorba și-o întrebă cu vocea detașată și absentă, parcă rupt de realitate.

— Irina, mai știi ceva de Sonia, ți-a mai scris cumva? Irina plecă ochii. Pur și simplu nu mai știa nimic de prietena ei.

— Nu, nu mi-a scris deloc, șopti ea cu privirea ațintită în jos. Nici nu știu de ce-a făcut asta. Andrei nu merita așa ceva, mai ales de la ea. Este un băiat excelent. Și zăpăcita aia de Alexandra!... Sâmbăta viitoare se mărită. N-am totuși curaj să-i spun lui Andrei, măcar că el zice că nu-i mai pasă de nimic... Vladimir tăcea strângând în mână o frunză de arțar. Și deodată își aduse aminte de lănțișorul pe care Andrei îl purta la gât. Îl străbătu un fior.

— Ce este, Vladi, se neliniști Irina strângându-l de braț. Vladimir respira cu greutate.

— Nimic, suflă el, mă gândesc la Andrei. M-am uitat la el azi-dimineață cum dormea. Îi stă așa de bine cu ochii închiși! Are niște gene superbe. Vladimir se cutremură strângând pumnii.

— Irina, nu pot să mi-l închipui pe Andrei, atunci când... Vocea i se frânse. Ochii băiatului pluteau inundați în boabe de cristal. Nu vru totuși să se lase copleșit. O strânse pe Irina în brațe și încercă să zâmbească. Nici nu-și dădura seama că timpul, neînduplecatul timp își duce mereu înainte, numai și numai înainte zborul lui niciodată frânt decât pentru oameni...

Soarele începuse să coboare spre asfințit și lăsa o dără în urma lui, o dără grea și apăsătoare de parcă cerul ar fi fost însângerat. Vladimir simțea rănile azurului în propria inimă. Deodată Irina se ridică de pe bancă și se îndreptă spre strada ce începuse să zacă învăluită în umbrele serii. Vladimir porni și el spre fâșia lungă a străzii. Clipi speriat și parcă o ceață i se lăsa pe creier. Nu mai putea pur și simplu să gândească. O vedea pe Irina, ușoară, frumoasă, ca o lebădă albă, abia atingând asfaltul sumbru și i se părea că nu are putere să mai ajungă în partea cealaltă. Auzi numai vuietul cumplit al motorului, văzu bolidul negru îndreptându-se spre pata de lumină albă. Un strigăt sălbatic îi ieși din piept. O pasăre albă, rănită zăcea pe dunga îndoliată a asfaltului. Vladimir își dădu seama că în glasul lui s-au unit zeci de țipete, văzu ca prin vis lume multă, nespus de multă ce se precipita spre pata albă din mijlocul străzii. Băiatul privea cu ochi tulburi și nu-i venea să creadă. Își întoarse luminile ochilor spre suflet. Castelul său de fericire era o ruină. Se repezi nebun prin mulțimea pestriță și ajunse lângă lebăda albă ce-și deschisese aripile pentru totdeauna, într-un zbor înalt și fără sfârșit... Căzu în genunchi, orb de lacrimi, cu sufletul făcut țandări. Parcă toată lumea era alcătuită din cioburi...

I se părea că nu mai poate gândi, că se pierde undeva, într-o ceață, fără putință de întoarcere... Întinse brațele tremurânde și-o luă pe Irina ca pe o dulce și strivitoare povară. Corpul fetei era inert, ochii ca sticla brumată, deschiși spre lumea nedreaptă și cerul neîndurător, părul lung îi curgea aproape atingând pământul. Cu ochii înlăcrimați, cu inima sfâșiată, Vladimir, mereu cu funebra sa povară în brațe făcu doi pași pe trotuar, apoi se prăbuși, cu ea alături, ca două păsări rănite ce n-au putut să-și sfârșească zborul...

Capitolul V

GAROAFELE ROȘII

În cameră plutea o grea tăcere. Toate obiectele erau învăluite în umbre negre și stranii care-și întindeau tentaculele spinoase și asupra sufletelor celor doi prieteni. Vladimir stătea întins pe pat, cu ochii închiși, cu o suferință surdă și sfâșietoare întipărită pe fața lui palidă. Își ascundea parcă lumina ochilor în confruntarea cu nedreptățile acestei lumi. Nu-și mai putea regăsi sufletul, sufletul lui atât de vesel și de senin; totul era acum numai crâmpie de fericire sfâșiată, de suferință fără ecou și fără sfârșit... Băiatul simțea că între el și viață s-a săpat o prăpastie de netrecut... La rândul său Andrei parcă se temea să rupă tăcerea, respecta cu sfințenie durerea cumplită a prietenului său. Se cutremură amintindu-și scena teribilă când Vladimir, venind parcă dintr-o lume a groazei apăruse putând în brațele sale îngrunate de povară pe neprețuita sa Irina, dragostea lui cea fără de leac... Andrei pur și simplu avusese un șoc. Nu putea crede ce se întâmplase și vreme de câteva zile uitase pur și simplu că nici el nu era prea departe de același deznodământ. Vladimir oftă și deschise ochii. Andrei simți cum lumea se răstoarnă cu el. I se făcuse iarăși rău. Căzu pe pat, amețit deodată și întrezări pentru a nu știu câta oară acel sfârșit teribil în care prietenul său nu voia încă să creadă. Își reveni însă curând. Se ridică de pe pat și veni alături de Vladimir. Încerca să-și ascundă starea de slăbiciune ce-i inunda sufletul și să-l ajute pe prietenul său să depășească clipele grele pe care le trăia din adâncul ființei sale zbuciumate. Când Andrei se așeză lângă el, Vladimir izbucni pur și simplu în plâns și-și lăsă capul pe umărul lui. Părul răvășit îi ascundea ochii mari, altă dată atât de senini și de luminoși, acum pustii și orbi de lacrimi.

— Vladi, azi te-a căutat Ioana, începu Andrei mângâind coama zburlită a băiatului ce-și mai ținea încă fruntea pe umărul lui. Vladimir își ridică privirea și-l fixă pe Andrei cu niște ochi atât de rătăciți încât pe băiat îl trecură fiorii. I se strânse inima când îl văzu pe prietenul său copleșit de o asemenea suferință. „Și când te gândești, își zise Andrei, că peste puțin timp va suferi și din cauza mea... Bietul Vladi!...” Ochii lui Andrei se umpluseră și ei de lacrimi limpezi. Vladimir găsi tăria să zâmbească slab.

— Andi, prietene, nu te amărî din pricina mea. N-am putut să mă stăpânesc, pur și simplu. Când mă gândesc la draga mea Irinel... Sub ochii mei, Andrei, îți dai seama?... Și n-am putut s-o ajut cu nimic... Parcă toate i se învălmășeau în cap. Tot timpul era chinuit de asta.

— Vladi, nu te mai gândi, n-are rost să te autoacuzi, tu n-ai nicio vină în toate astea. Hazardul, ca de obicei... Vladimir surâse trist.

— Nu Destinul, spuse el privind în golul din cameră și din sufletul său. Andrei se ridică pe jumătate.

— Parcă am ținut eu odată un discurs în care spuneam că noi depindem mai degrabă de hazard decât de soartă. Asta era anul trecut la ședința cercului de filosofie. Parcă au trecut o mie de ani, observă Andrei dus pe gânduri, și parcă nici n-ar fi propriile mele reflecții, atât mi se par de străine... Vladimir nu mai zise nimic. Își îndreptă numai privirea îngrunată de tristețe spre tricoul prietenului său pe care strălucea cuminte și frumoasă o frunză de arțar. Andrei îi prinse această privire și își scoase lăntșorul de sub tricou, lăntșorul lui de aur ce reprezenta mult îndrăgita frunză.

— Vladi, șopti el cu vocea sufocată, nu mai am mult și trebuie să mă despart de amintirea de la mama. Trebuie să-ți spun încă de pe acum. Vladi, mai zise Andrei luându-l de mână și căutându-i ochii, am să-ți las ție lăntșorul... Vladimir sări pur și simplu în picioare.

— Nu, Andrei, nu mai vorbi așa, de ce crezi că n-are să se mai poată face nimic?... Andrei își plecă ochii.

— Pentru că acesta este purul adevăr, amice, zise el. Își aduse aminte că trebuia să vorbească la telefon cu tatăl lui. „Ce crudă e viața”, gândi Andrei. Inginerul Andrieș vruse să-și ia fiul acasă, să încerce să-l ajute, să facă ceva pentru el, dar Andrei îi spusese privind-l senin drept în ochi.

— Nu, tată, lasă-mă să mor aici, lângă cei pe care-i iubesc. Ai să fii și tu alături de mine dar vreau ca ultima dată să mai văd lumea și soarele ce aici, din colțul acesta minunat. Inginerul Andrieș fusese de acord. Îl lăsase pe fiul său să-și desfășoare pe mai departe zbuciumata existență alături de bunul său prieten Vladimir, în mijlocul celor pe care-i iubea din tot sufletul. Cei doi băieți se ridicară de pe pat și începură să se îmbrace. Văzând că Andrei dă să-și pună tot tricoul cel negru Vladimir nu se mai putu stăpâni.

— Andi, te rog, nu-ți mai lua tricoul acesta, zise el parcă ferindu-se să-și privească prietenul în ochi. Andrei zâmbi amar.

— Îmi stă rău, nu-i așa? Ai dreptate, negrul mă face și mai palid. Vladimir tocmai terminase. Era el acum îmbrăcat în niște pantaloni și c-o bluză neagră, frumoasă. Fața lui palidă și slăbită, încadrată de părul răvășit te făceau să crezi că nu este decât un copil. Văzându-l pentru

prima dată nu-ți puteai da seama de suferința surdă pe care-o purta în suflet. Andrei se îmbracă în albastru. Ochii lui frumoși, încercănați păreau și mai mari și parcă mai luminoși decât azurul. Ieșiră din cameră și o luară ușor spre semaforul de la intersecție. Figura lui Andrei se întunecase brusc. Ajunseră la spital și explorând labirintul de coridoare intrară în cabinetul blondei Berenice. Ioana era și ea acolo. Andrei simți azurul născându-i-se în piept când le văzu iarăși pe amândouă. Privirea doctoriței se oprise asupra lui Vladimir. Stăteau și se uitau unii la alții fără să scoată un cuvânt. Ioana fu prima care rupse tăcerea.

— Să mergem, Andrei!... Trebuia să meargă la o transfuzie și povestea asta îl cam scotea din sărite. „De s-ar termina totul odată”, gândi el cu voce tare. Surprinsă, doctorița se întoarse și i se adresă cu glasul ei ca un clinchet de clopoțel argintiu.

— De ce spui asta, Andrei? Știi că trebuie să respecti ceea ce mi-ai făgăduit... Băiatul nu mai zise nimic și dispăru pe ușă împreună cu Ioana. Nu vruse să se interneze și acum venea din când în când pentru tratament. În cabinet doctorița se așezase lângă Vladimir și-i luase o mână într-ale sale. Băiatul tăcea, cu privirea ațintită în jos.

— Vladi, șopti ea, cum te simți? Lei cu regularitate medicamentele prescrise de mine? Băiatul surâse trist ridicând ochii. Privirea duioasă a fetei îi răcorea parcă sufletul împovărat de suferință.

— Da, spuse el cu glasul stins, am luat tot ce mi. ai recomandat și poți să fii mândră pentru că am început să mă simt mai bine... Ascultă, Andrei zice c-a întâlnit o zână blondă, Berenice, care-l va ajuta... Nu știu ce are, bate mereu câmpii... Nu cumva ești tu?... Ea își plecă ochii mari, cu o expresie nedefinită pe fața ei frumoasă.

— Da, eu sunt, îi răspunse apoi fără să-i lase mâna dintr-ale sale. Mi-a dat un buchet mare de garoafe roșii... Auzind aceasta Vladimir sări ca un resort.

— Ce prost sunt, șopti el și ieși în goană pe coridor. O luă prin policlinică și în câteva minute ajunse la florărie. Spre marea lui deznădejde nu aveau niciun fel de garoafe. Dar vânzătoarea, văzând înfățișarea lui și ochii rătăciți cu care o fixa reuși să găsească, uitate pe undeva, șapte garoafe roșii. Nebun de bucurie băiatul explorează din nou labirintul de coridoare și în clipa în care intră în cabinet constată că doctorița nu mai era singură. Rămase năuc lângă ușa deschisă, cu

florile în mână neîndrăznind parcă să i le ofere. Vocea el fu cea care-l scoase din starea aceea.

— Ce-i cu tine, Vladi? Hai, intră! Ce te-ai apucat să faci, mai spuse ea când văzu garoafele din mâna lui, nu trebuia... Vladimir clipi buimac și abia atunci ceața ce i se lăsase peste creier se risipi. Cei care se aflau în cabinet nu erau niște necunoscuți ci Andrei și Ioana care între timp se întorseseră. Fără un cuvânt Vladimir oferi buchetul blondei Berenice. Ea luă florile și cu un gest gingaș le așează în vaza uriașă unde mai erau încă cele oferite de Andrei.

— Aveți voi ce aveți cu garoafele roșii, spuse ea întorcându-se. Andrei stătea obosit într-un fotoliu în timp ce Ioana privea undeva în gol. Un timp niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă. Apoi cei doi băieți se pregătiră să plece. Stătuseră destul. Pe drum tot Vladimir fu cel care rupse tăcerea.

— Nu vrei să știi cum o cheamă de fapt pe Berenice a ta, zise el privindu-și prietenul. Andrei își scutură pletele.

— Nu, mai bine s-o știu așa, drept Berenice. La ce mi-ar folosi să-i cunosc adevăratul nume?... Până la cămin băieții rămaseră tăcuți. Când intrară în coridorul întunecat îl întâlniră pe Cătălin dar acesta parcă se feri să stea de vorbă cu ei. Le răspunse numai la salut. Se lăsase seara. Nu se mai duseră la cantină; niciunul nu simțea nevoia să mănânce. Se dezbrăcară tăcuți și dând cu ochii de cărțile de joc așezate pe masă pe obrajii lui Vladimir începură să curgă lacrimi. Se întinse pe pat și-și înfundă capul în pernă. Andrei strânse dinții, neștiind ce să facă. Se așează și el pe pat luând o carte în mână. Se simțea mai bine acum. Începu să citească.

— Andrieș, trezește-te, este ora șapte!... Băiatul tresări, năuc. Vocea lui Vladimir. Ca altă dată!... Se ridică și-abia acum văzu că adormise îmbrăcat și cu cartea lângă el. Somnul îl surprinsese citind și așa dormise toată noaptea. Se ridică de pe pat și văzu că Vladimir se echipase deja și-și punea în mapă foile pentru curs.

— Vladi, ia-mi și mie niște foi, spuse el, și se apucă să se îmbrace. După câteva minute ei mergeau cu pași mărunți pe aleea ce ducea la cantină. Intrară și constatară că era lume foarte puțină. Vladimir se uită alarmat la ceas. Când se făcuse atât de târziu? Aveau franceza și asta îl scotea din sărite. Nici Andrei n-o iubea prea mult. Ca să nu mai vorbim de majoritatea fetelor care erau nevoite s-o înghită pe nemestecate, cum obișnuiau ele să spună. Cele mai multe veniseră la

facultate din pasiune pentru engleză. Băieții mâncară în fugă și ajunseră în sală aproape în ultima clipă. La capătul coridorului se zărea venind radioasă „Marguerite Yourcenar”. Vladimir se strâmbă. Altă dată ar fi spus poate ceva care i-ar fi făcut pe toți să râdă dar acum nu mai putea, pur și simplu. Simțea un plâns mut cum îi sugruma întreaga ființă. Profesoara se apucă să predea. Făcea curs deși în program era trecut seminar. Băieții se bucurară, niciunul nu învățase nimic. Le spunea ceva în legătură cu tehnica traducerii. Nu se auzeau decât stilourile alunecând pe foile albe. Deodată Vladimir simți că nu mai rezistă, că se sufocă. Își sprijini capul cu mâna stângă în timp ce cu dreapta continua să scrie. Lacrimi mari i se rostogoleau din ochi, picând pe foile pe care lua cursul. Lângă el Andrei își simțea sufletul alcătuit din cioburi. Profesoara observă și după un timp i se adresă lui Vladimir.

— Stanca, dacă nu te simți bine poți să pleci, zise ea întrerupându-și expunerea. Andrieș, te rog să mergi și tu cu el. Vă duceți în cămin și stați liniștiți. Ce cursuri mai aveți?... În locul lui Andrei răspunse Ada.

— Mai avem engleza și două ore de programare. Profesoara se arătă foarte generoasă.

— Am să vorbesc eu cu domnii profesori, mai spuse apoi se adresă din nou lui Andrei. Andrieș, tu cum te mai simți?... Băiatul socoti că nu este tocmai nimerit din partea ei să-l întrebe așa, de față cu toți colegii.

— Acum mă simt mai bine, mormăi el cu jumătate de gură și se pregăti să iasă împreună cu prietenul său. După ce închise ușa în urma lui Andrei se apucă s-o înjure în gând pe „Marguerite Yourcenar”. Vladimir tăcea, cu ochii plânși, palid la față. Nu știa nici el ce fusese această izbucnire însă pur și simplu nu mai reușea să se stăpânească. „Și doar i-am promis lui Andrei că voi supraviețui”, își zicea el mergând alături de prietenul său pe alea ce ducea la cămin. Ajunseră în cameră și neavând ce face se apucară să joace o partidă de șah. Asta îi înviora pe amândoi, îi făcea să nu se mai gândească și la altceva, le alunga tulburarea din suflete.

— Andrieș, am fost un idiot, zise Vladimir îndreptându-și privirea spre Andrei, nu știu ce dracu' m-a apucat să fac figura asta. Dar simțeam că nu mai pot. Foile de curs sunt și acum ude. Ai auzit-o pe „Marguerite Yourcenar” ce grijă are de noi? Ce dracu', pe toți i-au

apucat crizele de generozitate? Andrei nu zise nimic. Capul începuse din nou să-i vâjâie și asta nu-i plăcea. Ridică ochii spre posterele din perete. Ce frumoasă, ce intimă era cămăruța lor!... Și deodată sări în picioare ca scuturat de friguri.

— Vladi, zise el căutându-l cu ochii pe Vladimir, am visat-o azi-noapte pe mama. Spunea că-i este tare dor de mine și că abia așteaptă să ne revedem... Cei doi băieți se întinseră pe pat închizând ochii. Stăteau așa, meditănd. Andrei se gândea la Alexandra și-i venea să moară de răs când își aducea aminte de prostia lui, de zbuciumul și suferința prin care trecuse când își zicea că Lexi nu-l iubește... Prin minte îi trecu apoi Sonia. Nici acum nu reușea s-o înțeleagă pe fata asta. Dar ceva îi spunea că ea a ținut cu adevărat la el și-a fost numai silită de împrejurări să procedeze astfel. Andrei trase cu coada ochiului spre patul lui Vladimir. Acesta adormise și băiatul se întoarse la gândurile lui. Prin fața ochilor îi trecea acum chipul blond al doctoriței. „Ce drăguță este, își zise Andrei și simți în adâncul sufletului său c-o iubește. Parc-ar fi într-adevăr de undeva, din sferele înalte, își continuă el firul gândurilor. Oare dacă nu s-ar fi întâmplat așa, aș mai fi cunoscut-o vreodată? Ce diferență este între ea și Lexi!... Hotărât lucru, o iubesc”, zâmbi Andrei cu privirea întoarsă spre suflet. Și decise să-i spună asta lui Berenice chiar în după-amiaza aceea. Lui Andrei i se păru că Vladimir plânge și se uită îngrijorat să vadă dacă prietenul său doarme sau s-a lăsat din nou copleșit de suferință. Vladimir era cufundat într-un somn greu iar de sub pleoapele închise i se prelingeau lacrimi limpezi. Andrei oftă și închise ochii. „Bietul Vladi, își zise el, plânge în somn. Oare ce visează?”. Se ridică și se îndreptă decis spre masă. Își luă jurnalul și începu să scrie.

„De ce există oare atâta suferință pe lumea asta? Universul se sprijină pe stâlpi de suferință. Dacă acest Destin, de care se face atâta caz și pe care mulți, inclusiv eu îl scriu cu majusculă ar fi ceva concret, palpabil, l-aș rupe în mii de bucățele ca să se învețe minte să mai facă atâta nedreptate...” Andrei închise caietul. Abia mai avu timp să-și ducă batista la nas și constată că din albă, aceasta devenise roșie. Totul i se învârtea în fața ochilor. Aproape că se târî până la pat. Vladimir nu se trezise încă. Se așeză ținând batista udă în pumn. Se hotărî s-o arunce, să nu mai încerce s-o spele. O ascunse cu grijă în buzunar. Hemoragia i se oprise. „Urâtă treabă, gândi băiatul, cât dracului mă mai ține așa?”. Se întinse și stătu liniștit timp de câteva minute. Ciudat, nu

simțea nimic, nicio durere, numai o cumplită slăbiciune. Dar nu dură prea mult. Începea să-și revină. Pe coridor se auzeau pași și glasuri. Veneau băieții de la cursuri. Ce repede trecuse timpul! Se uită la ceas și văzu că era trecut de două. Dintr-un salt se ridică și se apropie de patul prietenului său. Perna lui Vladimir era udă.

— Vladi, șopti el, trezește-te, este târziu. Hai să mergem la masă! Buimac încă, Vladimir deschise ochii. Abia acum își dădu seama că este tot în cameră și că adormise. Se ridică din pat și-și trecu degetele peste genele ude de lacrimi. Lui Andrei i se strânse inima. Dar Vladimir surâse cu zâmbetul său de odinioară, surâse așa pentru prima dată de la întâmplarea teribilă ce-i umbrise cerul sufletului. Lui Andrei i se luminară ochii. Zâmbetul lui Vladimir parcă adusesse raze de soare în tăcuta lor cămăruță. Cei doi băieți grăbeau acum spre cantină; se făcuse foarte târziu și riscau să nu mai găsească mâncare. Pe alee se întâlneau cu fetele. Lexi le răspunse la salut cu un zâmbet ușor pe buze. Andrei se miră cum de-a putut suferi atât din pricina ei. „Nu merită, își spunea în gând, trăgând în același timp cu coada ochiului spre prietenul său. Irina, oh, cu Irina era altceva, gândea el mai departe, suferința lui Vladi este poate puțin pentru ceea ce-au însemnat unul pentru altul...”

La cantină nu mai era aproape nimeni. Băieții mâncară în tăcere, fără să privească unul la celălalt. Când plecară înapoi spre cămin se făcuse aproape ora patru. Sub arțar se opriră pentru o clipă. Andrei purta un tricou verde iar frunza de pe pieptul lui era de data aceasta galbenă.

— Andrei, eu mă duc la Genu, zise Vladimir privindu-l în ochi. Tu ce ai de gând să faci? Vrei să mergi în cameră? Andrei își întoarse privirile spre stradă.

— Aș vrea să mă plimb puțin, zise el și Vladimir, fără un cuvânt dispăru pe ușa ce ducea în cămin. Rămas singur, Andrei se îndreptă spre semaforul de la colț cu inima în stopuri. Intră la florărie dar nu găsi nimic decât niște crizanteme albe. Îi venea să moară de ciudă că nu găsisese garoafe. Cu buchetul în brațe o luă prin policlinică și ajunse destul de repede la cabinetul doctoriței. O mulțime de asistente se foiau peste tot intrând dintr-un cabinet în altul dar nimeni nu-l întreba nimic. Băiatul stătea acum în fața ușii închise și nu știa ce să facă: să bată să a să renunțe. Și cu florile ce făcea? Nici măcar n-avea cui să le ofere... „Cel puțin dac-aș găsi-o pe Ioana...” Andrei își îndreptă privirea

spre ficusul uriaș de pe coridor, chiar din fața ușii cabinetului. Se hotărî deodată. Întinse mâna să bată în ușă dar și-o retrase apoi imediat. „Dacă nu-i ea în cabinet și-mi răspunde vreo asistentă sau altcineva, pe cine să-i spun că am venit să caut? Nici măcar nu știu cum o cheamă. Doar n-am să-i spun c-o caut pe Berenice... Mă ia drept nebun...” Andrei se uita la ușa cabinetului fără să vadă însă că numele doctoriței era scris acolo. Parcă uitase unde se află. Avea senzația c-a prins rădăcini în fața acelei uși, că nu va mai putea pleca niciodată de acolo. Nu se mai gândea că era ridicol cu buchetul de flori în brațe, stând așa, ca împietrit, nu se mai gândea că mai trec mulți pe acolo și pot să-l vadă... Întinse mâna ca prin vis și bătu în ușă de trei ori. De dincolo îi răspunse un glas cristalin. „Intră!” Andrei simți o căldură în tot trupul. „Ea este”, își zise și deschise ușa, cu teamă parcă. Totul în cabinet părea că este inundat de-o ploaie de aur. Doctorița era nespus de drăguță, îi stătea grozav în halatul acela alb, strâns pe corp, cu părul într-o coadă bălaie care-o prindea de minune. Părea mai degrabă o fetișcană deghizată în doctoriță. Când îl văzu pe băiat în cadrul ușii fața i se luminează de un zâmbet ce nu mai părea a fi pământean. Andrei, aiurit, abia mai putu înainta câțiva pași. Îi întinse buchetul de crizanteme albe și vru să zâmbească dar în clipa imediat următoare simți ceva, ca o izbitură în creier și nu mai putu desluși nimic în jurul său. I se părea că se pierde într-o ceață deasă, fără putință de întoarcere... Avea senzația că din trup i se scurge viața, cu fiecare secundă care trece... „Poate că acesta este sfârșitul, gândi el și se lăsă moale pe ceva ce i se părea a fi un fotoliu. Și ea este lângă mine, așa cum a promis. Dar de ce, de ce atât de repede?...” Încercă din nou să privească în jurul lui. Nemișcare adâncă și beznă de nepătruns. Și deodată auzi glasul suav și râsul zglobiu al Irinei. „Stop! Ce alegeți, viața sau moartea?...” Pur și simplu sări în picioare. „Irinel, strigă Andrei și se sperie de propria voce, Irinel, de ce-ai plecat? Vino înapoi, ai milă de bietul Vladi!...” Andrei simți ceva lipicios pe degete și-și duse mâna aproape de ochi, să privească. Abia acum își veni în fire. Era culcat pe un pat și lângă el stătea blonda Berenice. Își privi degetele. Erau pline de sânge.

— Andrei, de ce nu ești cuminte, îl dojeni doctorița amenințându-l cu degetul. Mi-ai promis că nu te mai agiți. El încercă să se ridice. Se așeză în fotoliu. Apoi înghiți pastila pe care i-o întinse fata.

— Ce. și cu tine, se neliniști ea. Andrei se cutremură zguduit de un fior.

— Am văzut-o pe Irina, chiar acum, aici, în fața mea, zglobie și veselă, parcă lipsită de griji... Doctorița clătină din cap.

— Unde l-ai lăsat pe Vladimir? Ți-am spus că nu este bine să stați singuri, niciunul, nici celălalt. De ce-ai venit, îl mai întrebă ea și băiatul își plecă privirea. Se simțea mai bine acum. Își revenise.

— Am venit să-ți aduc florile, spuse el tot cu privirea în jos. Am vrut să-ți aduc garoafe roșii dar n-am găsit. Iartă-mă, Berenice!... Fetei i se umeziră ochii. Veni și se așează lângă el. Îi netezi cu mâna buclele blonde și în sufletul ei începea să-și facă loc, odată cu o sfâșietoare tristețe și-un sentiment nou și ciudat. Nici ea nu-și dădea prea bine seama ce se întâmplă.

— Andrei, începu fata, nu trebuie să-mi aduci mereu flori... Și-și îndreptă privirea ochilor mari și căprui asupra vazei unde stăteau cuminți frumoasele crizanteme albe aduse de Andrei. Băiatul îi luă mâna și-o sărută.

— Îți mulțumesc tare mult pentru tot ce faci pentru mine, șopti el cu ochii în lacrimi. Să nu râzi de mine sau să mă alungi dacă voi îndrăzni să-ți spun că te iubesc...

Andrei se opri, cu respirația întretăiată. Pe obrazul fetei nu se putea citi nimic. Dar în ochi i se deslușea un sentiment amestecat, ceva între dragoste și milă. Andrei nu mai putu îndura. Sări în picioare, cu părul răvășit, cu ochii speriți. Ea se alarmă. Nu știa cum să ia această reacție a lui. Se apropie și-l sărută cu duioșie pe frunte, apoi pe păr. „Ca pe un condamnat la moarte, gândi el cu amărăciune. Dar de fapt eu ce sunt? Nu sunt unul dintre cei ce-și așteaptă ultimele clipe?...” Doctorița înțelese ce se petrecea în sufletul lui. Pricepu că băiatul vrea să plece și-l conduse până la ușă.

— Andrei, du-te direct la cămin, nu-l mai lăsa pe Vladimir singur. Aveți nevoie unul de celălalt, mai ales acum. Și nu uita să vii peste trei zile, pentru tratament, mai spuse ea, apoi, după ce Andrei dispăru pe coridor închise ușa cabinetului și stătu mult timp privind undeva în gol. Andrei nici nu-și dădu seama când ajunsese în cămin dar se trezi ș-a ușa camerei. Nu mai fu nevoie să folosească cheia, era deschis. Intră și-l găsi pe Vladimir singur, stând pe pat și încercând să citească ceva. Prietenul său voia să supraviețuiască, se vedea că încearcă să lupte pentru a depăși starea de criză sufletească pe care o traversa. Când intră Andrei, ridică ochii obosiți și-l fixă cu un aer absent. „Ce mult s-a schimbat în atât de scurt timp”, gândi Andrei fără să vrea văzând fața

palidă a prietenului său. Vladimir închise cartea și-o puse la loc pe etajeră. Era vădit că nu putuse citi prea mult. Totuși încerca. Trecând pe lângă oglindă Andrei își aruncă privirea în ea și se îngrozi pur și simplu. Din sticla fixată în perete îl privea o față slăbită, nespus de palidă și doi ochi obosiți de lumină și de viață, doi ochi atât de frumoși altă dată, acum încercânați dar păstrând încă urme din frumusețea apusă. „Nici eu nu arăt bine deloc, reflectă băiatul. Am să-l rog pe tata să îmi pună pe mormânt garoafe roșii. Altceva nu vreau. Poate și trandafiri. Dar în primul rând garoafe. Roșii”. Și deodată își aduse aminte de Berenice. Părăsi oglinda și veni spre patul prietenului său. Vladimir îl privea. Andrei se așeză alături.

— Vladi, șopti Andrei, iartă-mă că te-am lăsat singur atâta timp... Ție trebuie să-ți spun totul. Am fost chiar acum din nou la spital, am vorbit cu Berenice a mea!... Andrei oftă în timp ce Vladimir îl privea ținută în ochi. Știi, prietene, continuă Andrei cu vocea ușor obosită, cred că m-a luat drept nebun. Nu știu ce este cu mine, te rog să mă crezi... M-am apucat să-i spun c-o iubesc... Andrei își lăsă capul pe umărul prietenului său. Vladi, își ridică el ochii după un timp, s-a uitat așa de ciudat al mine... Am crezut că mor în clipele acelea... Mă simțeam ultimul om din această lume idioată și inutilă. Parcă nu mai am curaj s-o privesc în față... Vladimir se apucase să-i mângâie buclele blonde. Așa cum stătea, Andrei avea aerul unui copil răsfățat.

— Andrei, zise deodată Vladimir, nu-ți mai face probleme în legătură cu asta; este normal să-ți placă de ea, e o fată de milioane... Nu-i nicio nenorocire că i-ai făcut o declarație de dragoste. Și ceea ce crezi tu c-a fost dispreț în privirea ei este numai o părere, o falsă imagine înregistrată de toată ființa ta, care acum recepționează orice în mod denaturat... Vladimir se opri. Andrei părea convins de adevărul spuselor sale. Băieții priviră pe fereastră aproape amândoi în același timp. Se înserase de-a binelea. Nici de această dată nu se duseră la cantină. Nu mai erau obișnuși să mănânce seara. Pur și simplu nu știau ce să facă. Vladimir se așeză pe pat luând în brațe chitara prietenului său. Începu să cânte ușor o melodie nedefinită. Andrei scria din nou în jurnalul său. Scria mereu, fără întrerupere, dar parcă ceva se schimbase, nu mai era totul la fel ca altă dată. Își simțea creierul gol și i se părea că ceea ce așterne în caietul cu învelitori verzi sunt niște gânduri străine... Nici filosofia nu-l mai atrăgea. Îi era ciudă pe sine însuși dar își dădea seama cu fiecare zi care trecea că abandonează

lupta. Și nu voia asta deși în sufletul lui știa că nu are nicio șansă. Pur și simplu niciuna. Se opri din scris și rămase cu stiloul suspendat în aer. „Dacă aș termina-o mai repede, îi fulgeră prin minte. Orice om are dreptul să renunțe la viață atunci când vede că nu se mai poate altfel. Cine mă obligă să duc o astfel de existență?!...” Oftă trântind stiloul deschis pe masă, apoi își luă capul în mâini și rămase așa. Vladimir se plictisi de muzica aceea monotonă. Puse chitara lângă pat și se apropie ușor, pe la spate de prietenul său. Peste umărul lui citi. „În cumpăna sortii năvălesc fluturi mari, albaștri, poleiți cu pulbere de aur, cad în torente, ca marea cascadă Niagara... Cine-ar fi zis asta? Ce nebunie!... Berenice, nu pleca singură, așteptă-mă!...” Vladimir se uită îngrijorat la Andrei. Acesta stătea tot așa, cu capul prins în mâini, cu privirea ațintită în gol. Îl atinse ușor pe umăr. Băiatul tresări și întoarse spre dânsul doi ochi rătăciți.

— Vladi, se repezi el, nu mai vreau, nu mai pot trăi așa, de ce nu se termină totul odată!... Ochii lui Vladimir se umpluseră de lacrimi. Încercă să-l liniștească pe Andrei deși sufletul său sângera, sfâșiat. „De ce oare a trebuit să se termine totul așa, gândea el cuprins de amărăciune, mie ce-mi mai rămâne? Am pierdut singurele ființe atât de dragi inimii mele...”

În sfârșit, Andrei se liniști. Cei doi prieteni se dezbrăcară tăcuți și după câteva minute Vladimir stinse neonul. De undeva, dintr-o altă cameră, probabil de la stație se auzea muzică. Dar Andrei nu-și putu da seama ce anume este. Mult timp băieții nu putură adormi. Andrei se sili să nu se mai gândească la nimic altceva și să cheme somnul prin autosugestie. Și în cele din urmă reuși.

Simți din nou o dungă arzândă pe obraz, ca-n dimineața aceea când se dusesse la spital după Ioana și-o întâlnise pentru prima dată pe Berenice, la semaforul de la intersecție. Deschise ochii și privi în jur. Camera era scăldată în raze de soare. Vladimir nu era acolo. Andrei se sculă din pat dar trebui să se așeze la loc după câteva clipe. Îi venise iarăși amețeală. Pe patul lui Vladimir aștepta cuminte un bilețel. Băiatul se apropie și citi.

„Andi, te-am lăsat să te odihnești. Eu m-am dus la cursuri. Nu mai veni și tu, nu este nevoie. Nu-ți face probleme din pricina mea, mă simt perfect”. Se uită la ceas. Era destul de târziu. Pe masă trona o farfurie cu trei felii de pâine, niște unt și o bucată de salam. Vladimir avusese grijă să nu-l lase flămând. Andrei își aminti că nici seara nu

mâncase nimic și că-i era foame. Se așeză la masă și constată surprins că avea poftă de mâncare. Se agăță de asta ca de-o duioasă și îngerească speranță. Termină și se apucă să se echipeze. Își puse din nou relații și tricoul negru. Pe pieptul lui se răsfăța o frunză de arțar roșie. Își zbârli coama cu mâna. Buclele lui blonde erau superbe pur și simplu. Închise ușa cu grijă și ieși pe coridor. Afară era foarte frumos. „Ce-ar fi să mă duc și eu la cursuri, își zise Andrei dar apoi se răzgândi și ieși în stradă. Clipi nehotărât neștiind încotro să se îndrepte. Tumultul străzii îl înviora. În sfârșit se decise; o luă spre pod. Mergea absent fără să privească în jurul său. Ajunse în fața „grădinii amintirilor” dar își învinse pornirea și nu intră. Își aduse aminte c-a venit cu Sonia aici, au stat pe bancă, el i-a vorbit despre frunza lui de arțar... Începuse să i se facă dor de Sonia. „Oare voi mai putea s-o văd, se întrebă el. Tare aș vrea s-o mai văd o dată...”. Trecuse de pod și nici el nu știa încotro merge. Fluieratul unui tren care tocmai trecea îl făcu să tresară. Parcă nu mai era atâta lume pe stradă. Ai fi zis că se ascunseseră cu toții. Andrei își roti privirile în jur. Pe trotuarul celălalt, nu prea departe de el venea o femeie tânără cu un băiețel drăguț, blond. Copilul o ținea de mână și râdea fericit. Mama îi spunea ceva și băiețelul avea ochii frumoși ridicați spre dânsa. Ajunseseră acum aproape în același punct. Deodată băiețașul se smulse din mâna mamei și se năpusti în stradă. Din pieptul femeii izbucni un țipăt sălbatic. Dar stătea nemișcată, neputând reacționa în niciun fel, paralizată de frică. Totul se petrecu într-o clipă. Andrei nu mai văzu decât mașina ce se apropia ca un monstru huruitor de îngerul blond din mijlocul străzii. Distanța devenea din ce în ce mai mică. Mai erau câțiva metri... Băiatul se repezi în stradă nemaiținând seama de nimic. Parcă nu mai știa ce face, acționa ca într-o transă. Prinse copilul în brațe și-i făcu vânt pe trotuar, spre mama lui ce stătea tot așa, fără să poată face o mișcare. Simți cum puterile îl părăsesc, mai auzi lângă el un scrâșnet de frâne, simți ceva ca o izbitură apoi căzu moale pe asfaltul rece. Cerul și pământul i se răsturnară în fața ochilor. Apoi, beznă...

Auzi lângă el, foarte aproape, un țăcănit slab, parc-ar fi fost zgomotul unei lingurițe într-un pahar. Ridică încet sita genelor lungi și dese. Se miră când văzu că totul în jur este alb, că se află culcat pe un pat de spital și că în cameră era cald și plăcut. Vladimir stătea pe un pat, alături. Erau singuri. Când văzu că Andrei și-a revenit, băiatul ieși pe coridor și strigă ceva cu voce slabă. Andrei se simțea sfârșit. Nu-și

mai aducea aminte de nimic, nici ce se întâmplase cu el, nici cum ajunsese aici. „Poate că mi s-a făcut iarăși rău, își zise el, dar când, unde?” Se forță să-și amintească însă zadarnic. Și deodată privirea i se agăță de calendarul de pe perete. Trecuseră două săptămâni din ziua aceea, când plecase spre pod. „Nu se poate, a trecut atâta timp!... Nu-mi aduc aminte de nimic!...”

Ușa se deschise încet și apărură Vladimir însoțit de zâna cea blondă, Berenice. Andrei încercă să se ridice în capul oaselor. Izbuti. Fata îi așează o pernă la spate apoi trase un scaun alături de pat.

— Ei, cum ne simțim, eroule, întrebă ea cu un zâmbet șiret. Andrei clipi năuc și-și întoarse ochii spre Vladimir. Și acesta schița un zâmbet slab. Băiatul nu mai știa ce să creadă. Starea aceea de amnezie nu-l părăsise. Își îndreptă privirea spre calendarul din perete.

— Berenice, începu el, cum am ajuns aici? Ce-i cu mine? Nu-mi pot aminti nimic. Înainte ca ea să poată deschide gura, Vladimir se apucă să-și lămurească prietenul. Îi povesti tot ce se întâmplase în ziua aceea... Vreme de două săptămâni zăcuse inconștient, zbatându-se între viață și moarte. Dar acum soarele îi zâmbise. Reușise să-și revină din starea aceea letargică și asta îi bucura pe toți. În mintea lui Andrei se făcu deodată lumină. Își aminti totul, cu lux de amănunte. Și era tare fericit să afle că băiețelul nu pățise absolut nimic. Se alesese doar cu o spaimă zdravănă. Privirea lui Andrei se opri pe noptiera de la capul său. Aici trona o vază imensă în care se răsfăța un uriaș buchet de garoafe roșii. Vladimir observă întrebarea mută din ochii prietenului său. Și se grăbi să-i explice.

— Sunt garoafele aduse de mama puștiului. A zis că trece și azi, să vadă ce faci. Trebuie să vină din clipă în clipă. Exact în acel moment se auzi o ușoară bătaie în ușă și intră o femeie tânără care părea nespus de timidă. Și de data aceasta purta în mână un buchet de garoafe roșii iar în punga ce-o ținea la piept avea câteva portocale. Când dădu cu ochii de Andrei pur și simplu izbucni în plâns. Băiatul se simțea nespus de slăbit însă fața sa palidă era frumoasă. Femeia se așează lângă el și fără un cuvântăi luă mâna și-o duse la buze. Andrei tresări, străbătut de un fior.

— Ce faceți, se repezi el parcă nemaștiind ce spune. Doctorița dispărură tăcută pe ușă ștergându-și o lacrimă stingeră ce-i aluneca pe obraz.

— Nici n-am cuvinte să-ți mulțumesc, dragul meu, șoptea femeia

printre lacrimi, dacă nu erai dumneata... Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla!... Lui Andrei i se umeziră ochii. Parcă plutea, părea c-a fost rupt de realitate.

— Eu vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet pentru cuvintele dumneavoastră și pentru frumoasele garoafe roșii. Ați făcut un om fericit...

— Mama dumitale trebuie să fie mândră că are un asemenea copil, zise ea deodată și Andrei simți cum aceste cuvinte îl zguduie până în adâncul ființei sale. Își plecă privirea și răspunse cu vocea sufocată.

— Eu n-am mamă, aveam numai șapte ani când a murit... Ea simți cum lumea îi fuge din fața ochilor. Nu mai avu putere să spună ceva. Dar în ochii ei se citea că-i cere iertare pentru acele cuvinte. Andrei, obosit se lăsă pe pernă. Voia să doarmă. N-ar fi vrut să pară nepoliticos dar simțea o stare de cumplită slăbiciune cum pune stăpânire pe organismul lui șubrezit. Femeia se ridică și salutându-l din ochi ieși împreună cu Vladimir, care se oferă s-o conducă. Rămas singur Andrei închise ochii silindu-se să adoarmă.

Vladimir mergea alături de tânăra femeie care după un timp rupse tăcerea.

— Va mai sta mult în spital? După cât se vede, se pare că este în afară de pericol, încercă ea să spere. Cuvintele lui Vladimir căzură ca o lovitură de trăsnet.

— Cred că nu mai trăiește nici trei săptămâni, își auzi el propria voce, ca de gheață și, pur și simplu se îngrozi. Ce liniștit vorbisel! Hotărât lucru, durerea te împietrește, își zise el. Femeia rămase nemișcată. Nu mai putu articula niciun cuvânt. Băiatul îi explică adevărata situație în care se afla prietenul său. În colț, lângă florărie se despărțiră. Ea plecă mai departe, dusă pe gânduri, copleșită de ceea ce aflase, el, cu sufletul făcut țandări, întorcându-se în labirintul de coridoare unde-l aștepta bunul său prieten. În fața spitalului Vladimir se opri. Parcă nu voia încă să intre. Se așeză pe-o bancă, chiar în fața ușii. Rămase așa, absent, fără să vadă pe nimeni când, deodată, alături de el se așeză cineva. Ridică ochii și inima îi bătu cu putere. Era o fată nespus de drăguță și băiatul crezu c-a luat-o razna. I se păru că este Irina. Își prinse capul în mâini. Auzea bătăile repezi ale inimii în creier. Nu mai putu îndura. Sări de pe bancă, cu ochii înlăcrimați și trecu din nou strada. Intră la florărie și peste câteva minute era în rezerva lui

Andrei purtând în brațe un buchet mare de garoafe roșii. Prietenul său se trezise. Când văzu florile din mâna lui Vladimir îi surâse recunoscător. Vladi luă o altă vază și puse garoafele pe fereastră. Tot salonul era plin de flori. Roșul lor semăna cu niște pete de sânge pe albul imaculat al camerei. Vladimir se apropie de patul lui Andrei și încreți mirat sprâncenele când observă că acesta strângea ceva în pumn.

— Andi, ce ascunzi, nu se mai putu el stăpâni. Aiurit, Andrei deschise mâna. Era batista lui, acum udă de sânge. Vladimir clătină capul. Nu știa dacă să-i spună doctoriței sau nu. Ochii rugători ai lui Andrei îl hotărâră să tacă. La ce bun să-i mai spună? Andrei se ridică într-un cot.

— Vladi, din cauza mea nu te-ai mai dus nici tu la cursuri. Ai să ai necazuri. Lasă-mă, prietene, trăiește-ți viața ta, mai spuse el și-și plecă apoi capul pe pernă ascunzându-și ochii. Vladimir tăcea, fără să facă vreo mișcare. După un minut Andrei ridică fruntea.

— Prietene, simt că în curând totul se va sfârși... Cheamă-l pe tata, te rog. Telefonează-i chiar astăzi. Să nu întârzie. Ochii lui Andrei erau nespus de mari și de luminoși. Vladimir simți cum îl străbate un fior. Vru să iasă afară dar în ușa îl ajunse vocea prietenului său.

— Vladi, adu-mi afișul cu Adrian Păunescu, vreau să-l am lângă mine...

— Ți-l aduc, Andrei, izbuti el să articuleze. Ieși apoi pe coridor și se prăbuși pe banca de lângă ficusul uriaș, plângând în hohote.

Capitolul VI

JURĂMÂNTUL

Lângă patul lui Andrei stătea acum inginerul Andrieș privindu-și fiul cu ochii plini de lacrimi. Andrei își fixase privirea ochilor lui mari și frumoși nu asupra chipului tatălui său ci pe afișul pe care Vladimir i-l adusese din cămin. Băiatul simțea o tristețe apăsătoare inundându-i inima. De ce oare trebuia să părăsească totul atât de repede? Îl cuprinse o ciudă grozavă împotriva tuturor celorlalți, care se încăpățâneau să trăiască. I se părea că fiecare dintre ei îi fură viața. Dar își dădu imediat seama că toate acestea sunt normale, că așa reacționează orice om atunci când vede că totul este zadarnic. Se liniști și închise ochii. Dar îi deschise apoi, speriat deodată. Avea senzația că, dacă-i închide acum n-are să-i mai poată deschide niciodată. În salon erau adunați toți, tatăl său, Vladimir, Ioana, blonda Berenice... Andrei

văzu cum doctorița se apleacă și-i spune ceva Ioanei. Ochii îi erau plini de lacrimi. Băiatul se cutremură deodată. Simți cum o gheară de gheață îi soarbe răsuflarea și în aceeași clipă îi trecu prin minte că acesta este sfârșitul. Îl strigă pe Vladimir cu voce slabă. Și când Vladi se așează pe pat, lângă el, Andrei își desprinsese de la gât lăntșorul de aur, lăntșorul lui cu frunza de arțar și i-l puse în mână șoptindu-i.

— Ia-l, Vladi, poartă-l tu de acum. Eu nu mai am nevoie de el... Ochii lui Vladimir înotau în boabe de rouă. Nu mă uita, mai șopti Andrei, te iubesc, Vladi!... Privirea ochilor săi se îndreptă spre inginerul Andrieș. Iartă-mă, tată, aproape că strigă el, apoi mai reuși să șoptească, Vladi!... Vladimir își ținea în jos ochii săi orbi de lacrimi. Deodată băiatul se cutremură. Simțise ultima tresărire a degetelor lui Andrei și când își ridică fruntea ochii frumoși și senini ai prietenului său priveau fără sfârșit pata albă a tavanului și cerul necruțător. Vladimir sări în picioare, strângând lăntșorul în pumn și strigă cu glas sfâșietor.

— Andrei, îți jur c-am să fac medicina și n-am să mai las pe nimeni să sufere și să moară înainte de vreme. Îți jur pe frunza de arțar!...

În salon nu mai era decât inginerul Andrieș. Doctorița și Ioana ieșiseră neobservate. Vladimir sărută obrazul drag al prietenului său, apoi bucele lui blonde pe care le răvășise de atâtea ori... Îi închise apoi ochii, luă toate garoafele roșii din salon și le presără pe patul lui Andrei. Rămase cu ochii țintă la petele acelea roșii, ca de sânge ce tronau pe albul cearșafului, peste trupul lui Andi, prietenul său cel mai iubit... Își aduse aminte că-i spusese Irinei că l-a văzut pe Andrei dormind și că nu și-l poate închipui atunci când... Dar iată că ajunsese să trăiască și această clipă. Privi rătăcit în jur. Nu mai putea, simțea că durerea-l sugrumă. Se duse din nou lângă pat și-și lipi buzele de coama blondă a prietenului său. Pentru amândoi timpul înghețase...

Lumina plutea acum surdă și grea într-o cameră de cămin, unde un suflet stingher își mistuia în tăcere durerea. Vladimir stătea pe pat, cu ochii închiși, cu părul răvășit și întreaga lui făptură era răscolită de-o suferință fără margini. Băiatul deschise deodată ochii și se ridică în capul oaselor. Își aținti privirea spre celălalt pat, care de atunci înainte avea să rămână mereu gol. Se ridică. De pe perete îl priveau drept în ochi Adrian Păunescu, Elton John, Beatles-ii, fotbaliștii de la Universitatea Craiova... Afișele lui Andrei... Ochii lui Vladimir se

umplură de lacrimi. Nu putea să creadă... Lănțișorul de aur, cu frunza de arțar îi ardea pieptul. Simți că se sufocă. Porni cu pași nesiguri spre masă. Acolo trona o fotografie a lui Andrei. Părea atât de drăguț, cu zâmbetul pe buze, cu ochii lui limpezi plini de soare, cu buclele blonde în vânt... Vladimir nu se mai putu stăpâni... Începu să plângă cu sughituri, ca un copil. Își mai descărca cel puțin așa inima împovărată de tristețe. Întinse mâna și apăsă butonul casetofonului aflat pe masă, lângă fotografie. Casetofonul lui Andrei... Tatăl lui i-l lăsase. Plus toate tricourile fiului său. Vladimir purta acum o bluză verde cu o frunză albă pe piept. „Lexi, ce multă suferință!...”, se auzi din difuzoare vocea lui Andrei. Vladimir nu mai putu îndura. Îl închise. Și deodată își dădu seama, îngrozit, că era îmbrăcat în verde. Se ridică și merse așa, ca un somnambul până la dulap. Se îmbracă într-o bluză neagră. Trecând prin fața oglinzii aproape că nu se mai recunoscuse. Se auzi o bătaie în ușă și de pe coridor răsună glasul lui Eugen.

— Vladi, deschide, te rog, vreau să-ți vorbesc. Ce-ai de gând să faci? De patru zile n-ai mâncat nimic! Deschide! Vladimir își simți inima bătând nebunește în piept. Abia reuși să șoptească.

— Lasă-mă, Genule, vreau să mă odihnesc. Mă simt groaznic de obosit... Văzând că băiatul n-are de gând să deschidă ușa, Eugen nu mai insistă. Se retrase fără un cuvânt. Toți erau îngrijorați din pricina lui Vladimir. Dar nu îndrăznea nimeni să-l tulbure. Băiatul se așeză din nou pe pat.

— Andi, prietene, strigă el strângând pumnii, au trecut patru zile, patru zile de când stai acolo singur, părăsit... Spune-mi, ai dezlegat misterul? Andrei!... Își luă capul în mâini. Simțea că este pe cale să-și piardă mințile. Se întinse pe pat și încercă să se liniștească. Și prin fața ochilor îi trecu deodată întreaga lui viață chinuită. Își aminti că el n-a simțit niciodată căldura părintească, că nu-și cunoscuse nici mama, nici tatăl și că fusese crescut de-o mătușă de-a lui, mama Ioanei. Tot ea îl întreținea și la facultate. Știa că părinții lui fuseseră ingineri și tatăl său părăsise această lume pe când el nu avea decât câteva luni. Mama sa îl urmărise nu mult după aceea și el se trezise singur pe lume la vârsta când nici nu știa ce este viața. Atunci mătușa lui îl luase bucuroasă și-l crescuse alături de fiica sa. Vladimir își aminti toate acestea și-și zise, o dată în plus, ce mult însemnase Andrei pentru el. Nici nu putea să conceapă lumea, existența fără dragul lui prieten. Dar iată că peste micile sau marile tragedii umane timpul își continua implacabilul său

mers înainte. „Așa ar fi spus Andrei”, gândi băiatul și se ridică. Își luă cărțile și încercă să învețe ceva. Cu fizica și chimia stătea bine, nu-i mai rămânea decât anatomia de învățat. Voia ca în vară să dea examen la facultatea de medicină. Îi jurase prietenului său că va deveni doctor și nu va mai lăsa ca oamenii să fie chinuiți de suferință. Îi jurase pe frunza de arțar. Dar până atunci trebuia să stea aici, să continue să învețe pentru examene, să meargă la cursuri, să-și continue existența, pentru el acum inutilă și lipsită de sens. Și Ioana îl căutase de câteva ori dar verișorul său îi răspunsese absent și în silă. Fata știa ceea ce se petrecea în sufletul lui așa că nu-l mai obosise. Băiatul se hotărî în sfârșit să iasă din cameră. Închise ușa și-o luă cu pași grei de-a lungul coridorului întunecat. Avea tot timpul senzația că alături de el se află Andrei. O dată chiar întoarse capul. Dar lângă el nu era nimeni... Ieși din cămin și se îndreptă spre cantină. Își simțea capul greu și parcă-i ardeau ochii. Când ajunse la fântâna din fața halei de microproducție pur și simplu își vârî capul în apă. Părul îi crescuse, nu-l mai tunsese de mult și acum părea mai cârlionțat decât de obicei. Ajunse în cantină. Aproape toți colegii lui erau acolo dar el nu privi pe niciunul, își luă mâncarea și se așeză tăcut la o masă. Încercă să mănânce dar după ce înghiți în silă de câteva ori se ridică și-și duse tava. Pur și simplu nu putea. Urmărit de privirile celorlalți băiatul ieși. Porni absent pe stradă, fără să observe nimic în jurul său. O luă spre pod. Ajuns în fața „grădinii amintirilor” se opri. Nu știa de ce dar simțea o pornire nebună să intre. Și deodată se trezi singur, rătăcind pe aleile drepte, printre crucile albe și monumentele de marmură. În urechi îi răsună vocea lui Andrei. „Am fost cu Sonia, ne-am plimbat prin cimitir...” Atunci i se păruse neobișnuit dar parcă din acele clipe trecuse o viață de om. Vladimir simțea că se schimbase mult. Suferința sfâșietoare din ultimul timp îl făcuse să-și întoarcă privirile împovărate spre sufletul său, acum îmbătrânit. Băiatul se mira și i se părea că nu mai este aceeași persoană, știa sigur că nu va mai putea fi niciodată tânărul vesel și plin de viață, sufletul colectivului de la calculatoare, sufletul băieților din cămin... Se așeză pe o bancă. Parcă i se tăiaseră puterile. Nu mai reușea să-și lege firul gândurilor. După un timp se ridică și porni spre ieșire. Mergea ca un automat, parcă era acționat de un resort. Nu simțea absolut nimic. Se întoarse înapoi și când trecu prin fața facultății avu o tresărire. Clădirea i se părea străină. Parcă vedea totul pentru prima oară în viață. Se îndreptă către oraș. Își aruncă ochii

spre spital. „Andrei!”, strigă un glas în adâncul sufletului său. Băiatul strânse dinții și grăbi pasul. Nici el nu știa încotro se îndrepta. Deodată clipi din ochi, năuc. Pe același trotuar, nu departe de el se vedea venind tână femeie, mama băiețelului salvat de Andrei. Vladimir simți că se înăbușe. Nu mai putea evita întâlnirea. N-ar fi vrut să stea atunci de vorbă cu ea dar pur și simplu nu mai avea ce face. Ajunseră în sfârșit unul în fața celuilalt. Ea clipi speriată când îi văzu fața palidă și părul răvășit. Privirea i se agăță de tricoul pe care-l purta băiatul. Era cel negru, cu frunza de arțar roșie pe piept. Vladimir se uita la ea ca aiurit, fără să poată scoate o vorbă. Femeia se hotărî să rupă tăcerea.

— Vladimir, i se adresă ea zâmbind ușor, ce bine-mi pare că te văd! Am fost plecată aproape trei săptămâni cu băiețelul meu, avea nevoie de odihnă. Acum se simte bine. Ea vorbea în continuare dar parcă îi era teamă să-l întrebe ceva de Andrei. Băiatul își plecă privirea. Pe sita genelor îi veneau boabe de rouă. Abia reuși să șoptească.

— Știți... Andrei... Ea îl privi deodată îngrozită. Fața i se făcu albă ca varul.

— Nu se poate, șopti, când?... Vladimir abia mai respira. Îi răspunse fără să-și ridice ochii.

— Sunt aproape zece zile. Nu pot să cred, mai spuse și rușinat parcă începu să-și ștergă lacrimile ce-i alunecau pe obraji palizi. Se gândi că-i ridicol plângând așa, în stradă. Ea îl atinse ușor pe umăr.

— Îmi pare rău, mai spuse, apoi tulburată se depărtă încet. Aiurit, Vladimir porni mai departe. I se părea că viața este o povară nesuferită, că Andrei a scăpat acum de orice durere... „Trebuie să trăiesc, își zise, trebuie să fac medicina. Doar i-am promis...” Pe lângă el trecu deodată o mașină a Salvării și sirenele îi străpunseră auzul și sufletul. „Andi, gândi el cu amărăciune, prietene, ce dor îmi este de tine!...” Nici nu-și mai dădu seama când se trezi în fața supermagazinului din centrul orașului. Se uita ca prostit la literele uriașe, albastre din creștetul clădirii. Parcă uitase că magazinul se numește „Luceafărul”. Intră ca hipnotizat și deodată își vârî mâna în buzunar. Voia să vadă dacă avea bani sau plecase așa, aiurea. Se liniști când dădu de multe hârtii, nespuse de multe. Își zise că are la el toți banii. Se îndreptă spre raionul cu jucării. Privirea îi fu atrasă de o păpușă blondă, frumoasă, cu bucle lungi și cu ochi mari, albaștri. O cumpără, dar cum ieși din magazin își dădu seama că nu știa de ce-a făcut asta. Pe o bancă din „Parcul Trandafirilor” stătea o fetiță drăguță,

împreună cu mama ei. Vladimir o strigă și când fetița se apropie sfioasă de el, băiatul îi puse în brațe păpușa uriașă, o mângâie blând pe păr surâzând și plecă în fugă, parcă rușinat de gestul său. Mama fetei rămase surprinsă. Nu știa ce să creadă. Fericită și mândră copila se apropie de bancă purtând în brațe darul lui Vladimir.

— Mămico, privește ce păpușă frumoasă mi-a dăruit domnul acela, gânguri ea. N-am cerut-o eu, se apără apoi, nici nu-l cunosc... Femeia stătea pe bancă dusă pe gânduri.

— Da, și de bucurie ai și uitat să mulțumești, îi zise fetei ce se așezase lângă ea pe bancă. Fără să mai spună un cuvânt apoi, femeia prinse capul copilului strângându-l în neștire la piept. Se gândea la ciudatul tânăr care dăruise păpușa fiicei sale. Nu-l văzuse decât o clipă dar observase că pe chipul său durerea își pusese pecetea rece. Hotărât lucru, băiatul acela era mistuit de o mare suferință.

Aiurit, Vladimir își continua cursa prin oraș rătăcind pur și simplu prin diferite locuri, fără să le vadă însă. I se părea că nu mai trăiește în prezent, nici în realitatea asta crudă. Se mutase cu totul într-o lume fantastică, creată de sufletul său obosit. Se așază istovit pe o bancă. Fără să își dea seama cum ajunsese în parc. Își aprinse o țigară. Degetele îi tremurau. Începuse să fumeze foarte mult, dar nu-i păsa de asta. Trase cu sete fumul în piept. Deodată o voce caldă îl făcu să tresară.

— Bună seara, Vladimir, ce faci aici? Băiatul ridică ochii. În fața lui se opri profesoara Rodica Nour, cea cu care făceau seminarul de traduceri la franceză. Era o femeie nemaipomenită. Suferise și ea destul în viață și-i înțelegea pe toți. Studenții o iubeau pentru felul cum se purta cu ei. Pe vremuri fusese decanul Facultății de Limbi Străine dar de când începuse să aibă necazuri renunțase. Era o femeie cu un suflet de aur. Durerea adâncă a lui Vladimir o impresiona până la deznădejde. Ar fi vrut tare mult să-l ajute, dar nu vedea nicio soluție. „Doar se știe, marile bucurii, ca și marile dureri trebuie să le trăiești singur”, gândi ea și se așază alături de Vladimir. Băiatul tăcea, cu dinții încleștați. Pur și simplu nu știa ce să spună.

— Vladi, șopti pe neașteptate profesoara Nour, te invit pe la mine. Îți fac o cafea și stăm puțin de vorbă. Te rog să nu mă refuzi. Vladimir schiță un zâmbet slab. Bineînțeles că nu se împotrivi. Tot drumul rămaseră tăcuți. Lui îi era teamă să spună ceva, ei să-l întrebe ceva. În sfârșit ajunseră. Profesoara Rodica Nor nu locuia prea departe

de facultate, într-un apartament drăguț, la un bloc de patru nivele. Stătea singură. Unicul fiu, Marius era plecat la facultate, la București. Era singura ei rațiune de-a exista. Pentru mama lui, Marius însemna totul. Urcară la etajul al doilea și după cinci minute intrară în frumosul apartament. Camera în care profesoara Nour îl conduse pe Vladimir era micuță dar mobilată frumos și cu gust. Două vitrine, o canapea acoperită cu pluș albastru, un birou pe care trona calculatorul, fereastra cu perdele frumoase și draperii tot de culoare albastră... Dar ceea ce-i plăcu în mod deosebit lui Vladimir fu lustra ce atârna din tavanul alb. Era ceva în formă de floare albastră, cu cinci petale. Băiatul nu mai văzuse niciodată așa ceva. Între timp profesoara pregătise cafeaua. Stăteau acum amândoi pe canapea având în față, pe o măsuță ceștile aburinde. Vladimir se gândi să rupă tăcerea. Mai mult șopti decât spuse.

— Ce bine este aici, la dumneavoastră... Așa de plăcut și de liniște!... Ea pur și simplu parcă nu știa ce să-i răspundă.

— Vladi, începu apoi, cum te simți? Ai început să-ți revii, observi vreo schimbare? El îi răspunse cu un surâs rigid, ca de lemn. Ar fi vrut să fumeze dar nu știa dacă se cade. Ea parcă îi ghici gândurile. Scoase un pachet de țigări și i-l întinse. Apoi luă și ea una. Vladimir sorbea lichidul negru cu înghițituri mici. Rămase tăcut și profesoara nu mai insistă. Vedea bine că băiatul era încă într-o stare de totală apatie. Vladimir privi puțin îngrijorat spre fereastră. Afară se întunecase de-a binelea. Se ridică mulțumind profesoarei pentru ceea ce făcea ca să-l scoată din starrea aceea și peste zece minute se găsea singur, în drum spre cămin. Ajunse în cameră și totul i se păru atât de pustiu, de gol, încât simți cum i se strânge inima. Parcă un nod îi tăia răsuflarea. Se trânti pe pat fără să se mai dezbrace.

Luă o carte de pe etajeră. Nu se auzea nicăieri niciun zgomot, de parcă întreg căminul ar fi fost nelocuit. Liniștea aceasta îl înspăimânta. Parcă nu mai avea tăria să suporte. Dar nu îndrăznea să facă nicio mișcare, stătea așa, cu privirea pironită în carte. Genele începură să-i devină de plumb și până la urmă somnul îl birui. Speriat deodată sări din pat. I se păruse că bate cineva la fereastră. Se frecă la ochi. Oare ce visase? În cameră neonul era aprins. Abia acum își dădu seama că adormise citind. Își aruncă ochii spre cadranul ceasului de pe măsuță. Două și jumătate! Băiatul se sperie deodată. Nu știa de ce dar o groază ne bună îi puse stăpânire pe suflet. Se repezi pe coridor dar la lumina

slabă ce-o dădea singurul bec de la capătul celălalt, Vladimir simți cum îl trec sudori reci. Ajunse la stație și începu să bată cu pumnii în ușă strigând numele lui Eugen cu vocea întretăiată. Respira precipitat. Buimac de somn Eugen apăru în cadrul ușii neștiind ce se întâmplă. Se sperie pur și simplu când îl văzu pe Vladimir. Era alb ca varul și tremura ca zgâlțâit de friguri.

— Vladi, aproape că strigă el, ce-i cu tine? îl apucă de mână și-l trase înăuntru. Vladimir părea că se liniștise. Genu turnă apă într-un pahar și i-l apropie de buze. Băiatul sorbi lichidul din câteva înghițituri. În sfârșit se liniști. Se așează pe pat.

— Genule, șopti el, nu știi ce m-a apucat dar pur și simplu n-am mai putut să stau în cameră. Totul mi se pare imens, pustiu și rece. Parcă nici nu mai sunt aceleași obiecte în odața noastră... Eugen își ridică privirea spre neonul din tavan.

— Vezi, și eu ți-am spus să vin cu tine în cameră. N-ai vrut... Cum ai știut că sunt la stație?... Vladimir se ridică de pe pat.

— N-am știut, pur și simplu am alergat aici. Parcă mă sugruma cineva. Îți mulțumesc, Genule, mai spuse el și se îndreptă spre ușă.

— Ce, vrei să pleci, sări Eugen, să te duci din nou singur în camera aceea imensă și tăcută... Nu te las, mai spuse el și vru să-l oprească. Dar Vladimir trecu pragul și-i zâmbi ușor.

— Nu mai am nimic, mă duc să mă odihnesc. Culcă-te și tu... Și se depărtă cu pași mărunți de-a lungul coridorului scaldat în semiîntuneric. Ajunse din nou în cameră. Lăsase ușa deschisă, neonul aprins. Se dezbracă cu gesturi lente și se vârî în pat stingând lumina. Stătea acum privind fix în bezna din odaie, ascultând vocea caldă a lui Andrei. Pusese casetofonul. Avea senzația că este cu el alături.

Se trezi târziu, când camera era inundată de lumină. Nu mai știa când se închisese casetofonul. Era autostop. Privi lumea din ziua aceea prin sita genelor. Toate i se părură la fel de serbede și de lipsite de sens. Nu se duse la cursuri. Toată dimineața nu făcu altceva decât să scrie în neștire pe-un caiet numele Irinei și-al lui Andrei. Simțea că mintea i se rătăcește...

...Se terminase și anul acela, ultimul pe care Vladimir îl mai făcea la Automatică. Se găsea singur, pe banca de lângă cantină și privea tăcut vara ce-și întinsese splendoarea pretutindeni. Ieșise de la ultimul examen. Nu învățase deloc pentru această sesiune, toate gândurile lui se îndreptau acum spre noul examen, de admitere. De

altfel îi înștiințase pe toți cu privire la intențiile sale. Le părea rău băieților că nu-l vor mai avea coleg însă el le promise că va rămâne în același cămin, cu ei împreună. Se înscriesese deja la Facultatea de medicină. Peste trei zile aveau prima probă. Vladimir își retrăsese dosarul de la Automatică. „Poate am s-o termin și pe asta odată, își zicea el, mi-a plăcut tare mult să lucrez cu calculatoarele...”. Vladimir se ridică de pe bancă. Ce mult i se părea că trecuse de la despărțirea de dragii lui prieteni... De când Andrei plecase la întâlnirea cu azurul trecuseră opt luni, de când Irina căzuse secerată de fălcile tăioase ale Parcelor timpul troienise milioane de clipe...

Băiatul porni cu pași obosiți pe alee. Era îmbrăcat tot în tricoul cel negru cu frunză de arțar. De opt luni lăntșorul nu se mai dezlipise de pieptul său. Ieși în stradă. O luă iarăși spre pod. Nu știa ce să facă; era o zi foarte frumoasă dar pe el această frumusețe stearpă îl lăsa indiferent. Se răzgândi deodată. Se întoarse și se îndreptă spre semaforul de la intersecție. Intră la florărie și inima îi zvâcni ca nebună când văzu că tocmai primiseră garoafe. Ieși cu un buchet imens de garoafe roșii. Îl ținea în brațe ca pe un snop. Trecu strada și intră în spital luând-o însă prin policlinică. Coridoarele erau ticsite de lume, în fața fiecărui cabinet așteptau zeci de oameni. Toți întorceau capul surprinși după acest tânăr care trecea printre ei cu brațele încărcate de garoafe roșii... I se păru c-o vede undeva, la capătul unui coridor pe verișoara sa, Ioana dar curând își dădu seama că se înșelase. Nu era Ioana ci o altă asistentă ce dispăru apoi în spatele unei uși. Ajunse în sfârșit în fața cabinetului doctoriței. Nu știa de ce făcea asta dar pur și simplu așa simțise. N-o mai văzuse demult, parcă se ferise s-o mai întâlnească. Bătu în ușă și când cineva spuse „Intră!”, băiatul recunoscu vocea celei care pentru câțva timp se numise Berenice. Apăsă pe clanță decis și se trezi față în față cu zâna cea blondă. Fata tresări ușor când îl văzu intrând. Nu se așteptase la vizita asta. Tocmai studia niște buletine de analiză.

— Vladi, exclamă ea, nu te-am mai văzut de atâta timp... Eram îngrijorată din cauza ta. De ce n-ai mai dat niciun semn, îl mustră apoi și-l invită din ochi să ia loc pe un scaun. El rămăsese mut în mijlocul încăperii, cu buchetul în brațe... Îi întinse florile și observă că obrajii fetei se colorară ușor.

— Mulțumesc, nu trebuia, șopti ea plecându-și privirea. Vladimir se așeză. Nu știa ce să spună. Își amintea că aici fusese cu

Andrei, că aici își văzuse prietenul trăindu-și ultimele clipe și simți cum trupul îi devine moale deodată. Parcă prin vene îi curgea plumb topit. Nu-și dădea seama prea bine ce se întâmplă cu el. Fata văzu că ceva se petrece. Se apropie ușor și-i puse mâna ei micuță pe frunte. Băiatul tresări; își scutură coama zburlită și-și aținti ochii în care se putea desluși o mută întrebare pe fața frumoasă a fetei. Ea nu zise nimic. Vladimir se hotărî deodată să vorbească. Doctorița puneă garoafele într-o vază, aceeași care mai găzduise și florile aduse de Andrei...

— Știi, începu el, m-am hotărât să renunț la facultate, și adăugă repede văzând mirarea ce se așternuse pe chipul ei. M-am înscris la medicină, peste trei zile am prima probă. Doar știi că i-am promis, mai spuse el strângând pumnii. Doctorița zâmbi ușor. Îi luă din nou mâna într-ale sale, ca atunci când el venise împreună cu prietenul său, după întâmplarea aceea teribilă cu Irina... „Poate că este și Andrei pe aici, pe undeva, își spuse ea dar se scutură deodată. Doamne, ce pot să gândesc”, îi fulgeră prin minte. Vladimir se ridică, îi sărută recunoscător mâna micuță, apoi se îndreptă spre ușă. Înainte să treacă pragul se întoarse.

— Îți mulțumesc din suflet pentru tot, Berenice!... Fata tresări deodată. Parcă un fior îi străbătu toate fibrele. I se părea că-l aude pe Andrei. Dae înainte ca ea să-și fi revenit din buimăceală Vladimir dispăruse pe coridor. Ieși din spital și o luă din nou aiurea, de data aceasta spre parc. Nu-i era foame deloc, deși nu mâncase nimic. Dimineața ciugulise câțiva biscuiți și atât. Se trezi pe aleile ce duceau spre gară și-și aminti că aici i se făcuse rău lui Andrei exact cu un an în urmă. „Timpul nu iartă, gândi băiatul așezându-se pe o bancă. Bietul Andrei, dac-ar fi știut el atunci ce soartă îl așteaptă... Sau poate că știa...”, își continuă el firul gândurilor, cu sufletul golit deodată. Era vară și frumusețea scânteia pretutindeni. Dar lui nu-i păsa prea mult de asta. Își aduse aminte că-n seara aceea se dădea discotecă la club, ca în fiecare an la sfârșitul ultimei sesiuni... Prin fața ochilor îi trecu draga lui Irina de acum un an, la discoteca aceea trăsnet la care se distraseră grozav cu toții... O văzu iarăși cum era atunci, frumoasă, cu zâmbetul pe buze, îmbrăcată într-o rochie galben pal... Dansa cu capul pe umărul lui... Vladimir se scutură. Și se găsi cu mirare singur, stând pe o bancă, cu ochii în lacrimi, cu sufletul pustiit de amintiri. Se ridică și porni înapoi spre cămin. Peste câteva zile ceilalți plecau acasă, într-o vacanță

care să le răsplătească un an de muncă. El rămânea aici, să ia totul de la capăt... Se gândi la tatăl lui Andrei. Plecase un timp să locuiască împreună cu sora lui. Se temea să mai stea singur. Simțea că este tot timpul alături de fiul său. Nu știa cât va mai rezista așa... Vladimir se trezi în cămin, în fața ușii camerei. Nu-și mai amintea cum ajunsese aici. Intră în odaie și se apucă să desfacă o cutie de conserve ce se afla pe masă. Nu voia să meargă la cantină. Prin cămin băieții strânseseră totul. Își făceau bagajele. Pe coridor se auziră pași și râsete. Pesemne se duceau cu toții la club. Fără chef Vladimir puse cutia desfăcută pe masă. Ciudat, până acum cinci minute simțise o nevoie cumplită de-a mânca și când reușise în sfârșit să deschidă afurisita aceea de cutie senzația de foame i se risipise ca un abur. Se trânti pe pat și închise ochii. Stătu așa un timp. Apoi, când pleoapele lui se zbătură din nou pe luminile ochilor mari, băiatul văzu jos, pe podea, aproape de fereastră o frunză de arțar. Sări de pe pat și se repezi într-acolo. O luă și începu s-o strângă în neștire în pumnul închis. Apoi o duse la gură. Parcă nici nu-și mai dădea seama ce face. Avea senzația că sărută coama blondă a prietenului său. Își reveni însă curând. Rămase cu privirea pironită asupra fotografiei lui Andrei ce stătea pe masă, lângă casetofon. Părea că Andrei îi zâmbeste, aerian și dulce, cum numai el putea surâde. Vladimir se hotărî brusc. Se apucă să se dezbrace, apoi se vârfi în pat și se acoperi până peste ochi cu pătura cadrilată. Nu voia să se mai gândească la nimic. Aștepta cu nerăbdare examenul, măcar știa ce avea de făcut. Ar fi vrut tare mult să reușească. Pentru el nu mai exista acum nimic altceva decât această dorință fierbinte...

Vedea acum o câmpie imensă iar în depărtare se profila o pădure, erau mulți, nespuse de mulți copaci... El mergea spre această pădure dar își dădu curând seama că un râu neobișnuit desparte în două câmpia imensă și arsă parcă sub boare de sentimente. În capătul celălalt al pustiului roșu se zărea o pată galbenă de lumină și Vladimir își zise că pata aceea se mișcă și se mărește mereu. Băiatul tresări scuturat de un fior. Văzu limpede că îngerul cel blond ce venea spre el cu brațele deschise într-un zbor înalt și plin de măreție era Andrei! Alergau unul spre celălalt prin tărâmul ciudat și cumplit al tăcerii. Ajuns pe malul râului cu apă neagră Andrei se opri deodată. Își căuta din ochi prietenul. Vladimir stătea ca împietrit, nu mai putea face nicio mișcare. Andrei își înălță spre cerul, negru și el, privirea ochilor săi mari și albaștri; apoi brusc căzu în genunchi acolo, pe malul râului și

lacrimi fierbinți îi udară genele lungi și dese. Întinse mâinile spre prietenul său ca într-o mută rugăciune. Apoi... nimic...

Vladimir simți că inima i se oprește în piept. Tresări cu putere și deodată se trezi. Deschise ochii cu teamă. Își dădu seama că este în cameră, că totul n-a fost decât un vis. Sări de pe pat împiedicându-se în pătură și aprinse neonul. Iarăși îl speria întunericul. Stătu așa, cu lumina aprinsă până se liniști. Din fotografia de pe masă Andrei îi surâdea vesel. Vladimir stinse hotărât neonul și se vârf din nou în pat. Voia să doarmă. Somnului i se făcu în sfârșit milă de el și Vladimir zăcu nemișcat ore în șir. Se trezi aproape de amiază.

Mergea acum din nou absent pe lângă boschetele înmiresmate, pe lângă viața ce parcă nu-l atingea. Era o zi superbă. Soarele ucigător își bătea parcă joc de durerea lui. Băiatul nu știa pur și simplu ce să facă. Nu se mai gândea deloc la examenele ce-l așteptau... Pe alee se întâlni deodată cu Lexi. Fata era nespus de atrăgătoare. Se îmbrăcase din nou în albastru. Lui Vladimir i se părea o străină, cineva pe care nu l-a văzut decât de câteva ori, din întâmplare... Alexandra începu să meargă tăcută alături de el. Deodată se hotărî. Ridică fruntea și-l privi drept în ochi. O clipă se sperie de înfățișarea răvășită a băiatului. Alexandra era din categoria celor care se consolează repede. Nu se mai măritase, așa cum obișnuia să tot spună în ultimul timp. Dar nici asta n-o afectase prea mult. Se opriseră în fața unei bănci chiar sub un arțar frumos. Lexi îl apucă pe băiat de mână și-i șopti căutându-i privirea.

— Vladi, nu mai pot să tac... Mă doare enorm când te văd suferind atât... Crezi că are vreun sens? Ascultă, Vladi, și eu sunt tot o naufragiată pe apele oceanului vieții. Dacă am încerca să ne salvăm unul pe altul?... Vladimir, știi, eu te-am iubit întotdeauna... Ea se opri. Băiatul rămase pur și simplu blocat. Privea la ea prost, fără să poată scoate vreun cuvânt. Se așeză pe bancă. Simțea că-i vine rău. Numai asta îi mai lipsea, o declarație de dragoste din partea Alexandrei! Și mai ales acum!... Ridică ochii spre fata ce rămăsese în picioare în fața lui și șopti ușor printre dinți.

— Știi ce, te rog să mă lași în pace... Numai ascultându-te simt că-mi trădez prietenii... Dacă ții să rămânem amici nu-mi mai vorbi despre asta... Vladimir se ridică de pe bancă. Ea nu mai zise nimic. Băiatul îi luă totuși mâna, o strânse ușor apoi se depărtă pe alee cu pași repezi. Iarăși nu voise să meargă la cantină. Intră la patiseria de vizavi și până la urmă reuși să înghită ceva. Apoi plecă din nou să se plimbe și

cutreieră în neștire toate străzile din oraș până ce peste lume se lăsă noaptea. Întorcându-și privirile spre suflet aproape că nu mai desluși nimic. Era beznă, un întuneric de nepătruns, așa cum probabil avea să fie mereu de atunci înainte... Ajunse în cămin destul de târziu. Voia să se odihnească, să nu apară la examen așa, aiurea. Era hotărât să facă ceva, nu putea să-și calce jurământul făcut dragului său prieten.

Timpul se scurgea necruțător, așa cum știe el să treacă totdeauna. Vladimir trecuse iarăși prin proba de foc a unui examen de admitere. Își aminti cum dăduse, acum patru ani examen la Facultatea de Automatică! Atunci era împreună cu Andrei... Și ce nebuni de fericire fuseseră amândoi când văzuseră lista cu rezultate. Ei doi pe primele locuri, cu cele mai mari medii! Își aminti ce chef monstru făcuseră după această reușită superbă... Ochii lui Vladimir se umpluseră de lacrimi. Dădea din nou examen de admitere, de data aceasta singur, cu sufletul împovărat de suferință. Se dezmetici deodată. Trebuiau să intre în sală. Aveau ultima probă, fizica. Băiatul nu simțea nicio emoție. Aici era doar domeniul lui, iubise fizica de la primele noțiuni pe care le câștigase, în școala generală. Privi năuc la mulțimea de candidați ce intrau în sălile de examen, cu paloarea emoției așternută pe fețele lor tinere. Se așeză în bancă și plictisit se apucă să deseneze pe o foaie de hârtie o mașină de formula unu. Își aduse aminte că tot așa desena și atunci, la cercul literar... Și i se păru că aude vocea lui Andrei. „Aș vrea să vorbesc despre tentația absolutului în opera lui Camil Petrescu și Dostoievski...” Vladimir clipi din ochii săi mari încercând să-și alunge acest gând din creier. În sfârșit veni și plicul cu subiectele. Când văzu ceea ce scria pe tabla neagră avu senzația că cerul se prăbușește peste toată ființa lui și se trezi îngropat parcă în azur. Prima impresie fu aceeași, ca de obicei. Vladimir clipea zăpăcit, i se părea că n-a auzit în viața lui de asemenea lucruri. Dar asta se întâmpla totdeauna. Încercă să se concentreze, să nu se mai lase copleșit de alte gânduri... Și deodată parcă i se lumină mintea. Începu să scrie grăbit.

Scria acum liniștit, se apucase să rezolve problemele când, brusc își dădu seama că se întâmplă ceva cu el, că are aceeași reacție ca atunci, la cursul de franceză ținut de „Marguerite Yourcenar”. Simți că nu se mai poate stăpâni. Ca și atunci își sprijini capul cu mâna stângă în timp ce cu dreapta continua să scrie. Simți cum boabe mari de rouă îi inundă sita genelor. Se forță să se stăpânească. Nu reuși. Se gândea la

Andrei, la Irina... Lacrimile începură să-i alunece încet arzându-i obraji albiți deodată. Lângă el o fată își ridică fruntea și-l privi nedumerită. Lui Vladimir îi fu ciudă pe sine însuși. Nu-și putea ierta această izbucnire. Rămăsese cu o teribilă sensibilitate. În sfârșit se liniști. Reluă, de data aceasta nespuse de calm. Termină totul în mai puțin de două ore. Se ridică decis și depuse teza pe catedră, fără un cuvânt. Apoi, palid încă se îndreptă spre ușă. Văzându-se pe coridor băiatul se sperie. Parcă nu-și mai dădea seama unde se află și ce se întâmplă cu el. „Ce-i cu mine, mă aflu parcă într-un labirint și nu mai pot găsi o ieșire...” Se năpusti afară pe ușă. Razele fierbinți ale soarelui luciră o clipă în părul lui ciufulit. Aproape alerga pe stradă. Ajunse din nou în fața supermagazinului. Zâmbi aducându-și aminte de isprava lui cu păpușa. Își roti privirea împrejur și tresări de bucurie. În „Parcul Trandafirilor” o zări din nou pe fetița căreia îi dăruise păpușa. Se îndoaia că ea îl va mai recunoaște. Se apropie totuși. Fetița se juca și părul ei blond, numai bucle strălucea în lumina puternică a soarelui. Vladimir se opri în fața ei și i se adresă cu voce caldă.

— Ce faci aici, micuța mea, te joci, și când fetița își ridică spre el ochisorii frumoși, albaștri, băiatului i se strânse inima pentru o clipă. Ca să-și alunge tulburarea ce-l cuprinsese o întrebă din nou.

— Cum te cheamă, dar curând își dădu seama că făcuse mai rău. Lumea i se întoarse în fața ochilor când auzi glasul cristalin al fetiței.

— Mă cheamă Andreea, și Vladimir se trezi deodată strângând la piept capul blond al micuței Andreea. Avea senzația că-și îmbrățișează prietenul. Dar curând se dezmetici și parcă îngrozit o luă aproape la fugă înapoi spre cămin. Ar fi vrut ca în acele clipe să dispară, să se piardă undeva într-un colț de univers, să nu mai știe de nimic, să scape din ghearele acestei vieți necruțătoare. Ajunse sfârșit în cameră și se așeză pe pat. De pe masă Andrei îl privea cu un surâs. Vladimir se trânti pe pat și-și înfundă capul în pernă. Dorința aceea de-a dispărea pentru totdeauna în bezna intergalactică nu-l părăsise...

Se apropia acum cu pași grei, șovăitori de Facultatea de medicină. Se afișaseră rezultatele. Parcă îi era teamă să meargă acolo dar o forță mai mare decât voința lui îl împingea pur și simplu inconștient. Ajunse în sfârșit... În fața facultății era adunată lume, nespuse de multă lume și fiecare citea pe listele afișate pe ușă fericire sau nefericire... Vladimir nu se grăbea deloc. Îi era parcă indiferent. Amâna voit aflarea deznodământului. În cele din urmă se hotărî. Își

făcu loc prin mulțimea pestriță și când ajunse în fața ușii pur și simplu simți că leșină. Literele îi jucau în fața ochilor. Abia putu să citească prin ceața lacrimilor ce-i umpluseră ochii mari.

1. Stanca I. Vladimir, media 10 (zece). Era primul pe lista celor admiși, cu cea mai mare medie posibilă. Era student la medicină! Pentru el asta însemna totul acum. Reușise să-și țină jurământul făcut dragului său prieten. Vladimir plângea de-a binelea. Fugi printre cei care-l priveau cu mirare. Mulți crezură că băiatul își manifestă în acest fel bucuria. Vladimir se ascunse după colțul unei case și fără să-și mai dea seama că-l poate vedea cineva își lăsă lacrimile să curgă în voie. Când se dezmetici parcă pierduse definitiv capacitatea de-a se orienta în timp și-n spațiu. Se cufundă din nou în starea aceea de totală apatie. Trecuse prin prea multe. Reușita aceasta era pentru el un nou șoc. În cele din urmă își reveni. O luă cu pași ușori spre cămin. Se înserase. Băiatului nu-i plăcea deloc acest obicei de-a se afișa rezultatele aproape noaptea. Așa se întâmplase și atunci când reușiseră la Automatică. În cameră se apucă să-și strângă toate lucrurile. A doua zi pleca. Se ducea acasă, la mătușa lui. Ioana se logodise și lui Vladimir îi părea bine pentru ea. Fericitul era tot student, la Electrotehnică. „Va să zică Ioana va rămâne aici”, gândi Vladimir urcându-se pe pat și desprinzând afișele de pe perete. Nu voia să le strice, așa că le așeză cum putu mai bine într-un geamantan. Se opri deodată. Puse din nou casetofonul.

„Lexi, ce multă suferință! Cine spune că nu poate fi scindată conștiința? Uite, eu mă văd acum ca-ntr-o oglindă! Ivan Karamazov, crezi că numai pe tine te-a vizitat diavolul? Numai că pe tine te-a vizitat sub chipul unui linge-blide iar la mine s-a preschimbat într-o fată frumoasă. O drăcoaică! Suferință, prea multă suferință!...” Caseta se termină deodată. Vladimir terminase de făcut bagajele. Se dezbracă tăcut și se vârî în pat stingând neonul. Rămase așa, cu ochii ațintiți în întuneric. Peste toate plutea o liniște desăvârșită. În cămin nu mai era nimeni, băieții plecaseră. „Acum sunt în vacanță, fiecare caută să-și procure cât mai multe distracții”, gândi băiatul sucindu-se sub pătura cadrilată.

Sări deodată din pat, speriat. Își duse mâna la ochi. Genele îi erau ude de lacrimi. Căută să-și amintească ce visase. Da, pe Andrei! apoi mormântul lui, acoperit cu garoafe roșii! În minte îi veni deodată doctorița. Și băiatul avu impresia că fata era îndrăgostită de el, dar

copleșit de suferință cum era nu luase asta în seamă. Acum își zicea că se purtase nedrept cu Berenice. Însă nu mai avea nicio importanță. Vladimir nu mai putu adormi. Se ridică de pe pat și începu să meargă cu pași mari de-a lungul și de-a latul camerei. Încerca să-și alunge gândurile sumbre.

În sfârșit, lumina soarelui năvăli veselă înăuntru. Băiatul își luă bagajele și ieși hotărât din cămin. Nu voia să meargă la cantină. La capătul coridorului întunecat se opri pentru o clipă și privi înapoi, parcă cu tot sufletul adunat în ochii săi mari. Nu știa dacă nu vede acest cămin pentru ultima oară, nu știa dacă anul viitor se va mai întoarce aici... Ieși gârbovit și-o luă spre stradă. Frunzele arțarului din fața căminului fremătau neliniștite, de parcă i-ar fi spus „Rămas bun!”. Vladimir simți în aceeași clipă lăntșorul lui Andrei pe care-l purta mereu la gât. Închise ochii pentru câteva secunde. Apoi porni hotărât spre semaforul de la intersecție. La florărie vânzătoarea îi trimise un surâs prin geamul neșters. Vladimir găsi prezența de spirit să-i răspundă în același fel. Se îndreptă spre parc. Nu vru să arunce nicio privire asupra clădirii spitalului; mergea ținându-și cu încăpățănare ochii în jos. Ajunse în sfârșit la gară. Avea bilet, îl luase cu două zile înainte, de la agenție. Se așază pe o bancă. Se simțea teribil de obosit. Privea ca aiurit totul, trenurile, clădirea gării, care i se părea acum străină, călătorii ce se grăbeau spre viață... În difuzor se auzi o voce de gheață, parcă aceeași de anul trecut. Trenul aproape intrase în stație și după cinci minute Vladimir privea totul de la înălțimea ferestrei. Iarăși avea senzația că nu-și dă seama ce se întâmplă cu el. Intră în compartiment. Trenul mergea acum la viteză normală. Trecuseră și de Combinatul Chimic și băiatul își aminti de zilele acelea de practică pe care le făcuseră aici, la recoltat cartofi. Ce mult i se părea că trecuse de atunci!... Tot drumul până la București nu scoase un cuvânt, nici măcar nu-și privi tovarășii de călătorie.

În Gara de Nord coborî și-o luă aiurea pe toate peroanele. N-avea ce face până la ora când pleca trenul. Vru să se ducă prin oraș dar se răzgândi. Intră în sala de așteptare și se așază pe o bancă. Rămase ca rupt de realitate până ce-l trezi vocea nepăsătoare din difuzor. Anunța tocmai trenul său. Băiatul sări în picioare. Se repezi și începu să alerge ca nebun lovindu-se de toți oamenii pe care-i întâlnea. Reuși să ajungă aproape în ultima clipă. Tocmai treceau acum pe sub Podul Grant. Vladimir se liniști după cursa aceea neprevăzută pe care

fusesse silit s-o facă. Împinse încet ușa și intră în compartiment. Dar nu trecu mult și se plictisi. Ieși din nou pe coridor cu intenția vădită de a-și aprinde o țigară. Trenul nu era deloc aglomerat". Este exact ca și anul trecut", gândi el și-și întoarse privirea spre compartiment. Parcă se aștepta să-l vadă acolo pe Andrei. Clipi din ochi speriat. Ce nebunie sperase? Doar știa că prietenul său nu poate să fie acolo, că nu-l va mai avea niciodată alături... Cu degetele tremurând Vladimir își aprinse țigara. Apoi se sprijini cu fruntea de geam. Răceala sticlei îi făcea bine. Stătu așa un timp. Și când ridică ochii tot trupul îi fu străbătut de un fior. La capătul coridorului era o fată care-l făcu aproape să leșine. Ea nu-l observase. Stătea și privea undeva, pe fereastra deschisă. Curentul de aer îi mângâia ușor pletele castanii. Vladimir strigă și i se păru că nu-și mai recunoaște propria voce: „Sonia!" ... Strigătul răsună parcă spart. Surprinsă, fata se întoarse. Cine putea s-o strige pe ea aici? Cine putea să-i știe numele? În clipa când îl zări pe Vladimir un țipăt scurt îi ieși din piept. Se repezi spre el cu brațele întinse. Pe coridor nu mai era nimeni. Ajunseră unul lângă altul și băiatul o strânse cu putere la pieptul său, sărutându-i obrazii.

— Vladi, șoptea fata printre lacrimi, nici n-aș fi sperat să te întâlnesc pe tine tocmai aici... Îl privi din nou și i se păru că băiatul se schimbase enorm. Vladimir purta tot tricoul cel negru cu frunza de arțar. Și fata își aduse deodată aminte de Irina, draga ei prietenă. Auzise de întâmplarea aceea teribilă. Atinse ușor cu mâna umărul lui Vladimir.

— Îmi pare rău, Vladi, șopti ea, am avut un șoc când am auzit ce s-a întâmplat cu Irinel... Bietul de tine, când mă gândesc... Cum ai putut suporta?... Vladimir se forță să zâmbească. Sonia își roti deodată în jur privirea ochilor săi mari. Părea mirată că-l vede pe Vladimir singur. Îl știa doar peste tot împreună cu nedespărțitul său prieten. „Nu știe", gândi băiatul cu groază, și așteptă cu inima pierită întrebarea ei. Care nu întârzie să vină.

— Și Andrei, începu ea căutându-i privirea. Vladimie lăsă ochii în jos. Oftă adânc. Apoi îi luă mâna.

— Sonia, șopti el, fii tare... Sunt opt luni și jumătate de când dragul nostru Andrei nu mai este decât o amintire... Băiatul se opri simțind cum mâna Soniei tremură într-ale sale. Fata abia îl mai vedea, prin ceața lacrimilor. Reuși să îngaime. „Vladi, de ce?!..." Și căzu ca leșinată în brațele lui. El o luă ușor apoi o duse în compartiment și-o

culcă pe banchetă. Încetul cu încetul fata își reveni. Vladimir îi povesti totul, absolut tot, cu cele mai mici amănunte. Sonia stătea ca împietrită, nu putea să-și dea seama de unde găsisese Vladimir puterea să supraviețuiască. El îi spuse că este acum student la medicină și că are să-și țină jurământul făcut lui Andrei orice s-ar întâmpla... Băiatul se opri. Terminase. Fu rândul Soniei să-i spună că divorțase, că nu fusese deloc fericită în căsnicia pe care trebuise să o întemeieze silită de împrejurări. Îi spuse apoi că s-a hotărât să vină înapoi și să-și continue studiile tot acolo, în colțișorul lor minunat... Vladimir îi povesti apoi despre Alexandra. Dar Sonia nu mai simțea acum nimic împotriva ei. Tot sufletul îi era sfâșiat de o durere adâncă. Oftă ușor și întâlnind ochii pustiiți ai lui Vladimir i se strânse inima. O podidiră lacrimile, repezi. Băiatul tăcea, cu buzele strânse. Deodată simți cum sufletul i se transformă definitiv în cioburi de fericire distrusă iremediabil, de zile senine și calme ce nu mai au întoarcere...

Sonia închisese ochii și-și sprijinise capul pe perna de piele. Încerca să se liniștească. Vladimir se forță să revină la viață. Trebuia să trăiască, deși întregul său suflet era un cimitir în care-și înmormântase amintirile... Fluieratul locomotivei îl făcu să tresară. Privi aiurit la peisajul ce se perinda prin fața lui. Sonia stătea tot așa. Băiatul își ridică ochii spre văzduh. Lumina soarelui părea că sângerase înălțimile. Vladimir simțea rănilor azurului în propria inimă...

Partea a doua:

TURNEUL

Capitolul I

ALEX

Deșteptătorul urla sinistru... Vladimir sări din pat speriat și-și trecu mâna peste ochi. Parcă uitase unde se află. Roti prudent în jur privirile ochilor săi mari. Abia acum își dădu seama că era în camera lor de la cămin, în aceeași cameră în care stătuse împreună cu Andrei...

„Doamne, au trecut aproape trei ani de atunci, gândi băiatul cu amărăciune, al dracului de tare este omul. Ziceam că n-am să pot supraviețui nici măcar o zi și iată, a trecut atâta timp...” Vladimir se așeză din nou pe pat. În odaie totul era la fel. Fotografia lui Andrei pe masă, casetofonul alături, pe pereți afișele lui... Băiatul apăsă butonul casetofonului. „Lexi, ce multă suferință! Cine spune că nu poate fi scindată conștiința? Uite, eu mă văd acum ca-ntr-o oglindă! Ivan Karamazov, crezi că numai pe tine te-a vizitat diavolul? Numai că pe

tine te-a vizitat sub chipul unui linge-blide iar la mine s-a preschimbat într-o fată frumoasă! O drăcoaică! Suferință, prea multă suferință!...” Vladimir rămase nemișcat, cu privirea în gol. Acum ochii îi erau uscați, numai inima lui plângea zbătându-se între gratiile coastelor ca o pasăre amețită de captivitate. Se simțea tare singur. Băieții, colegii lui plecaseră, erau de acum la posturi, fetele la fel. Se gândi la Sonia. O văzu iarăși cum era atunci, în tren, când nu știa nimic de Andrei. Clipi, hotărât să-și alunge acest gând din creier. Deodată gândul la Irina puse stăpânire pe ființa lui. O iubise enorm. Dar în același timp un alt chip își făcu loc pe pânza inimii lui. Era blonda Iulia, cea care pentru un timp se numise Berenice.

Vladimir sări în picioare cutremurat de un fior. Își aduse aminte că azi trebuia să meargă la spital. Avea practică. N-o mai văzuse demult pe Iulia, erau poate ani. Știa că lucrează tot la spital dar nu putea să-și dea seama de ce-l evită. Doar era convins că ea îl iubea. Și-atunci? Căută, în timp ce se îmbrăca să-și amintească ultima întâlnire cu ea. Dar oricât se străduia nu putea să descopere nimic deosebit. Știa numai că atunci fusese bolnavă dar până la urmă reușise să depășească totul. Vladimir se privi în oglindă cu ochi critic, apoi ieși ca o furtună din cameră. De pe masă Andrei îl privea cu un surâs. Se îndreptă decis spre semaforul de la intersecție. În fața florăriei ezită câteva secunde apoi intră și peste cinci minute alerga pe coridoarele spitalului cu brațele pline de garoafe roșii. În fața cabinetului doctoriței se ciocni nas în nas cu Ioana. Verișoara sa roși puțin când îl văzu acolo. Plecă ochii în jos.

— Vladi, începu ea, nu te-am mai văzut! Uiți c-am fost aproape frate și soră, îl amenință ea cu degetul. Apoi, îngropându-și fața drăgălașă în roșul garoafelor adăugă: I-ai adus flori Iuliei? Intră, poate că și ea te așteaptă... Și se depărtă pe coridor. La capătul lui dispăru în spatele unei uși. Rămas singur Vladimir parcă se îngrozi deodată. Venise cu un gând: să îi spună Iuliei c-o iubește, că are nevoie de ea ca de aer și s-o roage să-și lege viața de a lui... Nu mai putea suporta singurătatea. „Dar cum să-i spun așa ceva, se întreba el cuprins de amare frământări, ea poate nici nu-și mai aduce aminte de mine... Sau poate și-a unit soarta cu a altcuiva...”

Cufundat în gânduri băiatul nici nu-și mai dădu seama că rămăsese stupid în fața ușii, cu buchetul de garoafe în brațe; parcă prinsese rădăcini. I se păru că din cabinet se aud glasuri, un râs

cristalin de copil și parcă aerul era înmiresmat cu bucle blonde și iz de înger. Vladimir pur și simplu nu știa ce să creadă. Deodată ușa se deschise violent și apăru un băiețel de aproape trei ani, drăguț, cu niște ochișori albaștri, frumoși, cu năsul în vânt și cu o ploaie de bucle blonde pe căpșorul ce părea a fi de îngerăș. Vladimir își feri ochii de atâta strălucire. În urma copilului care ascundea ceva în pumnișorul strâns venea în goană Iulia. Și ea era nespus de drăguță. Pletele, desfăcute din strânsoarea cozii de cal îl ardeau parcă pe Vladimir cu văpaia lor aurie, împrumutată din cuptorul soarelui. Dând cu ochii de Vladimir Iulia se opri. Buzele începură să-i tremure. Nu se aștepta să-l vadă acolo. Pentru câteva clipe uită până și de băiețelul care fugea acum nestingherit de-a lungul coridorului. Iulia și Vladimir se priveau ochi în ochi, palizi la față. Mort de emoție, numărându-și bătăile inimii, băiatul îi întinse buchetul. Ea zâmbi ușor. Apoi, dezmeticindu-se parcă, își îndreptă privirea spre copilul ce se așezase pe o canapea la capătul coridorului și părea foarte preocupat de ceea ce avea în pumn. Vladimir îi prinse privirea și ridică din sprâncene întrebător. Tulburată, Iulia se îndreptă spre băiețelul ce mai stătea încă pe canapea. În două minute era cu el în cabinet iar Vladimir stătea aiurit pe un scaun. Copilul începu să se joace cu garoafele roșii pe care Iulia le pusese în aceeași vază, de atunci...

Vladimir clipi din ochi, speriat. I se păru că-l vede pe Andrei trăindu-și ultimele clipe, apoi prin fața ochilor săi trecu imaginea aceea teribilă, se văzu pe el acoperind cu garoafe roșii trupul prietenului său... Și erau ca niște pete de sânge pe albul imaculat al cearșafului... Vocea Iuliei îl scoase din starea care începuse să-i cuprindă sufletul.

— Vladi, nu te-am văzut de atâta timp, zău mi-era dor de tine, spuse ea cu ochii în lacrimi. În aceeași clipă băiețelul sări în brațele ei. Alex, fii cuminte, te rog, șopti ea mângâind căpșorul blond al copilului. Acesta ridică spre ea ochii lui mari și albaștri și zâmbi ușor. Iulia nu se mai putu stăpâni. Îl cuprinse cu amândouă mâinile la pieptul său, îi săruta în neștire buclele blonde. Vladimir rămase cu sufletul sfâșiat. „Va să zică nu m-am înșelat, așa este, s-a măritat, am pierdut-o și pe ea... Nu mai încape îndoială că micuțul Alex este fiul ei...” Pe obraji albiți ai lui Vladimir lacrimile începură să alunece, repezi. Se ridică în picioare, sufocat.

— Iulia, începu el, am să-ți spun tot... Și deodată căzu în genunchi în fața ei. Iulia, am venit să-ți spun că te iubesc, că am nevoie

de tine... Singura mea alinare ar fi fost să te am alături de mine. Voiam să te rog să fii soția mea... Dar văd că este prea târziu acum... Ți-ai legat viața de a altcuiva. Îl ai pe Alex... E fiul tău, nu-i așa?...

Băiatul se opri respirând greu. Era acum rândul Iuliei să fie nespus de palidă. Îl ținea încă în brațe pe Alex.

— Vladi, te rog să stai jos și să fii tare. E momentul să afli totul. Of, dragul meu, ce bine-mi pare, mă iubești și tu!... N-aș fi sperat asta niciodată! Vladimir se așează aiurit. Nu putea să-și dea seama despre ce era vorba. Iulia trase aer în piept și începu.

— Vladi, te iubesc, te iubesc din tot sufletul și pentru mine nu este fericire mai mare decât aceea de-a fi soția ta... Nu m-am măritat, ți-o jur, aproape că strigă ea și-și cuprinse fața în palme. Vladimir nu știa ce să creadă, pur și simplu. Privirea i se opri asupra copilului.

— Și Alex?... Iulia aproape că leșină când auzi cuvintele acestea.

— Vladi, fii tare, șopti ea, apoi continuă cu glasul fierbinte. Alex este fiul lui Andrei... Cerul se sparse ca o oglindă și Vladimir simți din nou rănilor azurului în propria inimă. Iuliei îi era teamă să nu-i fi provocat un șoc. De aceea urmărirea cu răsuflarea tăiată reacția lui. Vladimir se ridică. În ochi i se citea o mută întrebare. Copilul, neînțelegând nimic, firește, își plimba ochisorii frumoși când la unul când la celălalt. Iulia părea că nu mai poate suporta. Străbătea nervoasă cabinetul de la un capăt la altul în timp ce Vladimir o privea cu gura deschisă de surpriză. Fata se așează în sfârșit pe scaun. Se hotărî să vorbească.

— Vladi, șopti ea căutând ochii băiatului ce stătea încă în fața ei paralizat de uimire, Vladi, te rog să mă înțelegi. Alex este fiul lui Andrei și al meu... Pricepi?!... Bietul meu prieten, nu veau să te fac să suferi, dar am dorit din toată inima să nu mai am niciun secret față de tine... Vladimir stătea acum pe scaun lângă ea și-i luase mâna într-ale sale. Ochii îi erau învăluți în boabe de rouă. Iulia tresări ușor atunci când el, parcă nemaștiind ce face se trezi că-i sărută fiecare deget, apoi toată palma. Îi săruta linia vieții... Alex, obosit adormise în fotoliu, cu pumnișorii strânși.

— Da, Vladi, șoptea mai departe Iulia, cu obrazul foarte aproape de cel al lui Vladimir, mai poți să spui acum că mă vrei de soție? Acum, când știi că fiul meu este copilul prietenului tău cel mai drag?... Fata începuse să plângă de-a binelea și mâinile sale fierbinți răvășeau fără încetare coama și-așa destul de zburlită a lui Vladimir. Băiatul se

aplecă și-i sărută pletele blonde, cu miros de fân cosit... În ochii Iuliei nu se citea numai o fericire fără margini ci și o mulțumire mută adresată omului pe care-l iubea.

— Nu mai este nevoie de niciun cuvânt, dragul meu, am înțeles totul, șopti ea închizând ochii pe jumătate. Acum știu că-l vei iubi pe Alex ca pe copilul tău. Doar îl adori pe Andrei... Vladimir tăcea, cu privirea ațintită în jos.

— Și totuși, cum s-a întâmplat, nu se putu el stăpâni. Dar în aceeași secundă îi trecu prin minte că nu trebuia să spună asta. Iulia îl atinse încet pe păr.

— Da, Vladi, îți datorez o explicație. Nu știu dacă Andrei ți-a spus vreodată că mi-a făcut o declarație de dragoste...

— Parcă da, mi-a spus, își aminti deodată Vladimir și-n fața ochilor revăzu întreaga scenă.

— Apoi, continuă ea, de atunci am început să ne vedem mereu... Cred că într-adevăr mă iubea. Și pe mine începuse să mă atragă. Parcă eram vrăjită, trăiam ca într-o transă. Amândoi știam că este condamnat, că nu mai are pur și simplu nicio șansă dar am continuat cu nebunia noastră... Acum văd că am făcut o greșală mare prin faptul că nu ți-am spus. Iartă-ne, Vladi, mai ales pe Andrei!... Vladimir își înghiți lacrimile, apoi oftă adânc.

— Măcar el a știut? izbuti el să șoptească privind-o ținută în ochi. Ea își feri căutătura.

— Nu, n-am avut curaj să-i spun. N-a aflat niciodată că va avea un fiu, că ființa lui n-a plecat definitiv din acest colț de univers... Lasă-mă să-ți spun mai departe, zise ea și înainte ca Vladimir să poată deschide gura începu din nou să povestească.

— Am continuat nebunia noastră până într-o zi când m-am simțit foarte rău și-atunci mi-am dat seama ce se întâmplase. Între timp boala lui Andrei evolua rapid și deznodământul îl știi și tu, erai doar acolo, ție ți-a dat lăntișorul lui drag...

Involuntar Vladimir își duse mâna la gât apoi închise ochii pentru o secundă. Când îi deschise clipea liniștit. Iulia stătea pe același scaun și parcă tot timpul din cabinet înghețase.

— Apoi am căutat să vă evit pe toți, m-am zbatut singură, l-am născut pe Alex, pe care-l iubesc cu toate fibrele sufletului, am avut multe de îndurat de pe urma acestei istorii... Numai Ioana știe adevărul. Și acum tu. Voiam să-ți spun mai demult dar de fiecare dată

parcă-mi tăia cineva puterile. Vladi, sări deodată Iulia, nu-ți cer să mă iei de nevastă pentru a mă salva pe mine, te rog să mă crezi, nu-mi pasă!... Dar gândește-te la bietul Alex! Dă-i un nume, Vladi, ajută-l să aibă un tată, este doar fiul lui Andrei! Tu știi ce înseamnă să trăiești fără părinți!...

Iulia se opri. Vladimir se apropiase de ea și-o strângea într-o îmbrățișare înflăcărată. Când se despărțiră observară amândoi că băiețelul se trezise și se uita la ei cu ochișorii larg deschiși, mirați și cu un surâs fermecător pe buze. Vladimir nu se mai putu stăpâni. Se repezi și luă copilul în brațe, începu apoi să-l sărute pătimaș. Dar Alex se feri și-și întinse mânuțele către mama lui. Iulia zâmbea printre lacrimi.

— Mămico, gânguri deodată Alex, de ce mă sărută așa nenea? Și uite ce ciocolată mi-a dat, se laudă copilul ținând batonul într-o mână. Iulia nu putea să-și dea seama când reușise Vladimir să-i strecoare ciocolata. Zâmbi ușor dar în clipa imediat următoare deveni din nou gravă. Se așeză pe scaun și-l luă pe Alex în brațe. Copilul râdea fericit, cu ochii la vaza plină de garoafe roșii.

— Alex, începu Iulia, te rog să stai liniștit când îți spun, nu te mai prosti atât că te ating!... Te-ai cam răsfățat!... Apoi i-l arătă cu degetul pe Vladimir care rămăsese în picioare în fața lor.

— Du-te și sărută-l pe tăticu', spuse Iulia cu glasul hotărât și lui Vladimir i se păru că totul se prăbușește peste el. Reuși să se așeze la timp pe scaun. Copilul deschise mari de tot frumoșii lui ochișori albaștri și într-o explozie de bucurie țâșni pur și simplu în brațele lui Vladimir strigând cu glăsciorul lui cristalin: „Tăticu', tăticu'!...” Și se porni să-l îngroape în sărutări. Vladimir simțea pe buze gust de cenușă. Inima lui nu era altceva decât o imensă pată neagră. „Bietul Andrei, gândi băiatul, lui ar fi trebuit să-i spună „tăticule „... Iulia înțelegea totul. Și mai înțelegea că ei toți vor fi o familie, care se va iubi și va rămâne întotdeauna unită. Vedea asta în ochii lui Vladimir, care erau scăldați în lacrimi. Copilul se juca fericit în brațele lui. Iulia se apropie tiptil, cu pași hoțеști și-și lipi buzele de buclele blonde ale lui Alex. Băiețelul țipa răsfățat iar Vladimir, dintr-o singură mișcare îi cuprinse pe amândoi la pieptul său sfâșiat de dor și suferință. Așa îi surprinse Ioana care intră în clipa aceea în cabinet. Rămase puțin încurcată când îi văzu îmbrățișați. Nu se așteptase la asta. Iulia clipi zăpăcită, apoi, apucându-l pe Alex îl smulse din brațele lui Vladimir și-l așeză în

fotoliu. Copilul nu se împotrivi. Vladimir o luă pe Iulia de mână și se întoarse spre verișoara lui.

— Ioana, spuse el, eu și Iulia ne-am logodit chiar acum. Peste o săptămână va fi doamna Stanca. Iulia surâse strâmb. Verișoara lui Vladimir părea speriată. Privirea îi fugea de la unul la celălalt și în cele din urmă se fixă asupra băiețelului.

— Și Alex, reuși ea să articuleze, suflând greu. Pleoapele lui Vladimir se zbătură o clipă pe luminile ochilor mari.

— Alex este de acum fiul meu, spuse el încet, îi voi da un cămin, un nume și un tată... Ochii Ioanei erau plini de lacrimi. Vladimir oftă din greu. Simțea că se sufocă. Deodată copilul sări de pe fotoliu și se repezi la el. Stătu câteva clipe parcă neștiind ce să facă. Apoi luă o garoafă roșie din vaza uriașă și cu un zâmbet plin de candoarea vârstei i-o întinse lui Vladimir. Băiatul o luă cu mână tremurândă. O duse la buze. Avea senzația că sărută însăși viața, trimisă de Andrei de dincolo de hotarul neființei. Iulia și Ioana tăceau, nemișcate.

— Ce mult te iubesc, tăticule, gânguri Alex lipindu-se de el și glasul său răsună ca niște mici picături de cristal. Vladimir știa acum că în acest îngeraș blond va iubi tot ceea ce pierduse, că el îi va răscumpăra întreaga suferință. Își roti privirea împrejur. Neobservate, cele două femei ieșiseră din cabinet. Era numai el. Și Alex. „Frumos nume, gândi băiatul, oare cum s-o fi gândit Iulia să i-l dea? Ah, Andrei dac-ai ști că fiul tău poartă numele Alexandrei! Nici dac-ai fi vrut tu n-ar fi ieșit așa!...”

Stătea acum în fotoliu și-l ținea pe Alex cocoțat pe genunchii lui. Acesta râdea fericit arătându-și dințișorii murdari de ciocolată. În mână ținea un baton din care mușca cu sârg. Vladimir se lăsă iarăși coplesit de amintiri. Dar, ciudat, acum parcă simțea un fel de barieră între el și trecut. Se simțea mai legat de viață. „Și tot lui Andrei îi datorez asta”, gândi el privind la copil.

...Iulia râdea amuzată uitându-se la Alex, cum îl tot necăjea pe Vladimir. Acesta încerca să învețe, era doar în sesiune și avea niște examene deloc ușoare. Iar copilului îi ardea de joacă. Făceau parte de-acum din aceeași familie. Iulia spusese din tot sufletul „Da” la propunerea lui Vladimir și aveau o căsnicie fericită. Alex era pentru ei soarele și sensul vieții... Vladimir îl adora pur și simplu și în inimă purta senzația că este propriul său fiu. Parcă viața sa era mai plină acum, de când avea alături pe aceste două ființe scumpe. Îi părea rău

că trebuise să plece din cămin, i se părea c-a lăsat acolo crâmpoie de suflet... Se mutase împreună cu Iulia și cu Alex într-un apartament, undeva, peste pod. Noua lor locuință era destul de drăguță, singurul lucru care nu le prea plăcea era faptul că apartamentul era situat la etajul șapte. Dar sperau să se poată muta într-un viitor nu prea îndepărtat. Prima impresie care te izbea în clipa în care treceai pragul casei lor era una de intimitate, de o dulce atmosferă creată poate și de gustul deosebit cu care era mobilat frumosul apartament. De fapt, toată locuința consta într-un hol, baie, bucătărie și două camere. Culoarea în care era zugrăvit totul era un bej deschis, foarte frumos și odihnitor. De aceeași culoare erau și draperiile de la ferestre. Excepție făcea doar camera lui Alex, în care totul era albastru. Copilul dormea singur, nu-l speria întunericul și nici tăcerea.

Rezemat de tocul ușii cabinetului Vladimir sorbea absent din cana cu cafea adusă de Lucia, asistenta sa de încredere. Părea pierdut în gânduri. Prin fața ochilor îi treceau imaginile de atunci, de când o căutase pe Iulia, îl cunoscuse pe Alex, apoi el și blonda Berenice își uniseră viețile...

„Doamne, ce mult a trecut”, gândi Vladimir și-i scăpă un oftat ușor. Se uită în jur și văzu că era singur în cabinet. Se întoarse la gândurile lui. „Mi se pare c-au trecut milenii de când m-am despărțit de Andrei... Și Alex! Este leit el, îi seamănă tot mai mult, pe zi ce trece. Este deja la liceu, aproape să devină student...” Imaginea lui Alex îi juca în fața ochilor. Vladimir se simțea obosit. Se apropie de masă și puse acolo cana de cafea. Apoi se așază și începu să se uite printr-un registru. Dar gândul îi era tot la Alex. „Cred că este la școală. De ce m-oi gândi atât de mult la el azi”, se miră Vladimir și-n aceeași clipă Lucia intră în cabinet.

— Domnule doctor, începe vizita! Vladimir se ridică și zâmbi.

— Da, Lucia, sunt gata. Hai să mergem! Și ieșiră din cabinet îndreptându-se către primul salon. Începea o nouă zi de muncă... Dar constată că nu și-l putea scoate din minte pe Alex. Încercă să-și imagineze ce făcea băiatul la liceu. Și parcă-l văzu mergând pe-un coridor lung. Dar imaginea nu ținu decât o secundă. Vladimir clipi din ochi, hotărât și intră în primul salon, însoțit de Lucia și de alte două asistente.

Mergea, fluierând ușor, de-a lungul coridorului scăldat în razele jucăușe ale soarelui. Deodată, un curent brusc de aer îi răvăși buclele

blonde îngropându-i pentru o clipă azurul ochilor în valuri de aur. Nici nu mai știa ce oră aveau... Mergea absent... Încetase să mai fluiera. Se gândea la antrenamentul de după-amiază. Și printre toate gândurile ce-l copleșeau se ivi dintr-odată un chip nespus de scump, chipul unei fete pe care-o purta în inimă ca pe-o comoară neprețuită. Era o fetiță dulce, nespus de drăguță, cu plete ca noaptea și ochii de culoarea mării, colegă lui de bancă, care-l făcea să simtă prin vene azur topit atunci când se așeza alături. Continua să meargă cu pași ușori pe coridor până ce se opri în fața cabinetului de limbi străine. Abia atunci își aduse aminte că aveau engleza. Auzise că le vine o nouă profesoară, care era considerată un om deosebit. Ardea de nerăbdare să o cunoască mai repede. O voce ca un clinchet de clopoțel argintiu îi sună deodată chiar lângă ureche și-l făcu să tresară. Se întoarse surprins, cu inima în acorduri tumultuoase. Alături de el se afla Ieronima, simpatica sa colegă de bancă, cea căreia îi dăruia tot focul din inima lui tânără.

— Alex, șopti ea învăluindu-l în privirea ochilor săi calzi, te-am strigat de mai multe ori, dar păreai atât de cufundat în gânduri, mai spuse ea și-și întoarse ochii spre planșa ce trona triumfătoare pe peretele alb. Băiatul se simți puțin stânjenit și ca să-și alunge această stare de-a dreptul neplăcută o apucă de mână și-o strânse lângă pieptul său șoptindu-i ameit de parfumul primei sale iubiri.

— Yero, iartă-mă te rog, nu te-am auzit, mă gândeam intens la antrenamentul de după-amiază. Mă așteaptă muncă serioasă dacă vreau să devin campion, surâse el. Ochii fetei oglindeau în clipa aceea numai și numai sentimentul pe care părea să i-l poarte. Pe coridor nu mai era nimeni când, deodată, la capătul lui apăru mult temuta profesoară de rezistența materialelor și tehnologie. Când o văzu Ieronima avu o mișcare de spaimă și prima ei reacție fu să se alătore și mai mult lui Alex, ca și cum i-ar fi cerut s-o protejeze contra unui dușman cumplit. Dând cu ochii de cei doi profesoara se opri în fața lor și le spuse cu vocea ironică și plină de venin.

— Dacă vreți să vă faceți declarații o puteți face în altă parte și nu aici, unde este un liceu, o instituție de instruire și educație... Stanca, adăugă apoi fixându-l pe Alex cu ochii ei mici și răi, ar trebui să-l informez și pe tatăl tău despre ceea ce se întâmplă... Ai început să chiulești de la ore... Și acum marș la oră, idioților! Sau nu știți că aveți tehnologia!... Dar să stați și să vă zgâiți unul la altul știți. Lipsiți din ochii mei!...

Alex simțea că se înăbușe. O luă pe Yero strâns de mână și porniră abătuți spre cabinetul de tehnologie. Va să zică, între timp se schimbase orarul! Fata avea ochii plini de lacrimi.

— Alex! Cine-i dă dreptul să se poarte așa cu noi? Este crudă ca o fiară. Și practic cui facem noi rău? Ne iubim, ne place viața, tinerețea... Ce-i rău în asta? Băiatul tăcea, cu dinții strânși. Sufletul îi era stăpânit până la ultima fibră de-o revoltă surdă și neputincioasă. Știa prea bine ceea ce avea să urmeze. Pentru el nu-i păsa prea mult, dar se temea pentru Yero. Știa că dacă lua o notă mai slabă avea neplăceri acasă. De aceea era hotărât s-o salveze. Intrară tăcuți în cabinetul de tehnologie. Toți ceilalți colegi ai lor erau acolo. Stăteau cu nasul în caiete, avuseseră foarte mult de învățat. De fapt continuau să facă Rezistența materialelor și-n clasa a – XI-a, deși nu era prevăzut în programă. Dar profesoara așa considerase că este potrivit. Și se purta cu ei ca un zbir. Majoritatea elevilor o urau iar cei care erau mai slabi de înger sufereau cumplit de pe urma ironiilor ei necruțătoare. Toată suflarea tresări deodată. În clasă își făcuse apariția temutul inamic. Cu voce tunătoare profesoara anunță că vor face rezistență în loc de tehnologie. Deschise apoi catalogul și primul care-și auzi numele fu Alex. Ieși din bancă cu ochii imenși de frumusețea ce se reflecta în azurul lor și care sfida parcă ochii mici de ură ai profesoarei. Când ajunse lângă tablă băiatul se opri și-și aținti privirea candidă și întrebătoare pe chipul împietrit al „Ciumei Negre”. Aceasta, fără un cuvânt îi indică manualul de rezistență și îi spuse apoi să rezolve toate problemele de la lecția respectivă. În clasă nu se mai auzea nicio mișcare, toți așteptau cu respirația oprită să vadă ce se va întâmpla. Alex își aruncă o clipă privirea pe carte apoi hotărât atacă frontal prima problemă. Urmă a doua, a treia... Evoluția băiatului pe tabla neagră era pur și simplu fără cusur. După cea de-a patra problemă rezolvată impecabil profesoara își încreți sprâncenele și deschise stiloul cu hotărâre. Apoi rosti sumbru uitându-se în ochii limpezi ai lui Alex.

— Treci la loc. Ai nota cinci. Și altă dată să nu te mai ții după tot felul de târfe...

În clasă nu se mai auzea nicio suflare. Numai plânsul tăcut al Ieronimei. Alex strânse pumnii și aproape că se repezi spre profesoară.

— Vă rog să nu vă legați de ea, este o fată nemaipomenită. Puteți să mă exmatriculați pe mine, dar lăsați-o pe ea în pace... Ochii lui

frumoși scăpărau fulgere. Profesoara încremenise de uimire. Dar după o clipă își reveni și o ură cumplită i se zugrăvi pe chip. Luă catalogul și părăsi clasa fără o vorbă trântind puternic ușa în urma ei. După cinci minute apăru diriginta.

— Elevul Stanca să se prezinte imediat la cabinetul domnului director. Ce s-a întâmplat, Alex, spuse ea căutând privirea băiatului. Ceilalți se grăbiră să-i povestească totul iar Ieronima începu să plângă mai tare. Palid, dar hotărât Alex părăsi clasa. Mergea pe coridor, întunecat, cu dinții strânși și parcă tot trupul îi tremura. Nici nu mai știa ce gândește. Inima îi bătea în piept cu putere și simțea că tâmpile îi vâjâie. În creier nu mai avea decât un singur gând: să nu se lase înfrânt în confruntarea ce-l aștepta și să facă orice pentru a-și apăra prietena de calomniile răutăcioase ale „Ciumei Negre”. Ajunse în fața cabinetului. Înainte de-a se decide să bată în ușa neagră, capitonată, închise ochii pentru o clipă apoi își verifică ținuta și se hotărî în sfârșit să-și facă anunțată prezența. „Intră!”, se auzi de dincolo de ușa vocea directorului, a celui pe care ei toți îl numeau „The Boss”.

Deschise ușa și când păși pragul „camerei de tortură” își simți inima împăcată. Tot ceea ce făcea era firesc, normal, totul era corect, lipsit de orice gând josnic. Directorul, cel pe care toți elevii îl numeau „The Boss” stătea într-un fotoliu confortabil și părea foarte cufundat în studierea unor materiale. Ridică ochii și-n secunda imediat următoare îi surâse lui Alex care rămăsese lângă ușa închisă. Băiatul clipi puțin încurcat când îl văzu pe director zâmbind. Nu se așteptase niciun moment la așa ceva. Intrând aici era pregătit pentru o furtună cu trăsnete și fulgere și când acolo nu găsise decât raze de soare. Îndrăzni să se apropie câțiva pași de biroul directorului.

— Intră te rog, Alexandru, vino mai aproape. Te rog să iei loc, spuse directorul Dimitriu arătându-i un scaun chiar în fața biroului. Băiatul se așeză și în primele secunde, de surpriză uită chiar să mulțumească. Se gândea că mai există totuși omenie pe lume și că ființe cum este „Ciuma Neagră” nu pot să facă nimic împotriva bunătății și a ceea ce se cheamă omenie.

— Alexandru, începu directorul aprinzându-și o țigară în pofida anunțului „Fumatul oprit” ce se afla chiar pe peretele din fața lui, te rog să îmi spui ce s-a întâmplat... Eu nu te cred pe tine capabil de vreun act de indisciplină. Povestește-mi totul fără să-ți fie teamă și mai ales nu denatura nimic și nu uita niciun amănunt. Este extrem de important.

Băiatul îi expuse totul în cele mai mici detalii. Directorul îl asculta liniștit trăgând din când în când fumul în piept. Alex se temea ca nu cumva să fi exagerat un pic, așa cum era, cuprins de-o mânie subită. Când băiatul tăcu directorul Dimitriu strivi țigara în scrumieră apoi ațintindu-și privirea chiar în ochii limpezi ai tânărului din fața sa îi spuse cu o voce bărbătească, hotărâtă.

— Alexandru, dacă tot ce mi-ai spus acum s-a petrecut exact așa atunci n-ai niciun motiv să-ți fie teamă. Tu ești cel cel care este favorizat, prin puterea adevărului și-a dreptății. Spune-i puștoaicei tale să nu-și facă probleme pentru niște vorbe. Dacă voi doi știți că nu este așa, atunci totul este perfect. Alex se ridică mulțumind din ochi pentru cuvintele pe care tocmai le auzise.

— Iar în legătură cu doamna profesoară de tehnologie să nu-ți faci niciun fel de griji, vom discuta totul în următorul consiliu profesoral. Alex mulțumi și se îndreptă spre ușă. Se simțea foarte bine. Directorul era un tip grozav. Se pricepea atât de bine să lucreze cu oamenii! Deschizând ușa băiatul se trezi deodată că profesorul de fizică Dimitriu, directorul vestitului liceu îi strânge mâna adresându-i-se din nou.

— Alexandru, ești un băiat cum rar se găsesc. Apropo, ce mai face tatăl tău? Nu l-am mai văzut demult. Băiatul își plecă privirea. Cuvintele directorului îl măguleau dar nu voia să arate asta.

— Vă mulțumesc foarte mult, tata este bine și vă roagă să-l scuzați pentru faptul că n-a mai venit deloc pe la liceu dar pur și simplu nu are timp, vă dați seama... Iar mama... cu atât mai puțin... nu se simte prea bine, știți... Alex se opri. Directorul își dădu seama că băiatul nu mai vrea sau nu mai poate să vorbească așa că nu mai insistă. Nu voia să intre în niște amănunte care nu-l priveau. Îi întinse din nou mâna și zâmbi.

— La revedere, Alexandru. Transmite salutările mele părinților. Și tu nu-ți mai face probleme din orice fleac. Acum te rog să te duci la oră. La revedere!

Alex aproape că zbura pe coridor. Exact în fața cabinetului de limbi străine se ciocni nas în nas cu Adela de la XI B care ieșise în goană din cabinetul de biologie. Fata era extrem de emoționată și între degete frământa codița unei floricele albastre, frumoasă și pură ca ochii băiatului ce stătea în fața ei. Adelei i se părea că pe coridorul întunecat coborâse soarele din țările azurii ce alcătuiau casa lui

obișnuită.

— Alex, se repezi ea și-n aceeași secundă fața ei palidă până atunci se coloră ușor. Te-am văzut intrând la cabinetul domnului director. Ce s-a întâmplat, șopti ea căutându-i privirea. Alex suflă din greu. Nu prea avea chef să-i dea explicații Adelei. Tot ce dorea era să ajungă mai repede în clasă, s-o strângă pe Yero în brațe și să-i spună tot ce se petrecuse în confruntarea cu „Boss-ul”, voia să-i relateze totul, cuvânt cu cuvânt, secvență cu secvență. Întâlnirea aceasta îl cam irita. Știa că Adela îl iubește, dar ce putea face? În pieptul lui nu se mișca nicio coardă, oricât de mult ar fi vrut să n-o facă să sufere. Fata stătea încă în fața lui și aștepta un cuvânt, ceva din partea sa. Alex continua să privească tăcut silueta firavă a fetei, părul ei castaniu prins într-o codiță de cal, ochii ei frumoși, căprui și mari, acum plini de temeri și umbra straniei. Alex surâse și privirea fetei, umedă de lacrimi și de dragoste se agăță înfiorată de acest zâmbet care-i strecura în suflet o palidă rază de fericire. Și ce fior îi străbătu tot trupul atunci când băiatul se apropie de ea și luându-i din mâini florica cea albastră ca cerul i-o înfipse ușor în pletele castanii. Apoi, cu un gest gingaș îi desfăcu șiretul ce-i strângea părul, apoi își trecu degetele prin coama ei ce se revărsa acum bogată până pe umerii firavi. Adela închise ochii temându-se că totul nu este decât un vis. Auzi lângă ea, foarte aproape vocea iubită a lui Alex.

— Știi că ești frumoasă, Adela, da, ești nespus de frumoasă!... Fata parcă nu mai simțea nimic, plutea pe valuri de inimă. Alex se apropia din ce în ce de Adela și deodată se trezi că toată ființa îi este stăpânită de parfumul ei, care pe nesimțite îi inunda și sufletul. Alex simți că se pierde. Inima îi zvâcnea ca un ciocan vrăjmaș în piept. Încă nu se sunase de ieșire. Pe coridor nu era nimeni. Apropierea dintre cei doi se derula aproape cu încetinitorul, era parcă filmată de un iscusit operator și deodată cei doi se strânseseră într-o îmbrățișare lungă și fără sfârșit iar Alex se trezi că-i sărută buzele tinere, cu miros de dragoste și de dulceață de fragi. Sărutul îi ameți pe amândoi și rușinați parcă se retraseră fără o vorbă lângă fereastra ce dădea în curtea liceului. Copleșită de dulcea povară a fericirii Adela își lăsa capul pe umărul lui, scăldându-și privirea înlăcrimată în fâșii de azur. Exact în aceeași clipă răsună țipătul strident al soneriei, ca un strigăt în singurătate. Sunetul ei aproape îi sperie. Tresăriră amândoi în același timp. Lui Alex îi era ciudă că pierduse tocmai lecția de engleză dar se consola cu

perspectiva de-a o cunoaște pe noua profesoară chiar în pauza aceea. Nu mai aveau nicio oră. Adela îi surâse apoi plecă în goană să-și ajungă colegii. Mai aveau istoria. Nu prea avea chef să meargă la oră dar se temea de absențe. Aveau o dirigintă cam severă.

Colegii lui Alex ieșeau din cabinet unul câte unul. Ieronima pur și simplu zbură în brațele băiatului care se apucă să-i povestească pe nerăsuflăte toată scena din cabinetul directorului. Deodată privirea îi fu atrasă de profesoara de engleză care tocmai ieșea din cabinet. Când dădu cu ochii de Alex aceasta se opri surprinsă și pleoapele i se zbătură o clipă pe luminile ochilor. Un fior îi străbătu toate fibrele. Inima îi bătea nebunește, pur și simplu o luase razna. Alex simți că se întâmplă ceva și-i spuse fetei.

— Eu mai rămân puțin, Yero, te rog să nu te superi! Te sun eu după-amiază când vin de la antrenament. Pa, mai spuse și-i sărută ușor pletele. Fata nu spuse nimic, surâse numai și se depărtă pe coridor. Alex simțea privirea profesoarei împovărată de ceva nelămurit cum îl ardea pur și simplu. Se hotărî să rupă tăcerea.

— Vă rog să mă iertați, zise el, m-a reținut domnul director și n-am putut să ajung la oră. Altă dată nu se va mai întâmpla. Sune elevul Stanca, adăugă apoi văzând că ea nu spune nimic. Profesoara îi făcu semn să intre cu ea în cabinet și după două minute se găseau față în față, gata parcă pentru o discuție amicală. Băiatul o privea și-și zicea în gând că a fost o femeie destul de drăguță dar ochiul lui descoperise ușor că profesoara nu dusesese o viață prea pe roze. Părea să aibă cam treizeci și opt de ani dar era firavă, subțire, cu niște ochi căprui, blânzi și nemaipomenit de luminoși, cu părul castaniu pe care-l purta tuns scurt. Rochița cu care era îmbrăcată îi venea foarte bine.

— Deci tu ești Stanca, i se adresă apoi cu o voce caldă, ușor voalată. Te rog să mă ierți pentru privirea stăruitoare pe care ți-am aruncat-o dar mi s-a părut o izbitoare asemănare între tine și un fost prieten al meu de pe vremea studenției... Alex surâse ușor. Profesoara i se părea un om deosebit. În general îl impresionau teribil sinceritatea și discuțiile de la om la om.

— Și care-ți este celălalt nume, începu din nou profesoara.

— Alexandru, dar toată lumea îmi spune Alex, răspunse băiatul și ea simți cum inima îi tresaltă. Nic ea nu știa de ce.

— Am uitat să mă prezint, mă cheamă Damian. Apropo, ce sunt părinții tăi, îl mai întrebă apoi.

— Sunt amândoi medici, răspunse el cu buzele fremătând de mândrie. Ea simți cum totul îi fuge din fața ochilor. Abia mai putu să șoptească.

— Pe tatăl tău îl cheamă cumva Vladimir? Acum era rândul lui Alex să fie surprins. Își ridică spre ea ochii frumoși.

— Îl cunoașteți? Ea își plecă privirea.

— Suntem chiar foarte buni prieteni, dar viața ne-a cam ținut departe... Aș vrea tare mult să-l văd, sunt ani de când nu ne-am mai întâlnit... Alex se ridică deodată. Spuse cu vocea hotărâtă.

— Veniți cu mine acum. Tata va fi bucuros să vă vadă.

Ieșiră din cabinet și-o luară împreună de-a lungul coridorului. Ea lăsă catalogul la cancelarie și tot drumul pe care-l străbătu în compania lui Alex avu senzația că pășește alături de Andrei. În inimă i se aduna potop de lacrimi curate, fierbinți și amare ce amenința să rupă zăgazurile fragile ale sufletului. Când intrară în frumosul apartament și băiatul își strigă tatăl spunându-i că are o musafiră trebui să se așeze pe scaun. Simțea că nu mai rezistă. Întâlnirea cu Vladimir o paraliza pur și simplu. Curând acesta apăru în încăpere și pentru amândoi revederea fu ca un șoc urmat de-o explozie de bucurie. Lui

Vladimir nu-i venea să creadă.

— Sonia, strigă el și veni spre ea cu brațele deschise. Iulia nu era acasă, făcea de gardă la spital. Deci tu ești noua profesoară de engleză a lui Alex!... Cine-ar fi crezut!...

— Vladi, șopti și Sonia amețită, nici nu mai știu ce să zic... Te-ai căsătorit...

— Da, spuse el plecându-și privirea, cu doctorița care l-a îngrijit pe Andrei... În aceeași clipă se auzi glasul lui Alex.

— Am plecat la antrenament, tată. Bună ziua, doamnă profesoară! Vladimir strigă în urma lui.

— Alex, iar pleci fără să mănânci nimic! Să nu mai faci treburi de genul acesta că mă superi... Băiatul luă poziția de drepti.

— Am înțeles, să trăiți, dom doftor!... Și se grăbi să dispară pe ușă. Pe buzele lui Vladimir flutura un zâmbet.

Sorbeau acum cu înghițituri mici lichidul negru pe care Vladimir îl turnase în cești ca de zăpadă.

— Și ce-ai mai făcut, Sonia? N-ai încercat să-ți refaci viața? Ea surâse tristă.

— Nu, Vladi, n-am mai găsit pe nimeni care să-mi aline sărmana mea inimă... Dar mă simt totuși bine așa. N-aș mai fi suportat a doua căsătorie de conveniență... Se pare că tu o duci mai bine. Ce băiat mare ai!... Nu seamănă deloc cu tine. Probabil cu mama lui... Vladimir oftă plecându-și privirea.

— Sonia, ție trebuie să-ți spun... Când m-am căsătorit cu Iulia ea avea un copil, un băiețel de trei ani. Acesta era Alex. Nu-i fiul meu dar îl ador, cu toate fibrele inimii. Sonia, Alex este fiul lui Andrei... Ea scoase un țipăt și-și duse mâna la gât. Parcă nu mai putea să respire. Acum înțelegea că asemănarea aceea nu fusese o pură întâmplare.

— Apoi, continuă Vladimir, Iulia mi-a născut o fetiță, era copilul meu, propria mea fiică. A murit la câteva ore după naștere. Iulia a suferit mult. Și din nefericire nu mai poate avea copii. Se simte tot timpul vinovată față de mine dar eu nu văd pur și simplu niciun motiv... Acum nu-l mai avem decât pe Alex. Soarele și sensul vieții noastre... Vladimir se opri. În genele Soniei luceau două lacrimi grele ce se prelinseră apoi pe obraji ei albiți. Parcă tot trecutul i se deștepta în minte, mai viu, mai crud. Îi sângera inima. Îl iubise pe Andrei. Și acum viața i-l scotea din nou în cale sub chipul plin de soare al fiului său... Sonia se ridică deodată. Voia să plece. Îi părea nespus de bine că reușise să-l întâlnească pe Vladimir, că înnodase astfel vechea legătură cu trecutul care-i era atât de scump. Vladimir nu încercă s-o rețină. O conduse până la ușă și, înainte de-a se despărți, cei doi își făgăduiră să se revadă. Rămas singur, Vladimir stătu câțva timp cu privirea în gol. Întâlnirea cu Sonia îl tulburase și pe el. Îi era dor de Andrei...

— 40 - 0, strigă Yero entuziasmată. Venise și ea la antrenament. Alex, ai minge de meci, adăugă apoi și se lansă într-o alergare cu brațele deschise, spre alesul inimii ei. Ascunsă într-un colț, după sala de sport stătea Adela, palidă, cu obraji plânși. Își dăduse deama, o dată în plus că Alex o iubea pe Ieronima. Se hotărî să încerce să-l uite. Și deodată zări la ieșirea din liceu pe colegul ei Liviu, care o privea parcă cu tristețe. Știa c-o iubește și era decisă să nu-i mai respingă dragostea. Dacă Alex n-o putea iubi la ce bun să-și mai facă sânge rău? Liviu era un băiat tare de treabă și se părea c-o iubește sincer. Adela se depărtă cu pași ușori îndreptându-se spre intrarea liceului unde se alătură colegului său.

Alex își ștergea acum părul cu prosopul pe care-l scosese din geanta de voiaj în care-și ținea și racheta.

— Yero, dă-mi te rog niște citronadă, ceru el și când fata îi întinse paharul alb plin cu miraculoasa licoare simți că ea-i oferă picături de infinit într-un potir de aur. Sorbi încet lichidul, cu înghițituri mici. Fata își ținea ochii fixați asupra lui și se părea că privirea ei umedă și-n același timp aprinsă se lipise pentru totdeauna de căutătura lui albastră, de buclele blonde ca spicul copt. Alex câștigase și acest meci. După antrenament voise să se verifice și-l provocase pe amicul său Emil, pe care-l învinsese destul de ușor. Toți vedeau în el pe viitorul campion. Nu se putea să piardă finala. Alex stătea parcă rupt de realitate. Nu mai vedea nimic decât pe Ieronima, care se așezase lângă el și părea atât de aproape, de tânără și-n același timp atât de ireală... Erau singuri, ceilalți plecaseră, nici el nu știa când. Băiatul se simți deodată ca electricizat. Tresări ușor apoi apucă capul Ieronimei și-l trase spre pieptul său. Fata nu se feri și buzele lor tinere se întâlniră într-un veșnic dulce, însângerat și amețitor sărut. Alex părea că-i soarbe tot sufletul din acea sărutare aprinsă.

— Draga mea, șopti el aiurit, nici nu pot să-ți spun ce fericire simt... Deodată băiatul o luă în brațe și începu să fugă cu ea prin curte, prin iarba verde și înaltă până ce ajunseră în spatele sălii de sport. Yero râdea fericită în brațele lui și Alex și-ar fi dorit ca acele clipe să nu se mai sfârșească. Ajunși acolo băiatul o trânti deodată pe iarbă și se întinse și el alături. Erau atât de fericiți unul lângă celălalt, privind cerul albastru și ascultându-și glasul inimilor tinere ce băteau în același ritm. Alex se trezi că-i sărută buzele fragede cu iz de dragoste fremătând de speranță. Băiatul simți că se pierde din ce în ce.

Își lipi gura de pletele negre ale fetei parcă nemaștiind ce face. La un moment dat trupul ei se lipi moale de-al lui și-atunci toate simțurile i se răzvrătiră. Nu mai putu decât să șoptească.

— Yero, te iubesc nespus... Draga mea, minunea mea, tu ești tot ce am mai scump... Yero, trebuie să fii a mea!... O luase în brațe și-o strângea într-o îmbrățișare înflăcărată, căutându-i gura cu buzele. Dar fata se zbătea în brațele lui, cu dinții încleștați.

— Nu, Alex, aproape că țipă ea, nespus de palidă. Părea speriată. Băiatul îi dădu drumul și lăsă ochii în jos. Tăcea, mușcându-și buzele până la sânge. Ieronima îl mângâie blând pe buclele zburlete. Îi părea rău că-l respinsese atât de brutal dar pur și simplu apropierea lui o îngrozise.

— Alex, șopti ea, iartă-mă dragul meu, dar am vrut să te

împiedic să comiți o nebunie pe care-am fi regretat-o amândoi mai târziu... Nu știi dacă mă înțelegi... Ea se frământa, cu ochii în lacrimi. Alex îi luă mâna într-ale lui și-atunci fata își dădu seama că furtuna trecuse și că totul era din nou O.K. Îi surâse cu recunoștință. Zâmbi și el, și parcă soarele își trimise binecuvântata lumină asupra firii. Se ridicară încet din iarba înaltă și după cinci minute mergeau ținându-se strâns de mână pe drumul ce ducea spre blocul ei. Fetei îi era teamă să nu fi întârziat prea mult, aveau enorm de învățat pentru a doua zi și mama ei s-ar fi supărat. Ajunseră în sfârșit dar parcă n-ar fi vrut să se mai despartă. Băiatul o strânse lângă el și-i spuse în glumă să fie cuminte și să învețe, aveau doar ore destul de grele. Ea surâse și dispăru pe ușa blocului. Rămas singur Alex începu să hoinărească pe străzi. Nu prea avea chef să meargă acasă. Se simțea puțin cam obosit după antrenament și meciul cu amicul său dar nu voia să dea prea mare atenție acestei stări. Gândurile i se concentrară deodată asupra profesoarei de engleză. Nu putea spune de ce dar ceva nelămurit îl atrăgea parcă spre dezlegarea misterului acestei vieți. Avea impresia că între ea și tatăl său fusese ceva pe vremuri. Ar fi vrut tare mult să afle cum stăteau de fapt lucrurile. Mergea așa de absent încât nici nu-și mai dădu seama când ajunse acasă. Scoase cheia din buzunar dar nu mai fu nevoie s-o folosească. Ușa era deschisă. Intră și trânti geanta pe canapeaua din hol. Era curios să vadă care dintre părinții lui era acasă. Ușa de la dormitor se deschise și apăru Iulia, într-un capot de-un albastru deschis, cu părul strâns într-o coadă de cal, așa cum și-l purta și atunci, când primea la spital vizitele lui Andrei și Vladimir. Timpul n-o schimbase totuși prea mult, se mai vedeau încă urmele frumuseții sale de altă dată. Dând cu ochii de fiul său zâmbi ușor și i se adresă c-o voce puțin obosită.

— Alex, ai venit... Te așteptam de mult... Ți-e foame? Băiatul sări de gâtul ei și-o sărută.

— Bună, mama, șopti el mângâindu-i fruntea, mi-e puțin cam foame, de ce să nu recunosc... Puțin cam mult... Iulia se arătă un pic neliniștită.

— Dar ai mâncat ceva când ai plecat? Alex nu spuse nimic, se mulțumi să plece privirea.

— Alex, să nu mai faci așa ceva, tu ai nevoie acum de multe calorii, consumi doar atâta energie cu antrenamentele tale... Campionul mamei... mai spuse ea sărutându-l pe buclele blonde. Alex

se așeză apoi la masă și tot timpul cât mănăcă nu-și ridică privirea din farfurie. Se gândea la Yero și își spunea că bine făcuse ea astăzi când îi oprise elanul acela nebunesc. Iulia tăcea și ea, îl urmărea numai cu privirea. Deodată băiatul își auzi propria voce.

— Dar tata unde este? Iulia clipi din ochii săi mari.

— Este în cameră, doarme puțin, știi, nu se simte prea bine... Alex tresări. În mintea lui făcu imediat o legătură între profesoara de engleză și această stare a tatălui său. Hotărât lucru, întâlnirea aceasta îl tulburase și băiatul își zise, o dată în plus că aici se ascunde un mister.

Stătea acum trântit pe pat, cu mintea aiurea. De câteva ori se apropiase de telefon cu gândul s-o sune pe Yero dar tot de atâtea ori renunțase. Dacă dădea de mama ei? Nu prea avea chef să vorbească cu ea și-n gând îi veni atunci Holden Caulfield, eternul adolescent american. Ochii lui se întoarseră rapid spre bibliotecă, unde trona cartea lui J.D. Salinger și buzele rostiră involuntar aproape.

„If a body cârch a body coming through the rye.

If a body cârch a body, need a body cry...”

Se gândea că totuși viața este frumoasă dar în același timp îl întrista privirea abătută a mamei lui sau neliniștea tatălui său. Știa că avusese o soră dar atunci, pe vremea când se întâmplaseră toate acestea era prea mic pentru a fi înțeles ceva. Și-acum i se părea că nu se simte prea în largul lui. Ceva plutea în aer.

Stătea ca rupt de realitate. Deodată se dezmetici și întinse mâna spre videocasetofonul ce se afla pe măsută, lângă televizor. Avea chef să vadă un film. Când apăsă butonul, pe ecranul magic apărură mult iubitul film, serialul „Ambulanța”, cel pe care tatăl său i-l oferise, pe casete înregistrate cu mulți ani în urmă, chiar de Andrei... Dar și postul național de televiziune fusese foarte generos recent și făcuse cadou telespectatorilor, din nou, aceeași peliculă minunată. Când episodul respectiv se termină și pe ecran se întunecă totul, băiatul se ridică, îl închise, apoi ieși decis din cameră. Se repezi la telefon și parcă fără să mai gândească formă numărul. De la celălalt capăt al firului îi răspunse o voce de femeie. Alex tuși încurcat.

— Alo, familia Barbu? Bună seara, scuzați deranjul, aș vrea să vorbesc cu Ieronima, sunt Alex... Atât spuse și apoi așteptă. Știa că la telefon este mama lui Yero și n-ar fi vrut să facă ceva ce nu s-ar fi cuvenit. După câteva minute în receptor se auzi vocea catifelată a fetei. Alex simți prăbușiri de catedrale peste buclele blonde.

— Salut, Yero, șopti el, te rog să mă crezi, nici nu știu de ce te-am sunat dar pur și simplu doream să-ți aud vocea, simt că mă liniștește și-mi dă noi puteri... În receptor se auzea respirația regulată a fetei.

— Alex, s-a întâmplat ceva, se neliniști ea dar băiatul se grăbi să-i spună.

— Nu, Yero, nu-i nimic, nu-ți face griji, totul este perfect. Apropo, ai învățat pentru mâine la biologie? Aveam o lecție nasoală cu draci, râse el. Ieronima simți că sufletul i se umple cu un șuvoi de aur topit. Nu-i răspunse la întrebare, zise numai.

— Nu prea m-am omorât cu învățatul așa că am de gând să mai dau un atac... Parcă văd că mă ascultă mâine la biologie, poate și la istorie... N-am chef... Alex zâmbi fără să vrea.

— Atunci te las, draga mea, și ne vedem mâine... Noaptea mi se pare o veșnicie... Pa, mai spuse el și așează apoi receptorul. Tocmai se gândea să se întoarcă în camera lui când în hol apăru Vladimir. Se părea că este încă tulburat. Iulia se culcase, era nespus de obosită după garda de la spital. Iar a doua zi lucrau amândoi dimineața. Alex se uită pieziș la tatăl său.

— Tată, aș vrea să stăm puțin de vorbă, zise el și Vladimir clipi din ochii săi mari, puțin surprins. Se temea că Alex aflase ceva, n-ar fi vrut ca el să fie afectat de toată povestea din trecut. Avea de gând să-i spună totul dar socotea că n-a sosit încă momentul. Se așezară amândoi pe canapeaua din hol și Alex, înainte de-a începe tăcu puțin, cu privirea ațintită pe covorul albastru. Apoi, deodată ridică ochii și-l fixă pe tatăl său. Vladimir parcă se feri de căutătura aceea. Îi era teamă, nici el nu știa de ce. Îi fu ciudă. El, pe care nu-l mai impresiona aproape nimic, el, vestitul medic, să se lase intimidat de privirea unui puști de 17 ani?!... Se forță să-și recapete stăpânirea de sine. Și reuși în cele din urmă. Clipele acestea i se părură totuși poate mai grele decât cele premergătoare unei operații extrem de dificile. Și ce ușurare îi cuprinse inima atunci când auzi întrebarea pusă de Alex.

— Tată, am auzit că n-ai fost de la început la medicină ci erai student la Automatică. Dar în anul trei ai abandonat și te-ai decis să devii doctor. Îmi permiți să te întreb de ce? Ochii băiatului exprimau atâta curiozitate și dorința aprinsă de-a afla tot încât Vladimir simți cum sufletul îi este năpădit de-o dulce căldură. Prin fața ochilor îi trecu tot trecutul, toate clipele sublime pe care le trăise atunci. I se părea că

totul fusese demult, poate în alt veac, totul purta mireasmă de iluzii sfâșiate și vise înaripate, tinerești, oprite din zborul înalt spre înfăptuire. Vladimir nu se mai putu stăpâni. Îl trase pe Alex lângă el, îl îmbrățișă cu putere și-i sărută obrazul fin, ochii azurii, buclele de aur care-i aduceau în fața privirilor sale amețite de aduceri aminte icoana iubită a lui Andrei... Când se uită mai bine, Alex văzu că ochii tatălui său sunt plini de lacrimi. Parcă se cutremură și deodată căzu în genunchi în fața lui. Cuvintele îi ieșeau din gură ca un șuvoi fierbinte.

— Tată, iartă-mă, șopti băiatul cu ochii înlăcrimați, poate ți-am răscolit amintiri dureroase cu această curiozitate a mea, prostească. Iartă-mă, nu-i nevoie să-mi spui nimic... Credeam că m-am dezbărat de apucăturile copilărești... Mi-e rușine de mine, tată! Tu ești un om grozav, sunt mândru că am un asemenea părinte!... Alex se opri, cu obrazul învăpăiat, cu ochii strălucitori. Vladimir simți cum i se strânge inima. „Este leit Andrei, își spuse el în gând. Nu, n-am curaj să-i spun acum totul! Dar ce-ar fi să încerc să-i istorisesc măcar puțin din tot ce-a fost atunci?!...” Se hotărî în sfârșit să sfarme atmosfera aceea neplăcută totuși ce se înfiripase între ei. Alex stătea încă în genunchi. Vladimir îi mângâie părul de aur, și-i spuse apoi să stea pe canapea, alături de el. Ascultător, băiatul se așează. Vladimir trase adânc aer în piept și începu.

— Nu, Alex, nu trebuie să vorbești așa, de ce spui că-ți este rușine de tine? Și-acum lasă-mă să-ți spun de ce am ținut să devin medic. Iubeam mult calculatoarele și de aceea dădusem la Automatică. Îngăduie-mi să fac o mică paranteză. Pariez că întâlnirea mea cu noua ta profesoară de engleză ți-a dat de gândit și te-ai apucat să tragi concluzii pripite. Alex rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă. Cum de ghicise tatăl său totul? Hotărât lucru, era un tip grozav, își zise băiatul, pentru a nu știu câta oară.

— Să-ți spun de fapt despre ce-a fost vorba. Eu am avut în facultate o prietenă, Irina, pe care-am iubit-o enorm. Sonia era prietena ei și ea m-a ajutat foarte mult, a reușit să mă aducă la linia de plutire după întâmplarea aceea nefericită...

— Dar ce s-a întâmplat, tată, șopti Alex înfiorat, strângându-se mai tare lângă tatăl său. Pleoapele lui Vladimir se zbătură o clipă. Parcă rețrăia scena aceea cumplită, când o văzuse pe Irina lui zăcând ca o pasăre albă, rănită, pe dunga îndoliată a asfaltului, în amurgul acelei zile frumoase de toamnă...

— Irina a murit într-un accident, chiar sub ochii mei... Și-atunci

am zis că trebuie să fac medicina... Vladimir se opri. Minte și sufletul lui n-ar fi vrut asta. Dar nu putea să-i spună încă lui Alex despre Andrei, dragul lui prieten și de fapt, adevăratul său părinte...

— Îmi pare rău, tată, șopti băiatul plecând ochii înlăcrimați. Se vedea că povestea îl zguduise. Vladimir surâse, îl mângâie pe părul bălai și-apoi continuă cu vocea puțin obosită.

— Probabil că vrei să știi cum a fost și cu sora ta... Alex își privi tatăl și mai surprins. Parcă-i ghicea toate frământările. Ai avut înt-adevăr o soră, dar a murit foarte mică, nu avea decât câteva ore... Mama ta a fost tare afectată...

— De-asta este mama tot timpul tristă?!... Vocea lui Alex părea că sfâșie inima lui Vladimir. Doar au trecut atâtea ani!... Vladimir se mișcă puțin pe canapea.

— Să știi dragul meu că o durere adâncă nu se vindecă, oricât de mult timp ar trece și inima de mamă va sângera totdeauna după un copilăș iubit, pierdut pentru eternitate... „Andrei a nimerit mai bine din punctul acesta de vedere, gândi el. Mama lui n-a mai avut cum suferi. În schimb tatăl...” Vladimir se hotărî ca în ziua următoare să-l viziteze pe Andrei. Nu mai fusese pe acolo de mult și se simțea puțin vinovat. Vocea lui Alex tremura.

— Ce mult ai suferit, tată, șopti el și întinse mâna spre Vladimir dar parcă nu îndrăznea să-l atingă.

— Gata, să isprăvim cu amintirile, rosti doctorul Stanca și-l privi pe băiat într-un fel anume, cum numai el știa s-o facă, și atunci, pe vremuri, cu Andrei... Și-acum amice, începu din nou Vladimir, să trecem la altceva. Cum merge cu pregătirea? Sau te-ai răzgândit și nu mai vrei să dai la medicină? Alex clipi din ochii săi mari.

— Tată, știi, ți-am mai spus eu că de fapt aș vrea altceva... Știi care este pasiunea mea. N-aș vrea să te supăr, dar... Vladimir oftă.

— Știi Alex, dorința ta este să te faci regizor. Ai mai scris ceva? Lui Alex i se luminează privirea. Tatăl său era într-adevăr un om deosebit. N-ar fi vrut să-l supere pentru nimic în lume, știa că-l mângâie dar regia era pentru el o pasiune prea puternică. Și-apoi mai era și tenisul. Dorea tare mult să câștige finala și să devină campion. Premiul era un turneu peste hotare și asta îl tenta teribil. Nu pentru faptul că acolo ar fi fost ceva nemaipomenit ci mai ales pentru a vedea locuri noi și-a întâlni oameni noi. Îi plăcea foarte mult să aibă prieteni. Singurătatea îl îngrozea. Se ridică și alergă în camera lui. Peste două minute se

întoarce cu o foaie de hârtie pe care i-o întinse tatălui său. Mirat puțin Vladimir o luă și citi.

„Azi-noapte m-am trezit în adâncul unui Carburator.

Beat de Absolut.

Umbra ta plutea peste toate

Și deodată...

m-am trezit că prin vene îmi curge Absolut lichid...”

Vladimir simți lacrimi mari cum îi inundă sita genelor. Recunoștea stilul lui Andrei. Îl avea din nou alături... Se ridică deodată.

— Foarte bine, Alex, ține-o tot așa și-are să fie O.K. Și-acum gata, mergem la culcare. Avem cu toții de lucru mâine. Cred că maică-ta a visat de-acum destul de mult, răsese el și se grăbi să-l sărute pe băiat pe buclele zburlite.

— Noapte bună, tată, șopti Alex și intră apoi în camera lui. Dar nu-i era somn deloc. Se trânti pe pat așa cum era, fără să se mai dezbrace. Mai auzi câțva timp pașii lui Vladimir, apoi zgomotul robinetului de la baie. În sfârșit, totul se liniști.

Alex nu putea să închidă ochii. Încercă prin toate metodele cunoscute să adoarmă dar totul fu zadarnic. În minte i se ciocneau mii de gânduri. De fapt unul singur îl chinuia. „Cine sunt eu? De ce trăiesc și ce-am făcut până acum încât, așa cum spune tata să nu-mi fie rușine de mine? Sunt de fapt un aiurit care are totul de-a gata și nu gustă nimic decât dragostea și plăcerile vârstei. Oare tata o fi trăit toate acestea? Da, cu siguranță da, numai că soarta a fost mai vitregă cu el. Dar eu cum aș reacționa? Dacă Ieronima... Dar nu, Doamne, nu se poate întâmpla una ca asta”, se cutremură el strângând pumnii și deodată sări de pe pat. Avea senzația că pe Yero o amenință o nenorocire grozavă, că este în spital sau poate a murit, că dragostea lor se va năruia, distrusă de o forță ostilă lor, mai mare decât voința omenească. Se repezi pe ușă și primul lucru pe care-l făcu fu să pună mâna pe telefon. Dar în aceeași clipă bătaia pendulei din hol îl făcu să se dezmeticească. Era ora două. „Sunt nebun, gândi el, ce vreau să fac? Cui să dau telefon la ora asta? M-am țicnit de tot!...”. Puse receptorul jos și exact atunci telefonul sună iar țipătul său sfâșie tăcerea nopții și sufletul băiatului. Alex tremura din tot trupul. Când auzi vocea din receptor simți că tavanul alb se prăbușește peste toată ființa lui. Era sigur că se întâmplase ceva rău. Poate cu Ieronima...

— Alo, casa doctorului Stanca? Domnul doctor este rugat să vină

urgent la spital, fetița căreia i-a făcut operație ieri se simte rău... Alex răsuflă ușurat. Așeză receptorul și se duse să-l trezească pe Vladimir. După zece minute mașina acestuia demara în viteză îndreptându-se spre spital. Alex medita, cu ochii ațintiți în tavanul camerei sale. Tot nu reușea să adoarmă. Se trezise și Iulia. O auzea umblând prin bucătărie. Probabil își făcea cafea. Noaptea aceea era pierdută. „Va să zică nu s-a întâmplat nimic cu Yero, ea doarme liniștită iar eu stau și-mi fac tot felul de griji. Mare prost mai sunt”, se categorisi el și se întoarse pe partea cealaltă, decis să adoarmă totuși cât de cât. Dar oricât se străduia, se părea că Morfeu îl ocolește. În cele din urmă își simți genele lungi gădilate de somnul cel dulce și după câteva minute dormea legănat de lumea mirifică a viselor, în care totul este posibil. Dar această stare nu dură mult. Vedea sala de clasă în care făcuseră ora de rezistența materialelor și se părea că peretele din față era nespus de înalt și de alb. „Ciuma Neagră” stătea în picioare iar în mână ținea o pușcă. Își îndreptă privirea spre zid. Ieronima stătea acolo, palidă, cu ochii scânteind. „Ciuma Neagră” ridică arma, apoi ochind sigur slobozi salva. Răsună un zgomot cumplit. Cu un țipăt izbucnind de pe buzele sale livide Alex se repezi înainte și trupul său se interpușe între zidul alb și salva ucigătoare ce-o țintea pe Yero. Nu mai văzu decât flacăra strălucitoare ce țâșni din gura neagră a armei, apoi un fum albastru, înecăcios îi cuprinse toată ființa. Simți cum ceva se frânge în el, apoi căzu moale, nici nu-și mai dădea seama unde. Își pipăi pieptul cu mâna și simți cum degetele i se lipesc de ceva cleios. „Desigur este sânge, propriul meu sânge, îi fulgeră prin minte. Dar Yero unde este, ce s-a întâmplat cu ea? Cel puțin a scăpat?” Simți subit o durere cumplită în toate fibrele și închise ochii. Își dădu seama că din gură i se prelingea un fir de sânge. Îi picura ușor de-a lungul gâtului, ca o mărgea roșie, ruptă. Auzi deslușit un plâns de fată și o bucurie fără margini îi inundă ființa. „Va să zică Ieronima trăia, asta era cel mai important”. Vru să spună ceva dar nu izbuti să scoată niciun sunet. Totul i se întunecă în fața ochilor și din nou o durere grozavă îi săgetă trupul. Simți cum totul i se răstoarnă în minte.

Exact în clipa aceea o bătaie puternică, parcă a unui pendul îl făcu să tresară. Deschise speriat ochii. Pendula bătea ora șapte. Buimac încă se ridică și nu-i trebui prea mult să constate că era singur. Zâmbi ușor aducându-și aminte devisul din care tocmai se trezise și se apucă apoi să se pregătească pentru școală.

Mergea cu pași leneși de-a lungul trotuarului. Nu voise să ia autobuzul. Acum începea să-i pară puin rău, se vedea totuși nevoit s-o ia la goană pentru a ajunge la timp în clasă. „Oare Yero ce-o face? I-am promis că trec pe la ea, s-o iau la școală și n-am mai ajuns... Ce dracu' sunt așa de aiurit?!... M-a obosit groaznic visul acela... Multe tâmpenii mai pot să-mi treacă prin minte, să mă chinuie apoi și-n somn...” Nici nu-și mai dădea seama pe unde merge când deodată auzi lângă el vocea lui Emil.

— Salut, Alex, hai, aprinde-ți mai mult motoarele de propulsie, c-am depășit timpul regulamentar pentru lansare și s-a cam rupt filmul... Să vezi ce ne blagoslovește „Chiștoc” cu câte o absență N de se duce pomina!... Alex rămase cu gura căscată.

— Dar ce, avem fizica azi? Eu nici cartea n-o am la mine. Când dracu' s-a mai schimbat orarul, se răzvrăti el. Întinseră pasul. Nu mai era mult până la liceu dar ceasul arăta ora opt fără patru minute. Deodată Alex se opri și-l apucă pe Emil de mână. Apoi șopti, privindu-și colegul drept în ochi dar izbucni în râs în aceeași clipă.

— Emil, ai în față un condamnat la moarte... Celălalt rămase blocat. Clipi speriat din ochii săi mari, verzi.

— Ce dracu' te-a apucat, Alex, băigui el, ai băut ceva chiar acum de dimineată?!... Hai mai bine să lăsăm opritul pe drum dacă vrem să mai ajungem la „Chiștoc” la oră. Și porni mai departe. Alex abia se ținea după el. Îi povestea, în timp ce intrau pe poarta liceului visul pe care-l avusese în noaptea aceea. Emil dădu din umeri și-i făcu semn spre ușa liceului. Era închisă. Asta îl readuse la realitate. Se întreba cine este de serviciu. Exact atunci, lângă ușă apăru profesoara de biologie, doamna Adamescu și băieții răsuflară ușurați. Se temuseră să nu fie „Ciuma Neagră”. Profesoara le arată ceasul cu un gest dar le deschise totuși ușa și curând ei ajunseră la cabinetul de fizică. Ora începuse. „Chiștoc” era considerat cel mai sever profesor din liceu, după „Ciuma Neagră”. Intrând în clasă, cei doi băieți, mai ales Alex, erau pregătiți pentru orice. Profesorul ridică ochii din catalog și-i măsură disprețuitor. Tocmai trecea absenții dar din fericire nu ajunsese până la ei. Când Alex, în numele amândurora îi ceru scuze pentru întârziere și permisiunea de-a trece la loc, „Chiștoc” le arată cu un gest vag, făcut cu capul, băncile în care colegii lor stăteau, neobișnuit de liniștiți. Abia se așezaseră cei doi când profesorul deschise din nou catalogul și începu să cheme la lecție. Alex își dădu seama că este perfect paralel cu

materia. Inima îi tresări cu putere atunci când auzi numele Ieronimei. Fata se ridică din bancă palidă, nespuns de speriată. „Chiștoc” o inhiba teribil, oricât de mult ar fi învățat lecțiile. De asta simțea ceva neplăcut față de fizică și n-ar fi vrut acest lucru. Ieși în fața clasei și Alex își zise că visul său de noaptea începe să devină realitate. O vedea parcă pe Yero pusă la zid, așa ca atunci, în vis, simțea că ceva se petrece și-și frământa mintea cum s-o salveze. Când auzi întrebarea pusă de profesor fața fetei deveni și mai palidă. Nu putu să scoată niciun sunet. Parcă fără să-și mai dea seama unde se află Alex îi strigă cu voce tare formula care trebuia aplicată și pe care fata, de spaimă o uitase. Toți crezură că profesorul va avea o criză. Se repezi la băiatul ce-l privea cu mirare și-i dădu o palmă atât de puternică încât acesta își pierdu echilibrul. În cădere, se lovi de colțul mesei și sângele țâșni, cald. Totul i se întunecă în fața ochilor și ultimul sunet pe care-l auzi fu țipătul Ieronimei. Când își reveni văzu cu mirare că este în bancă și că urmele furtunii trecuseră. Vocea lui „Chiștoc” îl trezi definitiv. Tocmai anunța că-i dăduse nota 3 lui Alex. Dar principalul era că Ieronima scăpase. Băiatul închise ochii. Sunetul strident al soneriei îl făcu să tresară. Se sfârșise calvarul. După ce profesorul părăsi clasa, Yero, cu ochii plini de lacrimi se aruncă în brațele lui Alex, mulțumindu-i. Amețit, băiatul o strânse lângă el și când îi simți căldura duioasă i se răcori sufletul. Se gândea dacă să-i spună tatălui său toate acestea și până la urmă se decise să țină totul secret. Se simțea cam aiurea. O slăbiciune teribilă îi inunda ființa, chinuindu-l până la exasperare. Mergea alături de Ieronima dar sufletul său era pe undeva, printr-un colț uitat de univers. Se simțea solidar cu eroul lui James Joyce, Stephen Dedalus. Ar fi vrut, exact ca el, să dispară, să fie pulverizat în cuptorul incandescent al Soarelui. Yero mergea tăcută alături. Bănuia că se petrece ceva în sufletul lui și de aceea nu îndrăznea să-l tulbure. Alex tresări deodată. Ajunseseră la blocul fetei. Îi păru rău că tot drumul nu scosese o vorbă și s-ar fi putut ca ea să creadă că s-a supărat. Își ridică privirea strălucitoare de emoție și dragoste și-o aținti pe fața frumoasă a fetei. Ea zâmbi dar în aceeași clipă țipă speriată. Chipul lui Alex era alb ca varul și din nas i se prelingea un fir subțire de sânge care se îngroșa din ce în ce. Băiatul simți subit o senzație de amețelă atât de cumplită și prima lui reacție fu să se așeze pe banca din fața blocului. Ieronima stătu imediat lângă el.

— Alex, șopti ea, ce-i cu tine, dragul meu?... Începu să-i mângâie

buclele blonde dar în clipa în care mâna ei atinse fruntea băiatului și-o retrase imediat. Ardea ca focul. Alex avea febră. Hemoragia i se oprise. El își scoase batista din buzunar, o batistă albă, mare, ca o basma. Se șterse cu ea, privi apoi petele de sânge ce-o colorau și fluieră a mirare.

— Dar al dracului m-a pălit „Chiștoc” dacă mai sunt și acum amețit!... Yero zâmbi și ea. Băiatul își revenise. Numai ochii lui frumoși mai erau aprinși de febra ce-l mai chinuia. Dar ei puneau totul pe seama întâmplării din cabinetul de fizică și-a curentului de pe coridoarele liceului. În sfârșit Alex se ridică de pe bancă. Ieronimei îi veni inima la loc. Surâse, apoi, fără un cuvânt intră în bloc dar se întoarse după câteva clipe. Băiatul tocmai pleca.

— Pa, Alex, strigă ea, te sun deseară să văd ce-i cu tine. Te rog să mergi acasă și să te odihnești. Îmi promiți, îl întrebă ea cu un zâmbet ușor. El nu spuse nimic, numai încuviință obosit din cap. Ciudat, se simțea groaznic, era sfârșit, avea senzația că i se scurge viața din trup cu fiecare clipă care trecea... Își zicea c-a întins prea tare coarda, și cu școala, și cu antrenamentele. Credea că asta l-a obosit peste măsură. Trecând pe lângă un coș de gunoi își aduse aminte. Scoase din buzunar batista albă, pătată de sânge și-o aruncă decis în coș. N-avea de gând să le spună părinților săi. Îi era teamă să nu-i neliniștească. Nici el nu știa ce să creadă despre toate acestea. Clipi deodată speriat. Aerul tare îi umplea plămâni. Intrase în parc. Ajungea mai repede acasă pe aici. Se gândea să se mai oprească, să stea pe o bancă dar se răzgândi. Voia să ajungă mai repede, să se întindă pe pat. Și mai avea și antrenament după-amiază. Nu mai era așa de mult până la finala mult așteptată. Se gândea dacă să meargă la antrenament sau nu. Ajunse în sfârșit acasă. Ușa era închisă și când intră își dădu seama că niciunul dintre părinții săi nu era acasă. Pe masă aștepta un bilet în care Alex recunoscuse scrisul tatălui său. „Berenice, am plecat, nu este nevoie să-ți spun unde... Mă întorc mâine dimineață. Nu puteam să nu fac asta. Tu mă înțelegi, Berenice, draga mea! Îți mulțumesc! Vlad!”. Alex rămase ca aiurit. Nu știuse că tatăl său își numea soția Berenice. Îi plăcu numele acesta și făcu imediat o legătură între pletele ei blonde și legenda pe care o citise în mitologie. Intră în camera lui și se întinse pe pat, fără să se mai dezbrace, fără să mănânce nimic. Începu să se gândească la multe, foarte multe lucruri. Unde putea fi tatăl său? Unde s-a dus? îi veni atunci în minte povestea lui Vladimir, despre acea prietenă a lui, din facultate. I se umeziră ochii. Simți că somnul începe să-l biruie.

Sufletul și trupul său erau într-o stare de totală istovire. Izbuti în sfârșit să adoarmă. Parcă toată lumea se pierdea în ceață...

Capitolul II

TRANDAFIRI PENTRU YERO

— Alex, ai minge de set, urlă din toate puterile Emil, prietenul său urmărind cu satisfacție evoluția băiatului pe terenul de zgură. Alex venise totuși la antrenament, în ciuda stării de slăbiciune și oboseală ce-l mai chinuia încă. Și acum juca o partidă destul de importantă pentru propriul orgoliu. Marius Lungu, de la XI B îl provocase la acest meci. Era un băiat imposibil, grozav de înfumurat și cu o părere excepțională despre persoana sa. I se părea că este un geniu și că toți îl nedreptățesc, se credea capabil în orice domeniu dar în realitate era un tip extrem de superficial. Și mai avea încă ceva care pe ceilalți îi înfuria teribil. Era tocilar. Stătea cu nasul în carte numai pentru a fi întotdeauna primul. Și la tenis se considera cel mai bun. Nici nu putea concepe că va pierde finala. Vorbea despre turneu ca și cum ar fi fost gata să plece. Îl ura din tot sufletul pe Alex, în primul rând pentru că era foarte bine văzut de toți, colegi, profesori, directorul liceului. Când acesta avusese incidentul cu profesoara de tehnologie și-l văzuse intrând la cabinetul directorului simțise o satisfacție răutăcioasă. Dar bucuria nu ținuse mult. Auzind că Alex nu pățise nimic își zisese, jignit adânc, că iarăși se făcuse o nedreptate. Și începuse să-l urască și mai cumplit. Și mai era ceva. Nu putea să se împace cu gândul că Adela îl iubea pe Alex. Era doar colega lui, și nu-i era deloc indiferentă. Dar ea se îndrăgostise de acest... Nu știa încă nimic de noua ei prietenie, cu Liviu. Acum, la antrenament, voia să se răzbune, să-l umilească pe Alex, să-i demonstreze că este mai bun și că doar el merita totul. Numai că planul nu prea părea să-i reușească. Cu un retur excelent Alex îi luă și setul următor. Toți colegii lui jubilau. Marius scăpăra fulgere din ochii lui căprui, acum mici de ură. Plesnea de ciudă. Își trecu nervos mâna prin părul negru, ciufulit. Se duseră fiecare la grupul său. Alex era vizibil obosit dar făcea eforturi să nu se observe totuși. Când ajunse lângă Emil acesta îi întinse un pahar cu limonadă.

— Bravo, Alex, ești mare, spuse el. L-ai făcut praf. Ține-o tot așa și-i iei de tot piuitul. Să nu-și închipuie că el este buricul pământului... Alex zâmbi, un pic crispat. Nici Emil nu-l avea la stomac pe Marius. În sfârșit începu următorul set. Alex avea senzația că joacă finala. Intră în teren dar, ciudat, simțea o stare de teribilă nervozitate cum îl acapara

încetul cu încetul. Și, ca urmare firească a acestui fapt, făcu o mulțime de greșeli. Marius câștigă setul și este lesne de înțeleș că stătea umflat în pene ca un curcan. Alex ajunsese în mijlocul prietenilor săi amărât, distrus. Cum putuse să greșească atât de copilărește? Și mai ales să-i dea așa o satisfacție tipului aceuia de-a dreptul dezgustător. Își roti privirile asupra grupului de colegi ce-l înconjurau. Emil părea vizibil îngrijorat. Yero nu venise și-asta îl chinuia pe Alex până la durere fizică. Deodată băiatul clipi des din ochii săi mari și luminoși. I se părea că peste toate se lasă o pâclă deasă; simți subit dureri ascuțite în partea stângă și lumea îi fugi din fața ochilor. Se întinse pe bancă, aproape leșinat. Dar după câteva minute se ridică. Începea ultimul set, cel decisiv. Intră pe teren clătînându-se. Emil, extrem de îngrijorat îi strigă de pe margine.

— Renunță, Alex, să nu faci vreo prostie!... Dar ochii băiatului exprimau atâta hotărâre și dorința aprinsă de-a învinge încât prietenul său renunță să mai continue fraza. Marius intră în teren foarte sigur de el și cu un zâmbet arogant în colțul gurii. Lui Emil îi venea să-l ia la palme. „Oare Yero de ce n-o fi venit”, se gândea Alex în timp ce lovea cu putere mingea. Simțea că abia se mai ținea pe picioare dar suporta strângând tare dinții.

„Mai bine mor decât să-l las pe înfumuratul acesta să mă învingă”, își spunea el uitându-se prin ceața ce-i acoperea privirile albastre și senine.

— Alex, strigă prietenul său nebun de fericire, încă o minge și l-ai terminat. Marius nu punctase nimic în acest set, Alex pur și simplu nu-l cruțase deloc. La serviciu era Marius. Toți așteptau cu râsuflarea tăiată. Primul serviciu ratat. Al doilea...

— În fileu, urlă Emil ca scos din minți, dublă greșeală! Alex, ai câștigat, bătrâne, jubilă el intrând în teren, cu gândul să se îndrepte spre prietenul său. Dar atunci se întâmplă ceva care-i îngrozi pe toți. Alex, nespus de palid se prăbuși deodată moale pe terenul de zgură. În două secunde Emil era lângă el și după un minut stătea culcat pe bancă. Ceilalți se agitau în jurul lui. Marius, însoțit de grupul său se depărtaseră la câțiva metri, arătau foarte ofensați și discutau ceva cu voce scăzută. Genialul Marius fusese învins și nu mai putea de ciudă. Își frământa mintea cum să se răzbune. Între timp urmele furtunii se ștergeau. Alex deschise ochii și obrajii lui, palizi până atunci deveniră ca doi bujori.

— Alex, arzi ca focul, strigă Emil punându-i mâna pe frunte. Băiatul surâse slab.

— Nu-i nimic, cred c-am răcit pe undeva. Emil, șopti el apucându-l de mână, te rog să nu-i spui lui tata de toată aiureala asta. Nu vreau să-și mai facă griji și din pricina mea. Are și așa destule pe cap. Alex se ridică și începu să-și strângă lucrurile în geanta de voiaj. Ceilalți mai stăteau încă pe bancă. Marius se apropie ostentativ de băiatul care tocmai terminase de închis geanta. Se vedea că n-are de gând să-și felicite adversarul pentru victorie. Toți se așteptau la o scenă. Emil era încordat ca un arc din care e gata să țâșnească săgeata.

— Ascultă, eu am vrut tot timpul să fim prieteni... Și ca prieten îți atrag atenția asupra tipei pe care spui c-o iubești. Vezi ce mult ține la tine, nici n-a venit să te vadă cum joci... Cine mă, cățeaua aia? Ești prost, tu nu știi cu câți umblă?!... Este teribil de mândră că-i prietenă cu băiatul domnului doctor!...

Alex simți că se sufocă de mânie. Era ca un taur care vede roșu. Se repezi la Marius, parcă fără să-și mai dea seama ce face.

— Ticălosule, strigă el și înainte ca ceilalți să-l poată opri îi arse un pumn strașnic. În clipa imediat următoare Marius era jos, pe teren și parcă nu-i venea să creadă. Emil se aștepta de-acum la o încăierare în toată regula. Dar contrar așteptărilor Marius se ridică de jos și-i spuse lui Alex privindu-l drept în ochi. „Pentru asta ai să-mi plătești!”. Apoi, cu un aer de prinț jignit porni spre ieșirea din curtea liceului, însoțit de grupul său gălăgios. După zece minute spre aceeași ieșire se îndrepta și Alex împreună cu prietenii săi. Băiatul se simțea parcă mai bine. Când ajunseră la cabina telefonică de la intersecție se gândi s-o sune pe Yero. Scoase cartela din buzunar și se bucură când văzu că mai are credit pe ea, intră apoi în cabină și formă decis numărul. De la celălalt capăt al firului îi răspunse chiar fata.

— Salut, Yero, șopti Alex în receptor, cu teamă parcă. Ce făceai? Fata suspină ușor.

— Alex, te rog, iartă-mă, n-am putut să vin la antrenament, am avut enorm de mult de învățat pentru mâine. Știi, merg la pregătire... Alex răsuflă ușurat. Va să zică asta era!...

— Nu-i nimic, draga mea, am vrut numai să văd ce este cu tine. Știi, am jucat un meci cu Marius Lungu, de la XI B. L-am făcut surcele. Ieronima se strâmbă dar Alex n-avea cum s-o vadă.

— Înfumuratul acela? Geniul nostru care-i așa de nedreptățit?

Te rog să mă crezi, nici nu merită să vorbim despre el.

— Yero, te las acum, vreau să merg acasă, mă simt puțin cam obosit. Ne vedem mâine. Pa, mai spuse el, apoi așează receptorul. „Deci așa, Yero are mâine pregătire. Nu știam”, gândea Alex în timp ce mergea spre casă alături de ceilalți. Toți tăceau, numai Emil comenta cu voce tare partida de tenis la care tocmai asistaseră, o partidă de antologie, după cum spunea el cu entuziasm. Alex voia să ajungă cât mai repede acasă. Își zicea mereu în gând că nu știuse nimic despre meditația Ieronimei. În schimb Marius știa totul și dorea să se folosească de acest prilej pentru a răzbuna pumnul primit puțin mai înainte. În mintea lui perfidă și puțin luminată încolțise un plan diabolic.

...Nimic nu se mișca în tăcerea adâncă a frumosului colț de eternitate, în care florile scânteiau pretutindeni ogindindu-și petalele gingașe în stropii de aur ai soarelui. Aerul dens vibra plin de parfumul lor. Parcă totul încremenise, era ca o clipă suspendată undeva, între terestru și infinit. Dar aici, peste tot, găseai mai degrabă eternul, celestul, decât modestul teluric. Intrând aici, fiecare dintre noi simte, alături de o involuntară pioșenie și sentimentul nespus de puternic că este esența lucrurilor, că face parte din marea armonie a Universului. În toată această mare de liniște, de tăcere atât de densă încât orice zgomot ți-ar fi provocat o acută durere fizică, în acest ocean de parfum și culoare, combinate straniu cu suferință și crâmpie de fericire sfâșiată, un suflet stingher retrăia, în fața unei cruci de marmură clipe ce le trăise odată din adâncul ființei sale zbuciumate. O pasăre tipă deodată ascuțit. Vladimir tresări și ridică privirea. Timp de câteva minute se uită fix la crucea albă ce avea scris pe ea numele scump al lui Andrei, apoi pământul sub care zăcea de atâta vreme dragul lui prieten, tufișul de trandafiri roșii ca sângele ce creștea nestingherit pe mormânt, trăgându-și parcă viața plină de mireasmă chiar din neființa lui Andrei... Vladimir simți că se pierde. Închise ochii pentru câteva clipe, numai pentru a-și opri lacrimile ce începuseră să-i inunde sita genelor. Dar își reveni curând. Aproape uitase că ținea în brațe un buchet mare de flori, avea acolo numai garoafe roșii și trandafiri. Le presără toate pe mormântul dragului său prieten; îngenunche apoi și sărută crucea rece și fotografia lui Andrei. Îi era tare dor de el... Și gândurile i se îndreptară deodată către Alex.

Vladimir se ridică. Alături se mai aflau două morminte pe care

stătea scris numele „Andrieș”. Unul era al mamei lui Andrei, pe care Vladimir nu o cunoscuse și de care el însuși abia își mai aducea aminte, de-atunci, de când ea îi dăruise lăntișorul cu frunza de arțar... În cel de-al doilea își găsisese odihna inginerul Andrieș, alături de soția și de fiul său, la nici doi ani după ce Andrei răspunsese „Prezent” chemării infinitului. Vladimir simțea că n-ar mai fi dorit să plece de acolo. Dar ceva mai tare decât orice îl atrăgea înapoi spre casă. Era un crâmpei din sufletul prietenului său, era de fapt el, care trăia acum a doua oară; era fiul lui, Alex. Fără să vrea, la gândul acesta, Vladimir surâse. Apoi mai privi o dată totul și, cu pași mărunți porni spre ieșire.

Alex dormea adânc când deodată se auzi ușa de la intrare. Vladimir ajunsese în sfârșit acasă. După ce plecase din „gra Adina amintirilor” se plimbase în neștire pe străzi, lăsându-se copleșit de aduceri-aminte. În cele din urmă peste toate se lăsase noaptea cu mantia ei cernită, brodată cu râuri de stele. Vladimir să se duse la un fost coleg al lui din facultate și toată noaptea nu făcu altceva decât să fumeze și să stea cu ochii larg deschiși. A doua zi el se trezise mai obosit și pornise înapoi spre orașul său, spre casă, spre viață. Când ajunsese acasă se făcuse totuși destul de târziu. Intră în hol și se arătă un pic mirat de liniștea adâncă care-l întâmpină. Niciun zgomot, numai tic-tac-ul dulce al pendulei din hol. Își aduse aminte că Iulia trebuia să lucreze în două schimburi, și pentru el. Începu să-i pară rău. Deci Iulia era la spital. Dar Alex? Unde putea să fie? Probabil la antrenament. Dar nu, băiatul era acasă, tricoul lui, adidașii erau în hol iar racheta de tenis zăcea pe divan. Vladimir se apropie în vârful picioarelor de ușa camerei băiatului și ascultă timp de câteva clipe. Dar înăuntru nu se mișca nimic. Atunci puse mâna pe clanță și deschise ușa încet. Răsuflă din greu. Alex era cufundat într-un somn adânc. Vladimir se gândi că este bine să-l trezească, se întunecase aproape și apoi n-ar mai fi dormit toată noaptea. Se apropie deci de pat și se așeză lângă băiatul ce mai dormea încă. Vru să-i mângâie buclele blonde dar cum îi atinse fruntea o imensă neliniște i se așternu pe chip. Alex avea febră. Își aduse aminte de Andrei, de criza lui de-atunci, de la ședința cercului de filosofie. Simți că-l podidesc lacrimile. Atinse ușor cu degetele obrazul fin și palid al băiatului.

— Trezește-te, Alex, n-ai să mai dormi la noapte, șopti el aplecându-se asupra patului. Alex deschise ochii și zâmbi văzându-l pe tatăl său acolo. Se ridică în capul oaselor.

— Alex, începu Vladimir, ai fost azi la antrenament? Băiatul clipi de câteva ori din ochii săi mari și frumoși.

— Da, am fost, zise el. Poate că nu trebuia să forțez lucrurile. Mă simt cam obosit, mărturisi el fără să vrea și în aceeași clipă se sperie. Nu voia să își neliniștească părinții. Vladimir își plecă privirea.

— Alex, ai băut cumva apă încălzit, după ce-ai terminat jocul, îl mai întrebă el evitând să-l privească în ochi.

— Nu mai știu, poate că da, spuse băiatul. Cred c-am răcit. De vreo două zile am febră.

— Nu-i nimic, răspunse tatăl său, ai să te faci bine imediat, nu uita că ești în casa unor medici, surâse el încercând să glumească. Totuși nu putea fi atât de liniștit în privința lui Alex. Voia să vadă cum evoluau lucrurile și apoi să știe ce avea de făcut.

— Dar mama unde-i, întrebă Alex coborând din pat. Vladimir se trânti pe canapeaua din hol. Nici nu se dezbrăcase.

— La spital, trebuie să apară și ea, din moment în moment. Alex se repezi glonț la telefon. Simțea o cumplită nevoie de-a vorbi cu Yero, măcar să-i audă vocea atât de dragă. Dar de această dată nu mai fu chiar ea cea care-i răspunse, ci mama ei.

— Alo, familia Barbu? Aș vrea să vorbesc cu Ieronima. Cum, n-a ajuns încă acasă? Nu, n-a fost cu mine, am condus-o doar până la profesoară și m-am întors. Dacă vine vă rog să-i spuneți să-mi dea un telefon. Da, Alex. Mulțumesc, bună seara! Alex așeză receptorul. Nu știa ce să creadă. Oare de ce n-o fi ajuns Yero acasă până la ora aceasta? Vladimir se întinsese pe canapea și stătea așa, cu ochii închiși. Părea obosit. Băiatul se așeză pe un fotoliu. Nu putea să-și adune gândurile, era extrem de buimăcit. Exact în acel moment țârâitul strident al telefonului sfâșie tăcerea din încăpere. Alex se repezi la aparat cu inima bătându-i în piept ca un ciocan vrăjmaș. Avea convingerea că este Ieronima.

— Alo, da, tata este acasă. Îi comunic imediat. Bună seara! Băiatul închise telefonul. Tată, ești chemat la spital, este vorba de o urgență. Fără chef Vladimir se ridică de pe canapea. Pleca iarăși să vegheze flacăra abia pâlpâindă a unei vieți. Înainte de-a trece pragul își privi o clipă fiul și zâmbi ușor. Apoi Alex nu mai auzi decât mașina care demara în viteză pornind într-o goană nebună spre cel care avea nevoie de ajutor.

Băiatul tocmai era cufundat în lectura unei nuvele de E.A. Poe

când auzi ușa de la intrare și vocea mamei sale.

— Alex, ești acasă? În clipa aceea Iulia își făcu apariția în odaie. Era nespus de palidă și abia își ținea lacrimile. Alex clipi speriat. Lăsă cartea și veni în întâmpinarea ei. Iulia îl cuprinse în brațe și începu să-i sărute pătimaș capul, părul bălai. Pieptul îi era zguduit de-un plâns mut. Băiatul nu mai înțelegea nimic. Simți că se petrecuse ceva grav și întrebă cu vocea sufocată de teamă.

— Mamă, ce-i cu tine, ce s-a întâmplat? Iulia clipi și-atunci lacrimile rupseră zăgazul și începură să alunece repezi pe obraji ei.

— Sărmanul meu fiu, șopti ea, de ce trebuie să suferi și tu ca bietul Vladi!... Atât putu să spună și Alex simți un fior în toate fibrele.

— Eu, șopti el și-n aceeași clipă își aduse aminte de Ieronima. Își apucă mama de mâini și spuse, silind-o să-l privească în ochi.

— Mamă, spune-mi sincer, s-a întâmplat ceva cu Ieronima? A murit, mai șopti el și ochii limpezi ca azurul i se umplură de lacrimi. Iulia simțea că leșină. Îl strânse din nou în brațe.

— Nu, Alex, nu te gândești la prostii! Ieronima are un mare noroc. Este încă într-o stare critică dar Vladimir o va salva. Pot să jur asta! Alex crezu că tavanul alb se prăbușește peste el. În creier nu-i suna decât fraza „Este încă într-o stare critică...” Tremura din tot trupul. Vru să deschidă gura și s-o întrebe pe mama lui ce se întâmplase dar constată cu groază că nu-și poate descleșta maxilarele. În cele din urmă reuși însă dinții începură să-i toace des, probabil din cauza stării nervoase de care îi era cuprinsă întreaga ființă. Iulia se uita la el cu teamă. Se gândise tot drumul cum să-i spună și-acum i se părea că tot n-a găsit cele mai nimerite cuvinte. De fapt ce se întâmplase? În dorința lui tâmpită de-a se răzbuna pe Alex, Marius Lungu, „geniul neînțeleș” al liceului se folosisese de ajutorul unor prieteni de-ai lui, niște tipi destul de dubioși, de fapt mai mult niște vagabonzi care tăiau câinilor frunză. Asta era încă o ciudățenie a lui. Se împrietenea cu toți decasații, spunea că, dacă el nu este înțeleș, măcar să-i înțeleagă pe alții, „în imensa lui generozitate”. În schimb pe cei pe care-i simțea superiori lui, cum era Alex îi ura din adâncul sufletului. Deci acest Marius, împreună cu ceata lui de golani o așteptaseră pe Ieronima când ieșise de la profesoară. Alex nu știa că fata întârziase atât de mult și-apoi chiar ea îi spusese să n-o mai conducă, c-are să se descurce. Era îngrijorată din cauza lui și se simțea mai bine atunci când îl știa acasă, sub îngrijirea părinților săi. Fata mergea liniștită și tocmai începuse să

grăbească pasul spre casă când deodată, în fața ei țâșni unul dintre prietenii lui Marius și din senin începu să-i facă curte. Ieronimei îi tresări puțin inima dar își zise c-a mai trecut ea prin așa ceva și vru să-și continue drumul fără să-i răspundă celui ce-o interpelase. Pe stradă nu mai era nimeni și bezna cotropise totul. Singurul bec pe care-l știa fata se arsesese și el. Atunci țâșniră din umbră și ceilalți, care-o înconjurară. Fata vru să țipe dar Marius o înhăță de păr și încercă s-o sărute. Caietele Ieronimei zăceau acum pe trotuar în timp ce ea se lupta din răputeri cu un al doilea golan ce se năpustise asupra ei. Dar huliganul, infuriat pesemne că i se răspundea în felul acesta o lovi cu atâta putere peste față încât Ieronima își pierdu echilibrul și căzu moale pe trotuar. În cădere se lovi cu capul de-o piatră albă de pavaj pe care n-o văzuse nimeni până atunci și rămase nemișcată. Marius, care avusese grijă ca fata să nu-l recunoască se îngrozi deodată. Ceilalți golani se răspândiseră. Băiatul se aplecă asupra Ieronimei care zăcea inertă pe trotuar. Îi ridică cu grijă capul și văzu că părul îi era năclăit de sânge. Conștiința a ceea ce făcuseră îl zgudui deodată dar era prea laș ca să poată reacționa în vreun fel. Așa că cel mai bun lucru pe care-l găsi de făcut fu s-o șteargă cât mai repede de acolo lăsând-o pe fată în voia sorții. Cea care descoperise totul fusese o doamnă ce trecea întâmplător pe stradă și văzând cum stau lucrurile sunase Salvarea. Așa ajunsese Yero la Urgență iar cel chemat s-o readucă la viață era tocmai doctorul Stanca, tatăl băiatului pe care-l iubea.

Alex asculta cu răsuflarea oprită ceea ce-i relata Iulia. Îi spusese tot ce știa. Nimeni nu cunoștea încă sigur pe autorii acestei fapte oribile, dar existau bănuieli întemeiate și Poliția începuse deja ancheta. Din fericire agresorii, îngroziți crezuseră ca fata a murit și fugiseră, așa că Ieronima nu se alesese decât cu lovitura aceea pe care o căpătase în cădere. Altfel cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla!... Alex se ridică hotărât de pe canapea.

— Vrei s-o vezi, îl întrebă mama sa, hai cu mine, te duc eu, sunt cu mașina. Vladimir a intrat deja în starea aceea frenetică care îl cuprinde de fiecare dată când este vorba de salvarea unei vieți omenești... Crede-mă, este făcut pentru medicină!...

Leșiră împreună și Iulia nu cruță deloc mașina până la spital. Alex alergă ca nebun pe coridoare până ce ajunse la blocul operator. Iulia nici nu se putea ține după el. Când dădu cu ochii de tatăl său băiatul se opri ca paralizat. Inima i se opri în piept. Vladimir tocmai

ieșea din sala de operații. Fața îi era întunecată, privirea extrem de concentrată. Parcă toate liniile se înnodaseră în el.

— Alex, ce-i cu tine aici, strigă el zărindu-și fiul. Ai aflat? Veni și-l cuprinse în brațe. Alex abia își putea ține lacrimile. Era prima lui durere adevărată...

— Ce-i cu ea, tată, izbuti el să șoptească cu glasul întretăiat. Nu prea avusese ocazia să-și vadă tatăl în exercițiul funcțiunii. Tonul lui Vladimir și cuvintele strict profesionale pe care le rostea avură darul să-l sperie și mai mult.

— Are o fractură a bazei craniului, probabil că s-a întâmplat atunci când s-a lovit de piatra aceea. Este încă inconștientă; am intubat-o și este pusă pe ventilator, dar starea ei este stabilă. Trebuie însă eliminat riscul formării unui hematom, continuă Vladimir, de aceea cred că va fi nevoie de intervenție cât mai urgent!

Alex privea cu ochii măriți de teamă. Și deodată căzu în genunchi în fața lui Vladimir.

— Salveaz-o tată, tu poți face asta, numai tu!... Atât mai putu să șoptească și căzu moale în brațele Iuliei. Vladimir se încruntă puțin. Evaluase situația și hotărâse că singura soluție era intervenția chirurgicală. Se părea că acel hematom începuse deja să se formeze. Doctorul Stanca decise ca intervenția să înceapă numaidecât.

Clipele se scurgeau încet, exasperant de încet... Alex se trezise din starea de leșin în care căzuse cu ceva timp înainte. În sala de operații Vladimir începuse lupta pe viață și pentru viață. Împreună cu echipa sa hotărâseră s-o opereze pe fată, chiar inconștientă, susținuți de terapia intensivă. Vladimir își dădea seama limpede că este unica ei șansă. Hematomul deja format amenința în orice clipă să inducă un con de presiune temporală care i-ar fi fost fatal. Vladimir era conștient că și așa riscă enorm. Dar nu avea altă soluție.

Alex, palid stătea pe banca din fața sălii în care se hotăra viața lui Yero. Alături, Iulia îl veghea, știa cât de sensibili sunt adolescenții la astfel de situații. Și mai știa cât de mult suferise Vladimir. N-ar fi vrut să se întâmple același lucru și cu Alex. Își aduse deodată aminte de Andrei și i se păru că-l vede în față exact așa ca atunci, când venise să-i spună c-o iubește. Iulia privi pe furiș la Alex. „Ce mult seamănă cu Andrei, își spuse ea în gând, parcă ar fi numai al lui. De la mine n-are aproape nimic, sau, mai exact spus chiar nimic...” Firul gândurilor îi fu întrerupt de ușa care se deschise deodată. Vladimir apăru, nespus de

obosit. Fața sa gravă purta însemnul unei totale epuizări. Operația durase aproape șapte ore. La vederea tatălui său Alex sări în picioare, cu inima bătând parcă să-i iasă din piept. Părinții Ieronimei erau și ei acolo; mama, disperată își frângea mâinile. Băiatul nu-și lăsă tatăl să rostească niciun cuvânt, începu deodată să țipe parcă fără să se mai poată controla.

— Nu, nu se poate!... Tată, spune-mi că nu s-a întâmplat nimic cu Yero!... Ochii frumoși ai lui Alex erau plini de lacrimi. Auzindu-l, mama fetei crezu că s-a întâmplat într-adevăr ireparabilul și începu să plângă amarnic. Iulia tăcea, nemișcată. Dar Vladimir surâse și ciufuli ușor părul blond al lui Alex.

— Nu mai plânge, tinere, Ieronima este salvată!... Trebuie acum s-o supraveghem în continuare, mai spuse el și se întoarse dând ordine scurte și precise asistentelor ce-o transportau pe fată la secția de reanimare.

— Are să-și revină curând, continuă doctorul Stanca adresându-se de această dată părinților Ieronimei, consider că pericolul a trecut. N-are rost să vă mai faceți griji. Biata mamă nici nu mai știa ce să spună, nu mai găsea cuvinte de mulțumire. Vladimir o opri cu un gest.

— Nu doamnă, nu-i nevoie să-mi mulțumiți, mi-am făcut numai datoria. Oricare în locul meu ar fi făcut la fel.

Tatăl Ieronimei era atât de copleșit încât nu putu scoate nicio vorbă. În clipa aceea se petrecu ceva cumplit. Alex căzu pur și simplu pe banchetă; din nas i se prelingea un fir subțire de sânge. Iulia clipi speriată. Avea senzația că-l vede pe Andrei. Vladimir simți o săgeată în inimă și parcă totul îi juca în fața ochilor. Se mai adăugau oboseala și concentrarea din timpul intervenției. „Orice, numai asta nu, își spunea el în gând privind îngrijorat chipul palid al băiatului. Nu se poate! Andrei, dacă tu nu te-ai putut bucura de viață, măcar fiul tău să-i guste din plin minunile...” Nu îndrăznea să încerce nici cea mai mică investigație. Era conștient că orice întârziere putea atârna extrem de greu dar parcă n-avea curaj. Dacă și Alex... Dar alunga imediat acest gând. În fața ochilor săi obosiți avea mereu imaginea dragului său prieten. În sfârșit se hotărî să intre în cabinet împreună cu Alex și cu Iulia. Băiatul își revenise, era din nou la fel ca înainte. Își ziseră că totul nu fusese decât consecința stării prin care trecuseră cu toții. Obosit, Vladimir ceru unei asistente să-i aducă o cană mare cu cafea. Era

de-acum ziuă de-a binelea, fusese o noapte tare lungă și agitată. Toți aveau nevoie de odihna meritată după un astfel de zbucium. Înainte de-a pleca, doctorul Stanca merse în rezerva unde Ieronima mai zăcea încă pentru a se asigura că totul era în regulă. Fata începuse să-și revină din starea de inconștiență și Vladimir constată că situația postoperatorie se menținea favorabilă. Spera din tot sufletul să nu intervină nicio complicație. Mai vorbi un timp cu asistenta și-i mai dădu câteva indicații. Apoi plecă împreună cu soția și cu fiul său. Voia să ajungă acasă dar se simțea atât de obosit încât o rugă pe Iulia să conducă.

Liniștea plutea binefăcătoare asupra întregii locuințe a doctorului Stanca. Deodată această sublimă tăcere fu brăzdată de tipățul adânc al soneriei. Buimacă încă de somn Iulia merse să deschidă. Dincolo de prag se afla prietenul fiului ei, Emil. Abia atunci își aruncă ochii spre pendula din hol. Trecuse de amiază. Emil era alarmat de absența lui Alex din ziua aceea și venise la el acasă pentru a vedea cum stau lucrurile. Iulia îl conduse în camera lui Alex și-l trezi pe acesta cu un sărut ușor pe buclele blonde. Băiatul deschise ochii mari parcă neștiind unde se afla însă când își văzu prietenul își aduse aminte de evenimentele din ultimele ore. Se ridică în capul oaselor.

— Alex, începu Emil, ce s-a întâmplat de fapt cu tine, cu Ieronima? Alex suflă cu greutate. Îi povesti pe scurt ceea ce știa în legătură cu Yero.

— N-am putut să vin la școală pentru c-am adormit, continuă el, toată noaptea am stat la spital. Operația a durat aproape șapte ore. Îți dai seama, totul atârna de un fir. Dar tata este mare. Dacă el a spus că nu mai este niciun pericol înseamnă că așa este... Mama avea dreptate când spunea că Yero a fost norocoasă. Emil se foi pe scaun.

— Dar cine-ar fi putut să comită o astfel de faptă? Alex își plecă privirea.

— Nu știi că de golani nu ducem lipsă. Dar în toată treaba asta cel mai mare vinovat sunt eu. Nu trebuia s-o las singură. Ce fel de prieten îi sunt dac-o las să se descurce de una singură la o astfel de oră? Și băiatul își prinse capul în mâini. Emil se ridică de pe scaun și veni spre el. Îi puse mâna pe umăr.

— Alex, tu n-ai nicio vină, n-aveai de unde să știi că ea va termina atât de târziu. N-a ieșit niciodată la ora aceea... Eu plec acum. Cred c-am să trec mai spre seară s-o văd pe Yero. Emil porni către ușă.

Alex îl însoți până dincolo de prag apoi se așeză dezorientat pe canapeaua din hol. Ar fi vrut să meargă la spital, să vadă ce se întâmplă cu fata, dacă și-a revenit și să discute puțin cu ea. Dar nu știa ce să facă. Tatăl său dormea încă. Într-adevăr Vladimir era cufundat adânc într-o dulce toropeală. Dar sunetul strident al soneriei îl făcu să tresară. Se sperie deodată. Îi trecu prin minte că s-a întâmplat ceva cu Ieronima, că s-a ivit complicația aceea de care se temuse atât de mult și că de această dată șansele de revenire ale fetei erau pur și simplu nule. Vladimir sări în picioare. Se îmbracă cu maxim de viteză și-și aruncă privirea pe cadranul ceasului de pe noptieră. „Când s-a făcut atât de târziu, se miră el. Ce mult am dormit!” Intră în hol și rămase puțin surprins. Alex și Iulia stăteau de vorbă cu noua profesoară de engleză a băiatului, cu Sonia. Vladimir o salută cu un surâs ușor pe fața crispată.

— Bună, Sonia, tu erai!... M-am speriat când am auzit soneria. Aveam senzația că este cineva de la spital, că-mi aduce o veste proastă în legătură cu Ieronima... Dar văzând ochii îngroziți ai lui Alex, Vladimir se opri. Nu avea niciun sens să-l sperie.

— Am auzit, Vladi, de toată această întâmplare, rosti Sonia, de fapt Alex mi-a povestit totul. Cum pot să fie unii oameni, mai șopti ea cu ochii în lacrimi.

— Niște fiare, zise și Vladimir strângând dinții. Apoi se duse la telefon. Iulia nu mai era în cameră, se dusesse să facă o cafea. Vladimir formă numărul și Alex urmări cu răsuflarea tăiată toate reacțiile tatălui său. Dar și Sonia simțea o stare de teribilă încordare în tot trupul.

— Alo, spitalul? Sunt doctorul Stanca, dă-mi te rog, secția de reanimare. Da, aștept? Lui Alex aceste câteva clipe i se părură o eternitate. Alo, Lucia, sper că mă recunoști. Ce face pacienta? A intervenit ceva în ultimul timp? Și-a revenit? Păi asta-i o veste tare bună, nu-i așa? Alex oftă închizând ochii. Sonia îi luă o mână într-ale sale dar băiatul aproape că nici nu observă gestul. Era copleșit.

— Dacă și-a revenit, vorbea mai departe Vladimir în receptor, o mutați în rezerva 15. Nu mai este nevoie de terapie intensivă. Pericolul a trecut cu adevărat. Asta am vrut să știu. Aveți grijă ce faceți. Vin și eu peste o jumătate de oră. La revedere!

Vladimir puse receptorul în furcă. Răsuflă ușurat, apoi se adresă fiului său.

— Alex, am câștigat bătălia! Băiatul se repezi în brațele lui, cu ochii plini de lacrimi.

— Îți mulțumesc, tată!... Alex nu putea vedea privirea lui Vladimir, împovărată de tristețe și nici lucirea stranie din ochii profesoarei de engleză când îl auzise spunând „tată”. Amândoi știau că de fapt un înger blond fusese părintele acestui heruvim tot blond care-i lumina acum viața lui Vladimir. Iulia reveni în cameră purtând pe-o tavă ceștile aburinde. Când o văzu, Vladimir merse către ea și-i luă curtenitor tava din mână așezând-o pe măsuță, în fața tuturor. Alex se cuibări într-un fotoliu iar ceilalți luară loc în jurul măsuței și începură să bea în tăcere licoarea neagră. Alex avea senzația că se află într-un cub de sticlă neagră. Nu putea spune de ce dar acest lucru îl simțea în adâncul sufletului. Deodată se ridică.

— Tată, mă duc până la florărie, vreau să caut niște trandafiri pentru Yero. Vladimir nu spuse nimic, îi întinse numai o bancnotă. După ce băiatul plecă cei trei rămaseră în continuare la măsuța din hol. Terminaseră cafeaua. Vladimir își aprinse o țigară. Știa că nu-i bine să fumeze dar își aducea aminte că începuse atunci, demult, de când aflase vestea cea rea despre Andrei... De-atunci nu se mai putuse dezobișnui. „Oare Alex fumează”, îi trecu prin minte. N-avea nici cea mai vagă idee. Iulia tăcea, de fapt așa-i era firea, nu fusese niciodată prea vorbăreată. Și mai ales după pierderea fetei nu mai putuse să se exteriorizeze așa de ușor. Sonia își aprinse și ea o țigară. Vladimir o privi surprins.

— Sonia, și tu fumezi?... Ea trase cu sete fumul în piept.

— Da, demult, după divorț. Atunci când ne-am întâlnit, în tren și mi-ai spus totul despre Andrei începusem deja să fumez. Ce repede trece timpul!... Vladimir nu spuse nimic, se mulțumi numai să privească la Iulia. Sonia ridică ochii. Vocea îi tremura, puțin nesigură.

— Vladi, dă-mi voie să te întreb ceva. De Iulia nu mă feresc. Alex nu știe că tu nu ești tatăl lui, nu-i așa?!... Vladimir clipi din ochii săi mari și luminoși. Ochii lui rămâneau mereu aceiași.

— Nu, nu știe! Nu l-ai văzut cu câtă dragoste îmi spune „tată”. Bietul Andrei!... Iulia își șterse o lacrimă.

— Și n-ai de gând să-i spui, Vladi, continuă Sonia trăgând din țigară. Vladimir clipi iarăși.

— Când n-am să mai pot ascunde nimic, când totul va țâșni ca un vulcan va trebui să-i dezvălui întregul adevăr. Dar sper să nu fie prea curând... După ce rosti aceste cuvinte Vladimir se opri speriat. Îi scăpaseră fără să vrea. Se uită imediat la Iulia. Avea fața albă ca varul.

Șopti cu vocea sufocată.

— Vladi, ce vrei să spui? Vladimir simțea ace de foc în inimă. I se adresă numai Iuliei, se părea că uitase cu totul de Sonia.

— Berenice, Alex este bolnav... Mi-am dat seama mai demult, dar nu am putut să cred... El nici măcar nu bănuiește... Iulia scoase un țipăt și un plâns năvalnic începu să-i zguduie ființa. Avea imensă nevoie de-o descărcare nervoasă. Sonia în schimb tăcea, apatică. Ea reacționa altfel în atare situații.

— Ești sigur, Vladi, șopti Iulia printre lacrimi. Ce crezi că are? Vocea lui Vladimir părea de gheață. Trecuse prin atâtea, văzuse atâta suferință...

— Sunt mai mult ca sigur că are leucemie. Exact ca și Andrei... Dar poate că mă înșel. Mai așteptăm puțin însă dacă mai are crize de felul celei de la spital îl iau și-i fac analizele. Cel puțin știu despre ce este vorba și ce am de făcut.

Sonia aproape nu-l mai recunoștea pe Vladi, studentul de la Calculatoare. Totuși se schimbaseră enorm! Dar era la mijloc o viață de om. Și un munte de suferință!... Iulia își șterse lacrimile. Nu putea concepe ca fiul ei, lumina vieții ei să fie născut sub semnul unei dispariții atât de timpurii. Dorea cu ardoare ca Vladimir să se fi înșelat în presupunerile lui. La rândul său acesta spera nebunește să nu fi fost decât o părere a sa, să nu fi fost decât consecința oboselii și a stării de tensiune nervoasă prin care trecuse băiatul. Mai tăceau încă toți, copleșiți, fiecare cu gândurile lui când deodată se auzi ușa de la intrare și două minute mai târziu Alex intră în cameră purtând în brațe un buchet mare de trandafiri albi și roșii. Erau atât de frumoși, o splendoare! Băiatul cumpărase aproape o sută. Vladimir își aduse aminte că promisese să meargă la spital într-o jumătate de oră așa că se ridică.

— Mergem, întrebă el. Sonia, haide și tu cu noi! Peste zece minute mașina doctorului Stanca pornea în grabă spre spital iar Alex simțea că-i duce dragei sale inima în fiecare trandafir.

Când intrară în rezerva 15 fata își revenise pe deplin. O găsiră dormind dar ea deschise imediat ochii, trezită de pașii celor ce-o vizitau și-i urmăreau cu ochi atenți reîntoarcerea la viață. Alex se apropie de pat cu privirile încețoșate de lacrimi. În brațe purta uriașul buchet de trandafiri. Neștiind ce să facă cu ei îi puse pe patul fetei. Vladimir clipi des. Parcă se vedea pe el acoperind cu garoafe roșii

trupul lui Andrei... În aceeași clipă simți lăntșorul cum îi ardea pieptul. De când prietenul său i-l pusese în mână nu se despărțise de el niciun moment. Își privi fiul, de fapt băiatul lui Andrei, cum se uita la fata abia salvată cu tot sufletul adunat în ochii albaștri ca azurul. Vladimir refuza să accepte alternativa că Alex, ca și tatăl său, va pleca în eternitate mult prea devreme. Nici nu voia să se gândească măcar la așa ceva. Alex și Ieronima se priveau ochi în ochi, palizi la față amândoi. Niciunul nu îndrăznea să rupă tăcerea. Sonia nu știa ce să spună iar Iulia și Vladimir găsiră deodată ceva de făcut la niște foi de observație. Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Alex, dragul meu, șopti ea, mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată... Se întoarse apoi spre Vladimir care între timp luase de pe patul ei trandafirii aduși de Alex și-i așezase într-o vază uriașă.

— Domnule doctor, vă mulțumesc, dacă nu erați dumneavoastră!... Mi-a spus totul doamna asistentă. Și mi-a mai spus c-am avut un mare noroc... Pentru că m-ați operat dumneavoastră!... Vladimir surâse și-o mângâie ușor pe obraz.

— Fii cuminte, fetiço, spuse el, n-ai voie să te obosești prea mult. Ai nevoie de liniște acum. Ai să mai stai câțva timp la noi, apoi te întorci printre ai tăi, veselă și frumoasă, ca înainte...

Iulia ieși din salon cu o mulțime de dosare sub braț. Voia să le ducă la unul dintre cabinete. În rezervă se lăsase tăcerea. Alex stătea nemișcat, fără să-și mai poată lua privirea de pe chipul slăbit al fetei. „Ciudat, gândea el, câte se pot întâmpla într-un timp atât de scurt!... Mie mi se pare c-au trecut ani!...” Sonia se ridică deodată. Voia să plece. Își luă rămas bun de la toți și dispăru în labirintul de coridoare. Voia să iasă din spital prin policlinică. Alex rămase numai cu tatăl său și cu Yero. La un moment dat își ridică privirea și începu, înecându-se parcă în propriile cuvinte. Nu se mai putea stăpâni.

— Yero, ce s-a întâmplat de fapt, cine te-a lovit? Ai recunoscut pe cineva? Adu-ți aminte! Fața Ieronimei se întuneacă. Se vedea că fata făcea eforturi desperate să-și aducă aminte totul, când un fior îi străbătu întreg trupul. O clipă, pe chipul lui Vladimir se oglindi neliniștea. Dar apoi fiecare linie i se destinse. Îi spuse băiatului cu o voce categorică.

— Termină, Alex! Nu vezi c-o obosești peste măsură. De altfel este timpul s-o lăsăm în pace. Încearcă și dormi, fetița mea, ai mare nevoie de odihnă! Alex luă mâna Ieronimei, o duse la gură dar parcă se

rușină și-o lăasă apoi repede jos. Fata surâse. Ieșiră din salon. Vladimir mai rămase puțin de vorbă cu asistenta și-și ajunsse fiul tocmai lângă ficusul uriaș din fața cabinetului Berenicei, de atunci...

— Alex, stai puțin aici, zise Vladimir arătându-i canapeaua albastră, vreau să discut ceva cu tine. Băiatul se așează. În prima clipă se sperie. Crezu că tatăl său îi va spune ceva în legătură cu Ieronima, poate ceva rău. Dar se liniști când auzi că nu era vorba despre asta.

— Ce te-a apucat să-i vorbești de întâmplarea aceea tocmai acum? Trebuie mai întâi să-și revină pe deplin. Nu uita, a trecut prin momente foarte grele. Alex plecă privirea. Cum de nu se gândise la asta? Îi părea rău. Promise să fie mai prudent pe viitor. Dar chiar în următoarea secundă comise o imprudență și mai mare, asta din punctul lui de vedere. Vru să se șteargă pe mâini și din obișnuință scoase batista din buzunar. Observând petele de sânge de pe ea își dădu seama că nu trebuia să facă asta. Vru s-o ascundă din nou dar era prea târziu. Vladimir văzuse. Și din nou aceeași temere puse stăpânire pe ființa lui. Din ce în ce mai mult se convingea că Alex era bolnav... Voia s-o roage pe Iulia, care mai lucra încă la laborator să-i facă analizele băiatului. Vladimir se miră când își auzi propria voce.

— Alex, ia dă-mi puțin batista. Ce-ai făcut, te-ai tăiat?

— Nu, răspunse băiatul și-i arătă mâinile tefere, mi-a curs sânge din nas.

— Când, nu se putu Vladimir reține să nu-l întrebe. Băiatul lăasă capul în jos, ca un vinovat care-și mărturisește fapta.

— Adineauri, când veneam de la florărie. Dar știi, așa, din senin. Mi-a venit deodată amețeală și m-am trezit cu pete de sânge în batistă. Eu cred că m-am obosit tare mult cu antrenamentele astea. Și cu școala... Vladimir nu avu tăria să-l privească în ochi.

— Desigur, Alex. Nu-i nimic, dragul meu, ai să te odihnești. Hai să mergem! Se ridicară de pe banchetă și porniră amândoi spre cabinetul lui Vladimir.

— Alex, nu-ți este foame, îl întrebă Iulia când intrară. Ea ajunsese înaintea lor. La întrebarea ei Vladimir simți și el o subită senzație de foame.

— Știți ce, îi veni atunci o idee genială, haideți toți trei să mâncăm o pizza. Sunteți invitații mei! Iulia și Alex primiră propunerea încântați și zece minute mai târziu întreaga familie Stanca se îndreptă spre cea mai apropiată „Pizzeria”. Alex mergea ca și cum n-ar mai fi

ieșit de mult pe stradă, nu știa de ce însă se simțea ca pe o altă planetă. Renunțaseră să ia mașina și pe Iulia începură s-o doară picioarele. Vladimir își zise că parcă n-a făcut totuși bine. Mai degrabă s-ar fi dus acasă. Privi la ceas. Era aproape patru și jumătate. Tocmai erau gata să ajungă când deodată în fața lor se opri Dan, coleg de clasă cu Alex, și el un bun jucător de tenis.

— Bună ziua, începu el, vă rog să mă scuzați, dar voiam demult să-i spun ceva lui Alex. Prietene, știi că s-a amânat marea finală? Nu se mai joacă acum ci anul viitor. În toamnă. Ne-a anunțat azi „proful”. Ce părere ai de-așa poantă? Alex rămase blocat pur și simplu. Dorea atât de mult să joace acest meci! Parcă nu mai avea răbdare, i se părea că timpul trece prea încet. Și-acum poftim, se amânase!...

— Știi eu ce să zic, Dan? Ar fi fost mai bine acum, dar, în sfârșit, dacă s-a amânat!...

Se despărțită de Dan și intrară la „Pizza”. Alex se așează abătut la masă. Vestea aceasta îi provoca un sentiment de regret atât de puternic, aproape până la suferință fizică. Vladimir încerca să întrețină atmosfera dar gândurile îi zburau prin minte cu viteza luminii. În timp ce așteptau să fie serviți, se priveau unul pe altul, fără să scoată totuși nicio vorbă. „De ce or fi amânat meciul, gândea Vladimir, nu văd nicio logică. Și Alex... Observ că l-a deprimat teribil această veste. Ține să joace acest meci, are parcă senzația că nu mai ajunge această clipă... Ca și cum ar ști... îi trecu prin minte. Dar oare și-o fi dat seama, o bănuie ceva? Nu, nu cred, totul este numai instinctiv, subconștient... Bietul Alex! Poate că totuși nu este nimic”, încercă el să spere.

Mâncau acum cu poftă delicioasa pizza cu ciuperci. Iulia simțea o adevărată desfătare când reușea să mănânce așa ceva. Alex ridică deodată privirea. Ochii lui frumoși radiau de-o emoție ascunsă.

— Tată, vreau să te întreb ceva, începu el adresându-se lui Vladimir. Acesta clipi întrebător și băiatul continuă. Spune-mi, te rog, până la sfârșitul săptămânii viitoare Yero iese din spital? Știi, aveam mare spectacol la liceu și n-aș vrea ca tocmai ea să lipsească. Cântăm și noi...

Pe lângă tenis și regie Alex mai avea încă o pasiune: muzica. Asta dacă nu luam în calcul pasiunea pentru computere. El fusese cel care înființase în liceu o formație de muzică rock. Cânta și el în acest grup, la chitară bas și ca interpret vocal. Formația avea mare priză la toți colegii lor, și de la alte licee, și-n general, la publicul tânăr.

— Da, cred că da, rosti Vladimir întorcându-și privirea către Iulia. Aceasta terminase de mâncat și tocmai se uita la ceas.

— Cred că este timpul să mergem, zise apoi și cei trei se ridicară de la masă. Tot drumul rămaseră tăcuți. Iulia și Vladimir mai aveau încă treabă la spital iar Alex, fără niciun chef porni spre casă. Tatăl său nu-l lăsase s-o mai vadă pe Yero, zicea că nu-i bine să-i tulbure odihna. Și-acum băiatul mergea absent pe stradă, fără să se grăbească. La o intersecție dădu nas în nas cu Marius Lungu și deodată parcă simți o împunsătură în inimă. Își aduse aminte de scena de la antrenament și de amenințarea lui Marius că va răzbuna pumnul primit. Între aceste fapte și ceea ce urmase exista o legătură logică. Alex clipi de câteva ori. Cum de putuse uita asta? Nu mai încăpea nicio îndoială că Marius nu era deloc străin de ceea ce se întâmplase cu Yero. Mai ales că Alex știa căte ceva despre prietenii lui dubioase cu tot felul de golani. Când trecu prin dreptul lui Marius, Alex îl privi țintă în ochi ca și cum ar fi vrut să-i spună „Știi totul...” dar acesta, parcă neputându-i suporta privirea aceea tristă și stranie se depărtă în grabă.

Alex ajunsese în sfârșit acasă. Se dezbracă tăcut apoi se întinse pe pat. Gândurile îi zburau de la partida de tenis amânată la spectacolul de muzică rock ce trebuia să-l susțină peste o săptămână. Se ridică și începu să-și caute tricourile. Aveau toți membrii formației tricouri și costume cu numele grupului lor. Își numiseră formația „Život”. Fusese tot ideea lui Alex, care iubea cu pasiune viața și tot ceea ce este puritate și frumusețe. Erau patru băieți în acest grup: el, Emil, care cânta la chitară solo și era și solist vocal, Dan, ce se ocupa de sintetizator și mai era Liviu, de la XI B, prietenul Adelei. El era bateristul grupului. Acești patru băieți puneau mult suflet în muzica lor. Alex găsi în sfârșit tricourile. Le așeză pe pat și timp de câteva minute nu făcu nimic altceva decât să le privească. Dar curând le strânse și se apucă să caute ceva, să facă ceva... Nu știa nici el ce anume dar simțea o nevoie cumplită de-a avea o activitate, de-a nu mai lăncezi pur și simplu. Se apucă să deseneze. Și asta îl fură cu totul. Se simțea bine pentru că munca aceasta îl făcea să aibă o preocupare și-i alunga gândurile negre. Se lăsă din ce în ce mai copleșit de „febra creației”, cum zicea în glumă prietenul său Emil. Pendula din hol bătu ora șapte și Alex tresări deodată ca trezit din somn. Își privi opera. Isprăvisese. O lăsă pe masă după ce-o contemplă câteva clipe. Apoi se trânti pe pat și închise ochii. Nu știa de ce dar voia să doarmă. Nu reușise să închidă

ochii decât pentru o jumătate de oră când îl trezi un zgomot ciudat în baie. I se părea că aude apă, multă apă care se revarsă și amenință să inunde întreaga casă. Sări din pat speriat. Crezu c-a lăsat robinetul deschis dar își aduse aminte că nici nu intrase în baie. Exact atunci se auzi ușa și apărură Iulia, în halat de baie, cu părul ud. Alex răsuflă ușurat. Va să zică asta era, mama sa venise între timp și zgomotul acela, de ape dezlănțuite era produs de duș. „Dar oare când a venit mama, se întreba băiatul. N-am auzit nimic. Se vede treaba că adormisem serios...” Iulia se așează pe canapea. Părea obosită. Alex o privi în ochi.

— Mamă, șopti el ușor, ce ochi frumoși ai!... Dar cum se face că ai mei sunt albaștri, pe când tu și tata aveți amândoi ochii căprui... Pleoapele Iuliei se zbătură o clipă. Simți o împunsătură de săgeată în inimă. Îl revăzu parcă pe Andrei și sista genelor îi fu deodată inundată de boabe mari și grele. Dar încercă imediat să se stăpânească. Nu voia ca băiatul să vadă ceva.

— Nu știu, Alex... Dar ce, nu-ți plac ochii tăi?!... Eu am iubit întotdeauna ochii albaștri și mi-am dorit un copil blond și cu privirea ca azurul... Băiatul surâse și-o sărută ușor pe obraz.

— Nu-ți usuci părul, mamă? Are să te doară capul... Iulia oftă. Avea dreptate Alex. Nu mai era chiar tânără și trebuia să aibă grijă.

— Ba da, Alex, adu-mi te rog uscătorul de păr!...

În timp ce ea stătea cu pletele ude, desfăcute sub șuvoiul mângâietor de aer cald, Alex își luă chitara și se așează alături. Începu să cânte ușor. Iulia îl privea și-n minte îi sunau mereu cuvintele lui Vladimir. „Berenice, Alex este bolnav... Exact ca și Andrei...” Dar nu, ea nu putea fi de acord cu asta. Va lupta, dacă va fi nevoie pe viață și pe moarte. Trebuia să-și salveze fiul. Știa că Vladimir va face același lucru. Trebuiau să facă ceva. La ce bun atunci toată știința lor? Vladimir nu voise să vină acasă, simțea nevoia să mai stea puțin la spital. Invocase motivul supravegherii Ieronimei dar fata se simțea mult mai bine. De fapt amândoi știau că adevărata pricină erau frământările lui Vladimir. O luptă cumplită se ducea în sufletul lui. Ar fi vrut să se lămurească în ceea ce privea starea lui Alex dar pe de altă parte simțea că-i este teamă și că n-ar rezista dacă ar fi într-adevăr vorba de ceva grav. Și ceva nelămurit îi spunea că sigur, așa era!... Exact ca și cu Andrei! Vladimir retrăia clipele acelea...

Alex se plictisi deodată de cântec dar rămase totuși cu chitara în brațe. Iulia termină de uscat părul și puse aparatul alături, pe canapea.

Își ținea privirea ațintită asupra fiului său. Acesta purta în brațe chitara lui Andrei... Nici nu bănuia că... Alex puse chitara pe canapea, lângă uscătorul de păr. Se ridică apoi și zbură glonț în camera lui. După câteva minute apărură echipat.

— Mă duc la un film, mamă, simt că nu mai pot sta între patru pereți. Dacă tot nu pot s-o văd pe Yero!... Iulia îl privi, c-o umbră de tristețe pe chip.

— Unde vrei să pleci, Alex? Doar ai destule filme pe video, în calculator!... Și toate sunt bune. Dar dacă vrei să te duci la cinema n-am de gând să te opresc, du-te, mai spuse ea văzând figura cam nedumerită a băiatului.

— Atunci am plecat, mamă. Pa, mai spuse el și dispăru pe ușă. Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la timp în sală.

Iulia rămase pe canapea cu capul sprijinit în mâini. Se simțea tare obosită, nici ea nu știa de ce. „Oare Vladimir de ce-o întârzia atât”, se întrebă apoi în gând și-n următoarea clipă îi veni în fața ochilor imaginea lui Alex purtând în brațe buchetul imens de trandafiri albi și roșii pe care-i pusese apoi pe patul fetei, acolo, în rezerva 15. „Bietul Alex, simțea că-i duce Ieronimei viața lui în fiecare boboc de trandafir!... Cred c-o iubește mult...” Soneria fu aceea care-o scoase din împărăția gândurilor.

Capitolul III

VERDICTUL

Fără niciun chef, Iulia merse să deschidă. Dar dincolo de prag o aștepta o surpriză de proporții astronomice, ceva care făcu să i se oprească inima în piept. Cel care sunase era un bărbat cam de vreo patruzeci și trei de ani, destul de atrăgător, înalt, cu părul negru, ușor încărunțit, cu ochii mari și verzi. Era îmbrăcat într-un costum de vară, de culoare bej iar în mână ținea un sac de voiaj. Când dădu cu ochii de Iulia clipi des de câteva ori. Ea rămăsese blocată în cadrul ușii, pur și simplu nu știa cum să reacționeze.

— Iulia!... spuse el, în sfârșit!... Am reușit să dau de tine... Nici nu știi cât te-am căutat... Nu mă inviți înăuntru, mai adăugă văzând că ea stă încă în ușă. Buimăcită, Iulia îi făcu loc să intre.

Stătea acum pe canapeaua din hol iar între ei plutea densă tăcerea. Cafeaua aproape se răcise în cești dar niciunul nu se atinse de ea. Afară se întunecase și candelabru de cristal din tavanul alb revărsa peste toate o lumină dulce și molatică. El se hotărî să rupă tăcerea.

— Iulia, începu deodată, dar ea îl întrerupse.

— Ascultă, Cristian, de ce-ai venit? Ce mai vrei de la mine?! Nu m-ai chinuit destul?!... Totdeauna ai știut să distrugi cu un singur gest tot echilibrul obținut prin ani de trudă și suferință... El încercă să-i ia mâna într-ale sale.

— Iulia, sunt nespus de fericit că te regăsesc... Vreau să fie totul ca pe vremuri... Atunci... îți aduci aminte?... Ea își desprinsese mâna.

— Nu se mai poate, și nici n-aș mai vrea... Uiți că nu mai suntem tineri, a trecut atât de mult... s-au întâmplat atâtea... Ce-a fost atunci este demult de domeniul trecutului. Totul este mort... și nimic nu-l mai poate reînvia... El avu o strâmbătură.

— Te-ai măritat... Măcar ești fericită? Te-ai măritat tot cu un doctor. Aud că este cel mai bun din oraș. Nu te știam materialistă... Ochii Iuliei scăpărau de mânie.

— Tocmai tu n-ai dreptul să fii ironic. Ascultă, Cristian, cred că cel mai bun lucru pe care l-ai face ar fi să pleci. Și să nu mai vii aici niciodată. Dar se părea că el n-avea de gând să părăsească încăperea.

— Îl iubești pe acest Stanca? Iulia rămase surprinsă.

— Îi știi și numele? Vocea lui părea din nou sarcastică.

— M-am informat, am vrut să știu și eu cine mi-a răpit femeia iubită... Iulia se ridică brusc.

— Tu m-ai pierdut, nu m-a răpit nimeni. Ai plecat atunci atât de liniștit, cu atâta seninătate, spuneai că ții mai mult decât la orice la propria ta fericire. Pe care o vedeai acolo, departe, fără să-ți pese prea mult de mine, de relația noastră... Apoi atâtea ani n-ai mai dat niciun semn. Nici nu te-ai oboșit să vezi dacă eu mai trăiesc sau nu. Și-acum cu ce drept vii? Ce vrei de la mine?!... Să-ți spun că te iubesc încă?... Asta niciodată! Am învățat multe în tot acest timp. Și mai ales ce înseamnă dragostea adevărată, alături de omul pe care-l iubesc din adâncul sufletului, soțul meu, care mi-a redat viața și bucuria de-a privi razele soarelui în fiecare zi... Și-acum te rog să pleci, Cristian, are să vină Alex!... El se ridică îndreptându-se către ușă.

— Așa îl cheamă? Iulia clipi de câteva ori.

— Nu, Alex este fiul meu. El nu mai avu timp să-i răspundă. În ușă se auzi zgomotul cheii și peste câteva secunde Alex își făcu apariția. Rămase puțin surprins când văzu că mama lui nu era singură. Intră și spuse cu voce nesigură.

— Bună seara! Iulia se simțea și ea destul de încurcată.

— Alex, dă-mi voie să-ți prezint un fost coleg de facultate, Cristian Radu. Nu ne mai văzusem demult și-a fost foarte drăguț din partea lui că s-a gândit să-mi facă o vizită. Cristian, acesta este fiul meu, Alex, de care ți-am povestit. Este în clasa a XI-a.

Alex îi întinse o mână inertă, pe care Cristian Radu o strânse destul de puternic, cu răutate parcă. Puțin lipsi ca băiatul să nu țipe. Simți ceva dușmănos și ironic în privirea acelui individ. Cristian mai spuse privind-o în treacăt pe Iulia.

— Ai un băiat foarte reușit, dragă Iulia! apoi se grăbi să treacă pragul dar se întoarse imediat către Alex. Mă bucur că te-am cunoscut, tinere! Înainte de-a se despărți Iulia îl privi drept în ochi și-i spuse din nou cu vocea hotărâtă.

— Cristian, te rog să nu mă mai cauți. Și să nu mai vii aici niciodată. Auzi? Niciodată! El nu răspunse. Și după o clipă se depărtă cu pași repezi. Palidă Iulia se întoarse în casă. Alex tocmai se dezbrăcase și stătea întins pe canapeaua acoperită cu pluș albastru. Când își văzu mama se ridică în capul oaselor.

— Mamă, mie nu-mi place acest individ, te rog să nu te superi... Iulia surâse.

— Nici mie, spuse ea. De altfel n-are să mai vină pe-aici, îl asigură și se așază apoi lângă el, pe divan. Alex se simțea groaznic, nu mai avea parcă niciun strop de putere. I se păru deodată că toate se învârtesc cu el, că totul îi fuge din fața ochilor. Dacă n-ar fi fost așezat precis ar fi leșinat. Privi îngrijorat la Iulia. Și când îi citi spaima mută din ochii mari înțelese că era nespus de palid. Și, deodată se ivi ceea ce nu dorise și de ce se temuse cel mai mult. Începu să-i curgă sânge din nas. Speriată Iulia se strânse lângă el apoi îi puse mâna pe frunte. Dogorea ca un cuptor.

— Alex, ai febră, șopti ea cu dinții clănțănind, iar ai răcit pe undeva... Ți-am spus să ai grijă!... Băiatul închise ochii. Părea că adormise în brațele ei. Iulia auzea neconținut în creier: „Berenice, Alex este bolnav...” Nu știa ce să facă. Toate gândurile i se învălmășeau în cap. Era aproape doborâtă. Mai întâi emoția întâlnirii aceleia cu omul pe care-l iubise într-o vreme, demult, pe când era studentă, cu mult înainte ca-n viața ei să fi apărut Andrei și Vladimir. Iulia privi îngrijorată spre Alex care adormise pe canapea. Ce bine că băiatul nu putea s-o vadă! Își lăsă lacrimile să curgă în voie dar auzi deodată ușa de la intrare și se grăbi să-și șteargă ochii. Dar Vladimir, care apăru o

clipă mai târziu în cadrul ușii înțelese totul. Dintr-o singură privire îl văzu pe Alex întins pe canapea, dormind un somn profund și nefiresc, apoi pe Iulia palidă și cu ochii plânși. Intră și se așeză lângă ea; întinse mâna fără un cuvânt și-și trecu degetele prin pletele ei pe care tocmai le uscase. Iulia tresări. Își aduse aminte de Andrei, de prima lor întâlnire de-atunci, la semaforul de la intersecție și discuția lor de pe bancă. Atunci Andrei își vânturase mâna prin părul ei, spunându-i Berenice... Și acum Vladimir făcea același gest...

— Ce s-a întâmplat, Berenice, începu el, dar imediat își dădu seama că nu puteau discuta acolo, s-ar fi putut ca băiatul să nu fie adormit și să-i audă... Vladimir se ridică și porni spre camera lor. Iulia îl urmă tăcută. Ajunși aici fiecare aștepta ca celălalt să spargă gheața. Și deodată ea izbucni.

— Vladi, Alex a făcut din nou o criză. Mie nu-mi place deloc felul cum arată... Pe fața palidă a lui Vladimir trecu o umbră.

— Măine îl iei cu tine la laborator și începi să-i faci analizele. Trebuie să știm sigur ce se întâmplă. Iulia pur și simplu se prăbuși pe un scaun.

— Dar n-are să vrea, știi că nu-i place să lipsească de la școală. Și-apoi trebuie justificate într-un fel aceste analize. Ce-i vom spune? Are să intre în panică, nu poți să-i ceri totuși prea mult, are doar șaptesprezece ani... El este convins că-i vorba de-o simplă răceală... Vladimir oftă și-și plecă privirea.

— Și eu sper din tot sufletul să fie așa, numai că... Iulia simți cum vocea îi devine nesigură.

— Vladi, stai lângă mine! Te iubesc, șopti ea și-și trecu degetele prin coama lui zburlită, ca și atunci când venise s-o roage să-și unească destinele. Vladi, dragul meu, ce facem dacă-l vom pierde și pe Alex? Nu mai rămânem decât noi, unul pentru altul, o eternitate... Dar oare ne mai putem salva unul pe altul și acum, continuă Iulia și din ochii ei mari începură să curgă boabe de rouă.

— Nu mai pot, Vladi, gemu ea și-și lăsă capul pe pieptul lui. Vladimir îi sărută pletele încă blonde.

— Berenice, liniștește-te, draga mea!... Îți spun eu c-are să fie bine... Ai să vezi că ne-am înșelat. Sunt convins că așa este. Am raportat totul la Andrei și la ceea ce-a fost atunci. Poate că nu trebuia să fac asta...

Ea ridică ochii și-l fixă cu o privire plină de dragoste dar în

același timp și de-o stranie tristețe. Și Vladimir îi sărută din nou părul blond, apoi obrații palizi și în sfârșit gura ca o garoafă roșie. Iulia rămânea totuși Berenice!... Așa îi găsi Alex ce se trezise între timp și se întreba cam pe unde pot fi părinții săi. Criza îi trecuse și se simțea acum mult mai bine. Chiar fizicește arăta altfel. Văzându-l pe Alex acolo Vladimir clipi de câteva ori dar apoi imediat se reculese. Nu voia ca băiatul să-și dea seama de discuția ce avusese loc între el și Iulia mai înainte. Vladimir zâmbi, cu surâsul lui de odinioară și lui Alex i se lumină privirea. Se simțea acum grozav de bine. Iulia tăcea și-n suflet i se sfredeleau parcă cioburi.

— Tată, începu Alex, cum se simte Ieronima? Știi, am avut un vis tare ciudat. Se făcea că Yero era mireasă, arăta foarte, foarte frumoasă în alb; apoi brusc totul s-a întunecat, s-a prefăcut într-o ploaie amestecată cu pâclă deasă... Și-n toată această atmosferă demnă de pana lui Bacovia, cu ploaie peste capete și-n adânc de suflet se târau mulți, nespuse de mulți oameni într-un convoi funebru... Fără să vrea Iulia tresări însă din fericire Alex nu observă. Vladimir își simțea degetele tremurând. Visul lui Alex nu-i plăcea deloc. Nu crezuse niciodată în superstiții însă își aducea aminte de psihologie, de subconștient, de funcția anticipativă a viselor... Nici nu îndrăzni să-și ridice privirea. Se temea să se uite în ochii limpezi ai băiatului. Se simțea vinovat, i se părea că el este cel care-l condamnă la moarte. Își dădu seama, de data aceasta poate mai mult ca oricând că medicina este în multe privințe încă neputincioasă, că este posibil să nu poată salva ființa pe care o adora mai presus de orice, cu toate că avea de partea lui puterea și lumina științei. Iulia simțea și ea același lucru; se obișnuise în toți acești ani să citească în ochii lui Vladimir. Iar el nu mai trebuia să rostească niciun cuvânt...

— Apoi, vorbea mai departe Alex, ceea ce-a urmat a fost de-a dreptul straniu. Erați și voi, în haine de doliu iar cel pe care toată această mulțime îl conducea pe ultimul drum eram eu... Este, așa, nu știu cum să zic!... Să-ți visezi propria înmormântare!... Nu știu dacă vi s-a întâmplat vreodată așa ceva!... Era și Yero... Mi s-a părut așa de tristă, mică și pierdută în hainele acelea negre!... Îi stătea mult mai bine în alb!...

Iulia simți că nu se mai poate controla. Avea un nod în gât care-o împiedica parcă să mai respire. Și deodată se trezi că ochii i se umplu de lacrimi. Se forță din răputeri să împiedice boabele mari și grele să-i

alunece pe obraji. Nu reuși. Alex sări pur și simplu în picioare. Vladimir respira precipitat, parcă și inima îi bătea mai violent.

— Mamă, șopti băiatul, ce s-a întâmplat, de ce plângi?... Iulia își șterse repede ochii.

— Nu-i nimic, dragul meu, zise ea surâzând printre lacrimi, m-a impresionat puțin povestea ta. Nu știu ce am, am devenit foarte sensibilă. E un semn că nu mai sunt tânără, suspină ea.

— Nu-i adevărat, mamă, de ce spui așa? Tu ai să fii mereu tânără... Vladimir îl opri cu un gest.

— Alex, ia vino la mine! îi puse mâna pe frunte. Iarăși ai febră. Și nu vrei deloc să mă ascuți! Acum te duci, iei pastilele, bei un ceai și te așezi imediat în pat. Dacă nu-ți este somn poți să ascuți muzică sau să vezi un film. Ți-am adus niște casete și DVD-uri noi. Iar mâine dimineată mergi cu mama ta și-ți faci niște analize. Nu vreau să aud nimic, spuse Vladimir repede văzând că Alex dă să-l întrerupă, acum nu mai vorbesc doar eu ci și medicul din mine. În fond nu-i vorba decât de-o înțepătură. Ne-am înțeles, amice? Alex nu spuse nimic, clătină numai capul. Buclele blonde îi acoperiră o clipă privirea ca azurul. Apoi, gârbovit parcă porni spre ușă. Se vedea că are de gând să respecte sfaturile tatălui său dar că n-o făcea cu plăcere. Lui Vladimir i se strânse inima. Ziua de mâine era deci o zi extrem de importantă. Va afla ce se întâmplă cu Alex și dacă temerile lui au fost adevărate. Dorea din toată inima să se fi înșelat. Iulia gândea exact la fel. După ce Alex ieși Iulia și Vladimir rămaseră din nou singuri; numai cu tăcerea grea care parcă plutea între ei. Vladimir plecă privirea; genele sale lungi îi umbreau obrazul palid.

— Berenice, începu el, trebuia să te stăpânești, nu știu ce crede Alex, dar nu trebuie să-i trezim bănuieli. Poate că nici nu este nimic adevărat, ne-am înșelat numai... Iulia suspină ușor. Pletele încă blonde îi atârnav grele în jos, curgând pe umeri ca o ploaie de aur.

— Vladi, nu vreau să ne amăgim, dragul meu, știi, vreau atât de mult să nu mai suferi iarăși, dar... cred că mâine seară vom afla întregul adevăr. Vladimir încercă să se controleze. Dar simțea că parcă în creier avea creier lichefiat. Și de câțva timp și inima începuse să-l înțepe, nemiloasă. O simțea vie în el, în partea stângă, cum îi producea, cu fiecare pulsație o durere ascuțită care-i inunda toate fibrele... Se temea că n-are să reziste dacă s-ar întâmpla ceva cu Alex. La urma urmelor omul este totuși om și nu mașină. Nu spusese încă nimic Iuliei.

De altfel și starea ei îl îngrijora teribil. Vladimir se ridică deodată de pe canapea. Își simțea sufletul arzând. Surprinsă de această mișcare a lui Iulia își înălță privirea. Se vedea că are de gând să-i spună ceva.

— Vladi, nu mai pot, mă simt groaznic de vinovată, am senzația că eu ți-am distrus viața... N-am fost în stare să-ți dăruiesc un copil, care să fie al tău, să simți că-ți aparține cu totul... Vladimir nu zise nimic, își înregistrează numai bătăile violente ale inimii. Iulia se repezi deodată la el și-l prinse de mâini silindu-l să se uite în ochii ei.

— Vladi, dacă vrei un copil al tău, te rog fă-o, nu te gânde la mine, eu nu-ți mai pot oferi mare lucru... Poate cu Lucia, cred că nu-i ești deloc indiferent... Și izbucni în hohote de plâns. Vladimir o cuprinse în brațe, îi sărută cu duioșie părul, obrazii.

— Berenice, ce-i cu tine, draga mea? Cum poți să spui așa ceva? Doar știi cât te iubesc!... Tu ai dat sens vieții mele atât de inutile... Și să nu te mai aud vorbind de acea vinovăție! Știi și tu foarte bine că n-ai dreptate. Auzindu-l cum vorbea Iuliei i se răcori sufletul. Se mai liniști un pic.

— Și-acum mă duc să văd ce face Alex, rosti Vladimir și se îndreptă spre ușă. Dar în prag se întoarse. Știi, mâine iese și Ieronima din spital. Au mare spectacol la liceu. Cântă și formația lor, „Život”. Cred c-are să fie frumos... Iulia surâse. Ce bine se pricepea Vladimir să calmeze lucrurile! Era un om cu totul deosebit. Ajuns în fața camerei băiatului Vladimir ezită puțin înainte de-a deschide ușa. Nu-și putea explica de ce-avusese această reacție. Alex dormea profund și parcă în fața ochilor lui Vladimir se derula un crâmpei din viața dragului său prieten, a lui Andrei... Intră încet. Alex nu se trezi. Vladimir observă că înainte de-a adormi băiatul văzuse din nou ultimele trei episoade din „Ambulanța”. Fără să vrea își aruncă privirea spre noptiera de la capul lui Alex, pe care trona, albă și frumoasă o mașină de salvare în miniatură. Era de fapt o jucărie teleghidată. Fusese plăcerea lui Alex, el o cumpărase într-o zi pe când hoinărea prin oraș.

Vladimir ieși încet din cameră. Îi era teamă să nu facă zgomot, Alex s-ar fi putut trezi și n-ar fi vrut asta pentru nimic în lume. Ajunse în dormitor. Iulia, obosită, cu sufletul zbuciumat adormise deja. Vladimir se dezbracă cu mișcări lente. Dar simțea că în noaptea aceea nu va putea să închidă ochii nici măcar pentru o clipă. Deschise fereastra apoi stătu câțva timp trăgând în piept aerul răcoros al nopții. În cele din urmă se sprijini de pervaz și-și aprinse o țigară. Privi

îngrijorat spre Iulia. Îi era teamă să n-o supere fumul. Dar ea nu se trezi, se vedea că are o imensă nevoie de odihnă. Vladimir simți deodată ceva nespus de ciudat. Parcă o teribilă slăbiciune îi inunda trupul și în creier se trezi cu gânduri care-i erau străine. Pe cerul negru se conturau cu o precizie uimitoare niște munți vineți care în ochii lui luau proporții cosmice; iar pe vârful unuia dintre ei se afla o grădină nespus de frumoasă, plină cu flori multicolore și iarbă verde, înaltă, parcă din altă lume. În mijlocul acestei grădini se zărea licărind o lumină și Vladimir văzu, înfiorător de limpede chipul Irinei care-l privea tristă, cu reproș parcă. Clipi speriat. Nu-și mai dădea seama dacă visează sau totul se petrece cu adevărat. Își lipi fruntea de geamul rece. „Nu mai pot, îmi spuse el, am început s-o iau razna. Cred că nici nu mai știu ce se întâmplă cu mine...” O reacție de-a dreptul inexplicabilă se petrecea în sufletul lui. O flacără potolită izbucnise iarăși cu o violență de neînving. Se trezise din nou în el pasiunea dezlănțuită pentru Irina, care stătuse atâta amar de vreme numai amorțită. Își aminti scena de-atunci, din fața căminului când el îi spusese pentru prima dată c-o iubește. Și parcă în creier îi bubui din nou propria voce. „Da, Irina, tu n-ai priceput de loc că... te iubesc?!...” Vladimir închise ochii. Nu mai pricepea ce se întâmplă cu el. Inima îi bătea violent, simți că nu mai poate gândi, că nu mai are niciun punct de sprijin și deodată totul se făcu negru în fața lui. Auzea în creier fragmente de cântece, de conversații, parcă dudit îndepărtat de motoare... Se forță să nu leșine. Îi era teamă să nu facă o criză paroxistică. N-ar fi fost de mirare, după atâtea lovituri sistemul nervos începuse să-i cam facă probleme. Vladimir clipi de câteva ori. Încercă să se miște și să facă câțiva pași. Spre marea lui surprindere reuși. Ajunse până la pat și se întinse alături de Iulia. Abia acum își dădu seama ce imensă nevoie de odihnă avea...

Un curent puternic de aer făcea perdelele să fluture. Vladimir deschise ochii parcă cu teamă. Nu știa de unde poate să vină acest curent... Își aduse aminte de seara din ajun, când stătuse în fața ferestrei încercând să descifreze semenel cerului. Apoi urmașe starea aceea nedefinită și poate inexplicabilă care se terminase prin cufundarea lui într-un somn adânc și binefăcător. Vladimir își dădu seama că uitase fereastra deschisă și așa dormiseră toată noaptea. Se ridică în capul oaselor și privi în jur. Iulia nu era acolo. Sări din pat și alergă în camera lui Alex. Și acesta lipsea. Alarmat își aruncă atunci

privirea spre ceasul de la videocasetofon. Era ora zece! Cum de putuse dormi atât de mult?... După un sfert de oră era deja pe coridoarele spitalului. Iulia și Alex nu luaseră mașina așa că ajunsese destul de repede. Își găsi soția în laborator. Lucra tocmai la analizele băiatului. El plecase demult la liceu, nu voia să piardă începutul spectacolului. Se terminase și clasa a XI-a! Anul viitor avea foarte mult de învățat dacă voia să reușească la examenul de admitere. Și Alex era conștient de toate acestea. Dar pentru el tot atât de importantă era și finala de tenis. Se gândea la acest meci cu o emoție de-abia stăpânită și adresa în taină rugăminți timpului să treacă mai repede.

Când intră Vladimir Iulia era atât de concentrată încât în primele clipe nici nu-l observă. Degetele îi tremurau. Se vedea că este stăpânită de o stare cu totul specială. Știa că de rezultatele acestor analize depindea totul, viața lui Alex, liniștea și fericirea lor... Când îl văzu pe Vladimir simți că nu se mai poate stăpâni și ochii i se umplură de lacrimi. Dar el surâse și-i șopti cu vocea lui caldă.

— Ce este, Berenice, hai stăpânește-te, n-am aflat încă nimic... Ea își șterse ochii, apoi zâmbi. Lângă Vladimir își găsea totdeauna alinarea. Era un om nemaipomenit. Se întreba ce-ar fi făcut dacă n-ar fi fost el. Și-n aceeași clipă își aduse aminte de Cristian, de vizita acestuia. Parcă se cutremură. Cum putuse să țină la un astfel de om? Dar pe vremea aceea nu știa prea multe despre viață, și nu-i întâlnise pe Andrei și pe Vladimir. Acești doi oameni avuseseră o influență hotărâtoare asupra întregii sale existențe.

Toată suflarea liceului era adunată în marele amfiteatru. Spectacolul lor, al elevilor era în plină desfășurare. Acum trebuia să intre în scenă formația de muzică rock, grupul lui Alex, „Život”. Băieții se simțeau grozav. Aveau așa, un chef nebun de muzică, de dans, totul exploda din sufletele lor tinere ca un vulcan în erupție. Viorel, care făcea pe inginerul cu regia tehnică aprinse reflectoarele: cel care își revărsa lumina asupra lui Alex era albastru, Emil era scăldat în raze de culoare roșie, o altă inflorescență, de data aceasta verde trona asupra lui Dan iar Liviu, bateristul își etala măiestria sub razele unui soare galben, un soare artificial, firește. Sala era în delir. Parcă te așteptai din moment în moment să explodeze ceva. Totul era atât de proaspăt, de frumos și strălucitor ca tinerii înșiși. Băieții își încheiaseră evoluția cu o melodie trăsnet care pur și simplu electrizase sala. Toți erau în picioare, aplaudând. Alex se repezi ca nebun spre loja unde stătea

Ieronima, palidă dar nespus de fericită. Ieșise din spital și se simțea extrem de bine. Vladimir zicea că nu mai este niciun pericol. Fata era obosită puțin, emoția întâlnirii cu prietenii și colegii o istovise. Alex ajunsese în lojă și trânti chitara pe un scaun, lângă Yero. Pe scenă evolua acum echipa de dans modern. Băiatul se așează și luă mâna Ieronimei într-ale sale. Stătea așa și parcă nu îndrăznea să sufle un cuvânt. Simțea în inimă azur topit. Îi mulțumi din nou în gând tatălui său pentru că-i redase fericirea. Ce-ar fi făcut dacă Yero...? Alex se scutură deodată. Nici nu observase că în lojă își făcuse apariția și Emil, prietenul său. Clipi din ochi speriat când văzu buzele lui Emil tremurând atunci când sărută mâna fetei. Privirea lui se întoarse rapid și se fixă pe fața frumoasă a Ieronimei. Fata părea nespus de tulburată. În ochi îi străluceau două lacrimi grele. Alex simți că se sufocă. Își dădu seama înfiorător de limpede că numai prezența lui acolo îi împiedică pe cei doi să zboare unul în brațele celuilalt. Se ridică, istovit de durerea ce-i cuprindea inima rănită. Nu se putea să se fi înșelat. Fără să scoată o vorbă își luă chitara și părăsi loja. După zece minute era din nou în scenă, mângâind corzile magice. Ca din întâmplare își aruncă ochii spre loja Ieronimei. Un fior îi străbătu toate fibrele. Fata nu mai era acolo. Și nici Emil nu se zărea pe nicăieri. Alex închise ochii pentru o clipă în timp ce degetele sale mângâiau chitara. Boabe mari de rouă îi alunecară pe obraji. Parcă nu-și mai dădea seama unde se află. Îl durea capul, își simțea bătăile surde ale inimii, care-i provocau o suferință atroce. Ieși din scenă și începu să rătăcească în neștire prin culise, printre decoruri. Deodată se opri ca paralizat. I se păruse că aude glasul Ieronimei. „Nu se poate, am luat-o razna de tot”, gândi băiatul și vru să plece mai departe. Dar șoaptele se auziră de data aceasta mai distincte și când mai merse câțiva pași lui Alex îi fu dat să vadă o scenă care-i opri bătăile repezi ale inimii. Nu-i venea să creadă. Lacrimile i se adunau în gât, sugrumându-l. Ieronima, fericită și strălucitoare în brațele lui Emil, care-o săruta sufocat de emoție și de dragoste. Alex să clătină. Simțea că nu mai are niciun punct de sprijin. Sărutul celor doi i se părea nesfârșit, îi sorbea toate puterile. Încet, parcă târându-se ajunsese în sală și se prăbuși pe un scaun. Minte parcă încetase să-l mai asculte. Își simțea sufletul amortit. Își zise că poate ar fi suferit mai puțin dacă Yero ar fi murit. Dar alungă imediat gândul acesta. Stătu așa, fără să audă sau să vadă ceva când deodată tresări. Simțise un sărut ușor pe bucle. Privi rătăcit în jur. Ieronima era lângă el, îl încolăcise din

nou, caldă și mângâietoare.

— Alex, începu fata, ce faci aici? Toți au plecat de mult. Ce-i cu tine, te simți rău?... Alex simți o pornire nebună să-i dea o palmă. Și chiar o făcu dar în secunda imediat următoare se îngrozi. Se uită la fata care-i arunca niște priviri pline de ură. Ieronima se ridică dar Alex o apucă de mână și-o sili să se așeze din nou.

— Yero, șopti el dar fata nu-l lăsa să termine.

— Ți-ai dat seama că-l iubesc pe Emil, nu, întrebă ea și-n tonul ei se simțea o răutate pe care nu voia s-o ascundă. Alex plecă ochii.

— Și chiar îl iubești?!... Ipocrito, urlă el ca scos din minți și-i lipi iarăși o palmă peste obrazul încă învăpăiat.

— Niciun băiat n-a îndrăznit să dea în mine, țipă și ea isterică, mojicule! Nici nu te compari cu Emil! Oh, mi-e silă de tot ce-am admirat în tine!... Ieronima răsufleta din greu. O clipă niciunul dintre ei nu mai rosti o vorbă.

— Nu te credeam capabilă să rănești atât de adânc, șopti Alex cu un nod în gât. Ești ca o apă liniștită. Îl compățimesc pe bietul Emil... Ieronima sări în picioare cu fața schimonosită de furie. Parcă nu mai știa ce spune.

— Decât i-ai compățimi pe alții mai bine ți-ai plânge ție de milă, nenorocitul, rosti ea cu venin. Ai să mori, cel mult în câteva luni... Se opri deodată văzând că băiatul pălise. Își dădu seama ce prostie făcuse spunând asta dar era prea târziu. De fapt ea îi auzise întâmplător pe Vladimir și pe Iulia atunci când rostiseră verdictul pentru fiul lor. Și-acum, într-un moment de furie și rătăcire îi aruncase totul în față, fără să-și dea seama că Alex nici nu bănuiește măcar. Îi părea nespus de rău. Ar fi vrut să repare greșeala făcută dar pur și simplu nu știa cum. Alex stătea în fața ei palid, neștiind ce să creadă. În urechi îi bubuiiau numai cuvintele fetei: „Ai să mori, cel mult în câteva luni...” Se cutremură îngrozit. O apucă pe Ieronima de mână.

— Yero, șopti el sufocat, știi ceva? Ți-au spus ai mei? Și-acum ai izbucnit fără să vrei... Spune-mi adevărul, Yero! Vreau să știu totul... Inima Ieronimei se înmuiase. Și-o simțea plină de lacrimi. Puse încet mâna pe mâinile răcite ale lui Alex.

— Nu, Alex, am spus o prostie, într-un moment de orbire, de furie nebunească. Dar palma ta m-a scos din minți... N-aș fi crezut niciodată că tu poți da în mine... Alex o asculta și se agăța de cuvintele ei, de asigurările ei ca de-o îngerească speranță. Dorea din tot sufletul

să fie așa cum spunea ea acum și nu altfel. Voia ca atunci când va ajunge acasă să-l întrebe pe tatăl său cum stau lucrurile. Și deodată își aduse aminte de analize. Inima i se răci iarăși. Începu să-i bată violent.

— Yero, zise el, iartă-mi ieșirea grosolană de adineauri dar pur și simplu mă distruge ideea că aș putea să te pierd. Te iubesc prea mult... Fata abia își mai ținea lacrimile.

— Yero, dacă-l iubești pe Emil eu nu vă stau în cale, ești liberă să faci ce vrei cu viața ta... Dar să nu regreti mai târziu, asta este cel mai important... Ieronima începuse să plângă. Sări la el și-l sărută cu recunoștință. Băiatul simțea că lumea se învâртеște cu el.

— Yero, promite-mi ceva, acum. Dacă eu am să mor, cum spuneai tu, cel mult în câteva luni, promite-mi că n-ai să-l înșeli și pe Emil, orice s-ar întâmpla, că ai să te măriți cu el... Fata își înghiți lacrimile.

— De ce-mi ceri asta, Alex, rosti ea privind într-o parte. Alex făcu un pas ca și cum ar fi avut intenția să plece.

— Te rog, Yero, este singurul lucru pe care ți-l mai cer. Să dați amândoi la facultate și să vă căsătoriți. Promite-mi!

— Îți promit, Alex! Dar te rog să nu mai vorbești așa. Ai să vezi că nu se va întâmpla nimic. Vom fi cu toții studenți și să vezi atunci viață, surâse ea. Băiatul încercă să zâmbească. Se părea că furtuna trecuse. Porniră ușor spre ieșire. Alex o conducea pe Ieronima acasă pentru ultima oară. Între ei totul se sfârșise și asta îl chinuia până la deznădejde. Simțea că viața s-a terminat pentru el aici, la 18 ani neîmpliniți... Nici el nu știa ce va face de acum încolo. Încercă să-și imagineze zilele lui fără Ieronima și totul i se păru atât de pustiu, de sterp, încât închise ochii cutremurându-se. Pierduse dintr-odată orice poftă de viață. Prin această ruptură pierdea automat o iubită și un prieten. Oricât ar fi vrut nu le putea ierta trădarea. Ajunseră în sfârșit în fața blocului fetei. Alex rămase ca aiurit, pur și simplu nici nu știa cum să reacționeze. Privi stupid la chitara ce-o ținea încă în mână apoi îngână fără s-o fixeze pe fată în ochi.

— Adio, Ieronima!...

Se depărtă alergând aproape. Nu mai așteptase răspunsul ei, să temea să nu-l copleșească prea mult suferința. Așa, cel puțin credea că va putea suporta mai ușor. Nici nu știa încotro merge. Se trezi deodată în parc. Deci nu era prea departe de casă. Dar surprizele din ziua aceea se țineau lanț. Abia intrase în parc când îi văzu pe-o bancă, chiar lângă

boschete pe Sonia Damian, profesoara lui de engleză și prietena tatălui său, alături de profesorul de fizică Mihai Vasile, cel căruia toți elevii îi ziceau „Chiștoc”. Alex rămase cu gura căscată. Pentru o clipă uită de suferința lui și se apropie ușor, cu pași de felină de banca lor, prin spatele boschetelor. Așa putea vedea și auzi foarte bine totul fără să fie observat de cei doi. Se gândi că nu-i deloc frumos să tragă cu urechea dar curiozitatea îl chinuia. Și-apoi avea nevoie de ceva care să-i mute gândul de la durerea adâncă ce-i săpa inima. Își ținu respirația cu teamă și ascultă. Se vedea că cei doi erau mai demult pe bancă și continuau o discuție deja începută.

— Sonia, spunea profesorul Vasile cu vocea puțin tremurată, de ce nu vrei să ne salvăm unul pe altul? Ți-am spus doar tot ce simt pentru tine și că viața mea are un nou liman de când tu ai venit aici, în liceul acesta mohorât și imposibil... Alex își auzea bătăile inimii. Printre bubuitul lor reuși să deslușească glasul Soniei.

— Mihai, nu știu ce să spun, mi-e foarte greu să mă hotărâsc la ceva. Țin foarte mult la tine dar cred c-ar fi mai bine să nu ne pripim, nu mai suntem la 18 ani!... Lui Alex i se strânse inima. „Va să zică atunci când ai 18 ani ți se iartă toate, ca unui neștiutor, ca unui necopt la minte”, gândi el și-n aceeași clipă își simți gura amară. Iarăși începea să-i fie rău și își aduse deodată aminte de cuvintele Ieronimei: „Ai să mori, cel mult în câteva luni...” Se forță să nu se mai gândească la asta. Mai văzu apoi pe Mihai Vasile sărutând-o pe Sonia și-ntr-o străfulgerare îi trecu prin minte „O dragoste moare, alta se naște, un cuplu se destramă, un altul se înfiripă...” Atât mai putu să gândească și căzu moale în spatele boschetului.

Prima imagine pe care o avu în fața ochilor săi obosiți când ridică pleoapele grele fu chipul nespus de îngrijorat al tatălui său. Alex zâmbi slab.

— Tată, ce s-a întâmplat, izbuti el să șoptească. Cine m-a adus aici? Vladimir clipi des de câteva ori.

— M-a anunțat Sonia. Ea te-a găsit în parc, în spatele unor boschete. Alex, dacă simți că-ți este rău să vii direct acasă. Cum de te-a lăsat Yero singur? Ochii frumoși ai lui Alex se umplură de lacrimi. Apucă mâna tatălui său și-o strânse cu putere. Vladimir se așeză pe pat, lângă el.

— Tată, am terminat-o cu Yero. Mi-a dat azi cea mai cumplită lovitură ce-o poate primi un tânăr care iubește... Băiatul se opri,

respirând greu. Prin fața ochilor lui Vladimir trecu imaginea lui Andrei.

— Mi-a spus că-l iubește pe Emil, prietenul meu, continuă Alex, și chiar i-am surprins sărutându-se. Am simțit că se rupe ceva în mine. Am avut apoi o explicație cu ea și-ntr-un moment de furie am pocnit-o. Vladimir strânse tare pleoapele. Atunci ea mi-a spus, cu o răutate teribilă că pot să-mi plâng de milă pentru că în cel mult câteva luni am să mor... Vladimir simți o săgeată în inimă. Numai la această gafă a Ieronimei nu se așteptase... Alex îl privea cu ochii mari, cu sufletul golit. Se vedea că de la el așteaptă adevărul, mântuirea, aștepta ca tatăl său să-i spună că nu-i adevărat... Vladimir se forță să se stăpânească. Și reuși. Mângâie blând buclele blonde ale lui Alex. Apoi îi spuse încet.

— Nu, Alex ce prostie e asta? Ești numai puțin obosit, ai să vezi. Ieronima n-a zis decât așa, să se răzbune copilărește. Pariez că după aceea i-a părut rău.

— Asta așa este, recunosc băiatul.

— Ei, vezi, îl liniști din nou tatăl său. Și-acum dormi, dragul meu, trebuie să te refaci, mai spuse el și-l sărută pe frunte. Liniștit cât de cât Alex închise ochii, hotărât să adoarmă.

Vladimir ieși din salon și merse direct la laborator. Cât timp fusese leșinat, lui Alex i se făcuse o puncție osoasă. El nu știa nimic. Vladimir profitase de starea aceea a lui și acum se ducea să vadă rezultatul. Inima îi bătea în piept ca un ciocan. Ajunse la ușa pe care scria „Laborator” și înainte de-a o deschide ezită câteva clipe. Intră și-o găsi pe Iulia pe un scaun, plângând în tăcere. Când îl văzu intrând se repezi în brațele lui cu un țipăt. „Vladi!...” El încercă s-o liniștească. Apoi văzându-i întrebarea mută din priviri începu.

— S-a pus în evidență prezența blaștilor și a celulelor tinere, imature și-n sângele periferic și-n măduva osoasă. Nu mai poate fi nicio îndoială. Vladimir își plecă privirea.

— Să sperăm că nu se va produce acutizarea prea curând, mai auzi apoi vocea Iuliei. Se ridică hotărât.

— Trebuie cu orice preț să inducem remisiunea, spuse el privindu-și soția cu tristețe. Iulia, șopti apoi, du-te acasă, draga mea, mergi și odihnește-te puțin. Eu am să stau cu el. Yero a făcut azi o mare prostie. S-a apucat să-i spună, nici nu știu de unde putea cunoaște ea toate acestea... Probabil că ne-a auzit vreodată vorbind, cât timp a fost ea în spital... Alex nu crede nimic deocamdată, dar i-a trezit bănuielele... Am să încerc să-l liniștesc și să-i abat gândurile de la asta.

Și, Berenice, vom lupta! Să fii sigură de asta. Vom lupta și vom învinge! Alex va rămâne cu noi, înțelegeți? Nu voi permite să i se întâmple ceva. Îți promit, iubito!

Iulia oftă ușor și se ridică de pe scaun. Îl îmbrățișă lung pe Vladimir. Se simțea tare obosită. Suferința și certitudinea căpătată o istoveau. Vladimir la rândul său își simțea inima cioburi. Nicio îndoială nu mai era posibilă. Verdictul suna crunt pentru Alex. Dar el era hotărât să nu cedeze.

— Berenice, încearcă și fă o plimbare până acasă, nu mai lua mașina... Am să te sun eu mai târziu, adăugă apoi și merse s-o conducă până la ieșirea din spital. La întoarcere se duse glonț la Lucia, asiatenta lui de încredere, cu care lucra de atâta timp. Îi indică să înceapă imediat tratamentul de inducere a remisiunii. Orice secundă era prețioasă. Exact atunci o altă asistentă veni să-l anunțe că Alex avea din nou febră. Vladimir hotărî să înceapă chiar de atunci tratamentul cu vincristină, prednison, plus transfuzii cu plasmă sanguină. Spera să nu se producă acutizarea aceea de care se temea atât de mult...

Ajunse la salonul băiatului și intră încet, aproape în vârful picioarelor. Alex se trezise și fixa tăcut tavanul înalt și alb. Vladimir ar fi dat orice să știe ce gândea băiatul în clipa aceea.

— Tată, poți să-mi spui ce am, ce se întâmplă cu mine? Ochii lui Alex se umeziră. Vladimir se așeză lângă el.

— Alex, ai nevoie de întăritoare, ești teribil de slăbit, ai obosit foarte tare și ai o anemie mai pronunțată. Asta e tot, se grăbi el să-l asigure. Poți să mă crezi pe cuvânt. Ai să mai stai un timp aici, cu mine și vei face un tratament, să-ți revii mai repede. Nu-ți face probleme, dragul meu, nu-i nimic grav, mai rosti Vladimir în timp ce inima i se umplea de lacrimi și sufletul său sângera sfâșiat. Știa prea bine ce luptă dură avea de dus, știa că boala este extrem de perfidă și nu se va lăsa învinsă ușor... Ca să alunge tăcerea ce se statornicise grea între ei se gândi să-l antreneze pe băiat într-o altă discuție. Și asta îl învioră teribil pe Alex. Îi povesti cu sufletul la gură și cu ochii strălucitori toată scena din parc dintre Sonia și profesorul de fizică. Vladimir rămase puțin surprins dar o bucurie sinceră îi cuprinse ființa. Îi părea bine că Sonia reușise în sfârșit să găsească pe cineva și se părea că-și va reface viața.

Alex începu să dea vizibile semne de oboseală. Vladimir se gândi că cel mai bun lucru ar fi să-l lase să doarmă dar nu știa dacă băiatul

puzea face asta, era teribil de agitat; uneori îl surprindea că-l privește cu neîncredere, cu ură chiar. Vladimir blestemă din nou în gând prostia Ieronimei care nu făcuse altceva decât să-i trezească lui Alex bănuiala și să îi frângă echilibrul psihic și așa destul de fragil. Doctorul Stanca se decise. Singura soluție pe care o putea aplica în momentul de față era administrarea unui somnifer. Numai așa băiatul se putea odihni. Se apropie deci de dulap, îl deschise și luă de acolo una dintre multele seringi. Sparse gâtul unei fiole și începu să umple seringă cu gesturi lente, măsurate, cu duioșie chiar. Alex îi urmărea fiecare mișcare cu ochii mari, cu sufletul golit. Nici el nu știa de ce dar avea senzația că-n gesturile tatălui său își citește verdictul... Mai ales că, după ce umplu seringă Vladimir veni și se așează pe pat, lângă el. Întinse mâna și, fără niciun cuvânt îi mângâie îndelung buclele blonde, obrazul fin, acum nespus de palid și de slăbit. Apoi deodată îl strânse cu putere la pieptul său și-l sărută. Inima lui Alex bătea violent. Ridică spre el ochii frumoși și-i spuse cu vocea ușor nesigură.

— Tată, ce injecție este aceea? Nu-i așa că vrei să mă faci să termin mai repede, să nu mă lași să sufăr prea mult?!... Cuvintele lui Alex căzură ca un trăsnet în auzul și-n sufletul lui Vladimir. O asemenea interpretare din partea băiatului nici nu-i trecuse prin minte. „Poate că întreaga mea comportare l-a făcut să gândească așa, își spuse el, n-ar fi trebuit să-l dezmiard și să-l sărut așa... Cine știe ce-și închipuie. A cam început să-și dea seama, dacă nu cumva s-o fi convins de-a binelea...”

— Nu, Alex, își auzi Vladimir propria voce și spre surprinderea lui era nespus de calmă, nu-i decât un somnifer care te va ajuta să dormi mai bine. Poftim, te rog să te convingi singur, mai spuse apoi și-i întinse fiola. Băiatul o luă cu degetele tremurând și parcă în ochi i se citea speranța nebună de care voia să se agațe cu orice preț. Vladimir avusese dreptate și Alex, liniștit își lăsă capul pe perna albă și privirile sale spuneau că nu mai așteaptă nimic decât injecția. După un sfert de oră era cufundat într-un somn adânc și binefăcător. Vladimir ieși încet din rezervă și istovit parcă de povara certitudinii și a durerii își îndreptă pașii spre cabinetul său. Pe coridor o întâlni pe Lucia și-o rugă să-i aducă o cană mare cu cafea.

Alex deschise ochii speriat. Parcă uitase unde se află. Se simțea tare singur, părăsit și neputincios în această lume atât de roză și de frumoasă și totușe așa de pustie și de sumbră... Totul în jur era alb. Nu

putea să-și aducă aminte ce se întâmplase. Văzuse numai, într-o străfulgerare cum toate îi fug din fața ochilor iar în creier îi mai sunase ecoul unui țipăt: „Alex!...” Apoi beznă, nemișcare și adâncă tăcere. Sufletul lui voia ceva, nici el nu știa ce, voia o certitudine, o rază dulce de nădejde, ceva care să-l facă să creadă că totul nu s-a sfârșit cu adevărat... Căuta ochii mamei sale și încerca să pătrundă până-n străfundurile oceanului lor tulbure însă nimic din ceea ce putea trăda neliniștea cumplită a sufletului ei nu se zărea în irișii de culoarea castanei. Alex își ațintea atunci privirile întrebătoare și totuși strălucind de speranță pe fața slăbită de neodihnă a lui Vladimir și încerca să citească pe chipul lui drag ceea ce inima lui dorea cu atâta ardoare... Dar nici tatăl său nu se trăda așa de ușor. Avusese o experiență asemănătoare cu Andrei și învățase să-și stăpânească temerile și emoțiile.

Alex clipi din ochii săi mari și frumoși. Vru să se ridice în capul oaselor dar o senzație de cumplită amețeală îl făcu să renunțe și să-și înfunde obraji în perna albă. Dorea atât de mult să mai joace o partidă de tenis!... Și deodată simți cum mâinile i se răcesc. De ce oare gândise așa? De ce „să mai joace” o partidă? Doar avea să mai joace atâtea!... Nu se putea să nu participe la finală! Să nu plece în turneu?!... Dar oare ghimpele îndoielii nu-i mușcase sufletul? Mai putea fi el sigur că așa va fi?!...

Ușa se deschise deodată și Alex crezu c-a început s-o ia razna. În salon își făcu apariția tatăl său însoțit de nu, nu se înșela, de Marius Lungu, individul care nu-l putea suferi și care-i făcuse atâtea. Numai când se gândea la întâmplarea cu Yero simțea cum îl sufocă mânia deși de-acum acest capitol era încheiat pentru totdeauna. Se întreba cam ce-ar putea căuta Marius acolo, mai ales că purta în brațe un buchet foarte mare de garoafe albe și roșii. „Poate că are pe cineva pe-aici, prin spital, s-a întâlnit cu tata și-a trecut acum și pe la mine. Doar din câte știu eu nu prea suntem prieteni, așa putea zice chiar dimpotrivă...” Dar Alex putu să se convingă curând că Marius Lungu nu avea pe nimeni în spital, venise pentru el și numai pentru el iar acel buchet de garoafe superbe îi era destinat. Mintea lui Alex începu să lucreze febril. Nu-și putea explica gestul lui Marius. Vladimir se scuză că are ceva de lucru și dispăru lăsându-i singuri în rezervă. Și cum Alex tăcea în continuare cu ochii ațintiți spre celălalt, Marius se decise deodată. Puse buchetul în vaza de pe noptieră și se așeză pe un scaun chiar la capul

băiatului.

— Alex, începu el, cum te simți, bătrâne? Văd că ești foarte surprins de vizita mea dar ai să te lămurești numaidecât. Alex se ridică în capul oaselor și-i spuse cu vocea înghețată.

— Ai auzit c-am să mor curând și-ai venit să-ți mai vezi o dată dușmanul? Nu-ți fie teamă, n-are să treacă prea mult și nu vei mai avea cu cine să lupți pentru întâietate... Alex se opri respirând greu. Marius se cutremură. Nu-și închipuise că situația era atât de gravă și mai ales că Alex era așa de prăbușit moralicește. Pur și simplu se vedea că nu mai are nicio scânteie de nădejde în suflet. „Și asta nu trebuie să se întâmple”, își spuse Marius hotărât. Luă mâna lui Alex într-ale sale.

— Nu, Alex, de ce vorbești așa, știi și tu că nu poate fi adevărat... N-ar fi drept ca tocmai tu, cel mai bun dintre noi... Alex făcu ochii mari. Nu-l mai recunoștea pe Marius Lungu, băiatul înfumurat și imposibil cu care jucase partida aceea de tenis și din pricina căruia Ieronima ajunsese atunci la Urgență. Se schimbase enorm. Dar oare care să fie motivul acestei totale transformări? Stătură foarte mult de vorbă și cu acest prilej Alex află lucruri nebănuite. Marius îi povesti cum transformarea sa începuse după întâmplarea aceea cu Yero... Îi spuse apoi că l-a prețuit totdeauna pe Alex și c-a dorit să fie buni prieteni. Încetul cu încetul îi câștigă încrederea și între ei se înfiripă, de la început trainică prietenia pe care și-o refuzaseră unul altuia atâta vreme.

— Marius, te rog să mă ierți pentru pumnul acela de pe terenul de tenis, șopti Alex cu ochii strălucitori punând mâna pe umărul noului său prieten. Marius zâmbi.

— Lasă, Alex, de fapt eu am fost de vină atunci. Am vorbit urât despre Ieronima și era normal ca tu să te înfurii. Era doar prietena ta... Alex strânse tare pleoapele.

— Ai avut dreptate atunci când mi-ai spus să n-am încredere în ea. Dar eu eram așa de orb, și-o iubeam atât, mai spuse apoi înghițindu-și un suspin. Marius nu găsi ce să spună. Îi părea enorm de bine că reușise să cucerească prietenia și încrederea de neprețuit ale acestui băiat și dorea din tot sufletul său, acum purificat de orice josnicie să-l vadă părăsind patul de suferință și zâmbind din nou vieții și soarelui. La rândul său Alex simțea c-a găsit ceea ce căuta de atâta vreme, își simțea viața mai plină și bezna în care sufletul îi rătăcea începuse să se desfacă în fâșii. Se agăța de prietenia aceasta cu

disperarea unui om care se îneacă și crede că un pai este o bârnă solidă, menită să-l scape de pierzanie. Marius îi spuse apoi că este prieten cu Lelia, o puștoaică blondă din clasa a zecea și deodată Alex simți cum sufletul i se umple de amar. Cuvintele lui Marius îi răscoliseră toată durerea. Căci inima lui mai sângera încă după Ieronima. Nu se mai putea înșela, o iubise, o mai iubea, cu disperare, nebunește, ca un halucinat... Singurul leac pentru această rană vie era o altă pasiune, o dragoste și mai puternică decât sentimentul pentru Yero. Și Alex se întreba cam cine ar putea fi tânăra care să mai poată aprinde în inima lui bolnavă o astfel de văpaie. Nici nu bănuia că într-un viitor nu foarte îndepărtat o mare și unică iubire avea să-i însenineze cerul sufletului. Dar deocamdată el stătea încă într-un pat de spital, nespus de slăbit și sub atenta supraveghere a tatălui său. Nu știa nimic de faptul că Vladimir, apreciind ca unică soluție intervenția chirurgicală se decisese să-l opereze, cu toate riscurile ce decurgeau din această hotărâre. Dar el știa că fără această operație s-ar produce acutizarea mult prea curând...

Când intră în rezervă îi găsi pe cei doi băieți stând încă de vorbă și se arătă nespus de surprins și de bucuros atunci când ei îi spuseră c-au devenit prieteni pentru totdeauna, orice s-ar întâmpla de acum înainte. Marius se gândi că ar fi mai bine să plece. Își luă rămas bun și făgădui să treacă să-l vadă pe Alex ori de câte ori va găsi posibilitatea.

Alex stătea acum față în față cu tatăl său. Avea senzația că se petrece ceva grav dar nu îndrăznea să-l întrebe. La rândul său Vladimir evita să privească în ochii albaștri și limpezi ai băiatului. În cele din urmă îl luă de mână și-i șopti ușor uitându-se într-o parte.

— Alex, trebuie să-ți fac operație și asta cât mai curând posibil. Adică mâine... Și văzând ochii înspăimântați ai lui Alex se grăbi să adauge.

— Nu, dragul meu, să nu-ți faci griji, te asigur că totul va fi bine. N-ai tu încredere în mine?!... Și-l sărută pe buclele blonde, pe ochii albaștri ca cerul de vară. Alex se destinse și-și lăsă capul pe perna albă. Șopti cu vocea stinsă.

— Bine tată, dacă așa crezi tu... Dar ascultă-mă, vreau, vreau din tot sufletul să joc finala!... Ochii lui Vladimir se umplură de lacrimi.

— Ai s-o joci, Alex! Îți promit! Și să vezi ce turneu pe cinste va fi după aceea!... Liniștit un pic, băiatul adormi. Iar Vladimir se grăbi să iasă din camera învăluită în alb.

Capitolul IV

CAIETUL CU SCOARȚE VERZI...

Lumina năvăli veselă înăuntru. Era o zi de toamnă nespus de senină și de frumoasă. Alex deschise ochii. Simțise o dungă de foc pe obraz și-n aceeași clipă își dădu seama că erau razele jucăușe ale soarelui. Se ridică în capul oaselor. Camera, toate lucrurile din ea îi zâmbeau parcă. Alex se simțea excelent. După operația aceea procesul de proliferare neoplazică fusese oprit, dar Vladimir știa că mai are mult de luptat cu boala și că n-a câștigat decât o bătălie în războiul acesta crâncen... Băiatul se ridică. Lumea, natura îl primeau sărbătorește. Era prima noapte pe care o petrecea în camera lui dragă după lungile ceasuri când se zbătuse chinuit pe un pat de spital...

În timp ce strângea păturile și cearșaful fredona o melodie ritmată. Zău, de foarte multă vreme nu se simțise așa de bine! Îi era parcă teamă să spere că tot răul a fost alungat. De fapt el nici nu știa prea multe amănunte despre asta, Vladimir încercase să-l ferească, să nu-l sperie cu prea multe detalii despre afecțiunea care-l chinuia. Oricum, Alex parcă nici nu mai voia să afle. Principalul era că se simțea bine. Singurul lucru de care-i părea rău era că nu putea merge împreună cu colegii săi la practică. Începuse ultimul an de liceu. Alex se gândea cu emoție la finala ce avea s-o joace peste mai puțin de două luni, apoi la examenele ce-l așteptau, la viața de student... Se decisese să dea examen de admitere la Automatică și Vladimir, auzindu-i hotărârea simțise cum inima i se zbate între gratiile coastelor, vie, cu o durere surdă și grea, care i se răspândi apoi în întregul trup. Se gândea la Andrei. Se gândea cum să-i spună lui Alex toată povestea și se întreba care va fi reacția lui atunci când va afla adevărul.

Alex termină de făcut ordine prin cameră apoi se așeză nehotărât pe un fotoliu. Nu știa ce să facă. Se gândea foarte mult la finală dar Vladimir îi interzisese să mai meargă la antrenamente, cel puțin pentru un timp. Așa că băiatul se plictisea teribil. Ar fi vrut să meargă la practică, să fie împreună cu toți colegii lui... Telefonul sună deodată și-l făcu să tresară. Se repezi la aparat; rămase însă mut de uimire. În receptor răsună vocea lui Emil.

— Alex, ce faci, stai, te rog să nu te înfurii dar am să-ți spun ceva important. Știu că nu vrei să mă mai vezi dar lasă-mă, nu-mi închide telefonul, pentru Dumnezeu!... Alex lăsă în jos mâna cu telefonul când deodată se auzi în receptor țipătul lui Emil. „Ieronima!” Alex își

număra bătăile inimii.

— Ce-i cu Ieronima, șopti el înăbușit.

— Alex, Yero se simte rău, numai tatăl tău poate s-o ajute. Nu-i refuza șansa asta, nu se poate să nu mai simți nimic pentru ea... Alex își înghiți un oftat.

— N-am dreptul să dispun de viața nimănui, indiferent cine-ar fi. Iar în ceea ce privește simțămintele mele față de Yero ar fi mai bine s-o lăsăm baltă. Emil înțelese. Nu mai spuse nimic apoi în receptor se auzi un pocnet sec. Alex nu știa ce să facă. Acum era și mai încurcat. În sfârșit se decise. Ridică receptorul și formă numărul spitalului. De la celălalt capăt al firului îi răspunse o voce catifelată.

— Alo, spitalul, rosti el timid, bună ziua, scuzați deranjul, aș vrea să vorbesc cu domnul doctor Stanca, sunt fiul lui... Și-n timp ce aștepta se gândea cam cum să-i spună totul tatălui său. Vladimir se temu mai întâi să nu se fi întâmplat ceva cu Alex. De aceea răsuflă ușurat atunci când auzi despre ce era vorba. Îi promise că va face tot ce depinde de el. Alex îi ceru voie să meargă la antrenament dar Vladimir rămase neînduplecat. Așa că băiatul, după ce închise telefonul se cuibări și mai bine în fotoliu și începu să citească. Se delecta cu ultimul roman al lui Karel Čapek, „Destinul unui compozitor” pe care-l începuse de curând. De altfel citise toată opera lui Čapek, ca și toți clasicii ruși. Dintre ei cel mai mult îi plăcea Dostoievski. Semăna din ce în ce mai mult cu Andrei, după cum constatase Vladimir și același lucru spusese și Iulia nu demult când observase un gest al lui Alex care-l apropia atât de mult de adevăratul său tată...

Nici nu terminase de citit câteva pagini când telefonul sună din nou spărgând parcă în mii de cristale tăcerea adâncă din cameră. Fără niciun chef Alex ridică receptorul. Era Marius care-l anunță că nu mai făceau practică în ziua aceea și-l ruga să meargă cu el la antrenament. Alex pur și simplu nu știa ce să facă. Ar fi vrut tare mult să meargă cu Marius dar în același timp se gândea că Vladimir s-ar fi supărat. În cele din urmă se decise. Dar tot căutându-și tricoul pe care voia să-l îmbrace și care nu era de găsit dădu peste niște tricouri pe care nu le văzuse niciodată până atunci, pentru că Vladimir avusese grijă să le ascundă cât mai bine. Erau destul de multe, de toate culorile și, ceea ce-l surprinse cel mai mult pe băiat fu faptul că toate aveau pe piept o frunză de arțar. Trase imediat concluzia că aceste tricouri sunt ale tatălui său... Dintre toate Alex îl alese pe cel albastru cu frunza de un

albastru mai deschis, tricoul care-l făcea și pe Andrei să pară atât de drăguț și de vulnerabil. Privindu-se o clipă în apele magice ale oglinzii, băiatul nu-și putu reține un zâmbet. Îi plăcea teribil cum arată îmbrăcat cu tricoul acela. Încântat își luă racheta de tenis și după câteva minute alerga spre marea lui pasiune, spre terenul de joc de care fusese departe atâta timp... Nici nu se mai gândea la ce va zice Vladimir. Parcă toată ființa îi era inundată de-o bucurie fără margini. Ajunse în sfârșit. Îi era dor de liceu, de toate lucrurile de acolo, de fiecare firicel de iarbă din curtea binecunoscută, de fiecare linie de pe terenul de tenis ce-l aștepta. Aproape toți ai lui erau acolo. Alex simți ceva neplăcut când îl zări și pe Emil într-un grup de tineri necunoscuți. Lângă el se afla strălucitoare Ieronima și băiatul își înregistrează bătăile violente ale inimii. Dar își reveni repede observând nu prea departe de Yero doi tineri care-i atraseră imediat atenția. Fata, mai ales părea atât de drăguță și de proaspătă; Alex simți că-i vine amețea și începu să se gândească cu înfrigurare cum să intre în vorbă cu cei doi. Ei stăteau mai mult cu Liviu și cu Adela. Alex văzu că și ei joacă tenis și i se umplu sufletul de încântare. Neavând deocamdată posibilitatea să vorbească cu ei se apucă s-o studieze mai bine pe fată. Ieronima își dădu seama de asta și roși puțin. Ea îl trădase pe Alex dar o supăra să-l vadă îndrăgostit de alta. Tânăra care-i atrăsese atenția era micuță, extrem de simpatică, blondă, cu părul ușor ondulat și cu o pereche de minunați ochi albaștri umbriți de gene lungi, aurii. Purta o rochiță albă, tare drăguță. Râdea tot timpul, arătându-și șiragul ca de perle al dinților. Îl observase și ea pe Alex și tot trăgea cu coada ochiului la el, mai ales c-o atrăgea frunza de arțar de pe tricoul lui. Nu mai văzuse până acum așa ceva. Ar fi vrut și ea să-l cunoască. Dar deocamdată asculta plictisită ceea ce le tot debita Liviu. Marius era în teren, juca o partidă cu Emil. Fata cea blondă se adresă deodată tânărului ce discuta cu Liviu. Era un băiat înalt, foarte drăguț, cu părul șaten închis pe care-l purta drept, în plete teribiliste; dar ceea ce-avea de-a dreptul minunat erau ochii. Alex își zise că n-a văzut niciodată ochi atât de adânci și de fascinanți. Cuprindeau parcă totul în irișii lor de culoarea castanei. Iar genele erau atât de lungi încât atunci când băiatul își pleca privirea aveai senzația că-i umbresc obrazul fin și palid. Alex rămase cu gura căscată. Nu putea să-și dea seama cine erau acei tineri necunoscuți care-l cuceriseră din prima clipă cu toate că nu schimbaseră niciun cuvânt cu ei. Văzu deodată că Liviu vine spre el și i se adresează

cu voce scăzută.

— Alex, vino la noi, vreau să-ți prezint niște tipi grozavi. Au să-ți placă, sunt exact genul tău. Joacă și ei tenis și te avertizez că sunt foarte buni. Amândoi. Hai, vino, mai spuse Liviu și-l luă de mână pe Alex ce stătea mut. Îl trase după el dar înainte de-a ajunge întoarse capul.

— Băi, tu știi să vorbești engleza? Că ăștia sunt în pom definitiv cu românească. Nu se descurcă... Alex avu prima dată o senzație de spaimă inexplicabilă și-i fu ciudă. Dar se reculese imediat și binecuvântă în gând ideea lui Vladimir de-a o ruga pe Sonia să-l ajute să se pună la punct cu engleza. Când ajunseră lângă banca unde stăteau cei doi tineri Alex parcă nu mai știa pe ce lume se află. Ceea ce-l făcu să se dezmeticească fu zâmbetul fetei. Ea îi întinse zglobie mâna și pronunță cu un puternic accent slav.

— Novackova, glad to meet you! Alex simți cum îi zvâcnește inima. Reuși să șoptească.

— Stanca, me too! Fata se întoarse apoi spre tânărul ce stătea lângă Adela și care se ridică imediat în picioare. Ea i-l prezentă lui Alex.

— Și el este fratele meu! Băiatul îi întinse mâna lui Alex.

— Novacek, spuse apoi, dar la el parcă nu se cunoștea prea tare accentul. Se așezară cu toții pe bancă. Tânărul plecă privirea și atunci Alex îi observă și mai bine genele. Involuntar avu un surâs de admirație, apoi închise ochii ca și cum ar fi vrut să verifice cât de lungi sunt propriile lui gene.

— Și care-ți este numele mic, îl întrebă tânărul ațintindu-și privirea umedă chiar în ochii lui. Băiatul parcă se feri.

— Alex, șopti el și-o căută din ochi pe fată. Marius și Emil terminaseră partida și acum se îndreptau fiecare către banca lui. Emil pierduse și Ieronima aproape plângea de ciudă, mai ales că Alex făcea cu totul abstracție de prezența ei. Privea atent spre Marius când auzi deodată vocea blondei.

— Pe mine mă cheamă Milena, adică Miluska, iar pe fratele meu Jiří. Așa bine ne pare c-am reușit să facem excursia asta... Am întâlnit peste tot oameni excelenți. Dar nici unii nu erau ca voi, râse ea din nou aruncând o privire către fratele ei. Nu-i așa, Jirka? Aceste răspunse plecând ușor capul și scuturându-și pletele.

— Sunteți cehi, nu, întrebă Alex, deși cunoștea dinainte răspunsul. În sinea lui își zise că a găsit ceea ce căuta, că ea, Miluska îl va ajuta să-și vindece sufletul de rana pricinuită prin trădarea crudă a

Ieronimei.

— Da, spuse atunci Jiří, stăm în Praga și ne place foarte mult tenisul. Jucăm de când eram mici. Acum suntem la liceu, eu în ultimul an, sora mea în anul doi...

— Și cum ați putut pleca, nu aveți cursuri, întrebă Adela. Jiří surâse.

— Ba da, dar suntem în turneu!...

Trântit în fotoliu Alex se gândea acum la toate acestea, la întâmplarea prin care îi cunoscuse pe cei doi frați cehi, îi mai trecea prin minte și faptul că Miluska îi refuzase prietenia, primind-o în schimb pe cea a lui Sorin, colegul său de clasă. Alex se ridică. Privindu-se în oglindă îi veni să zâmbească la gândul că se făcuse așa de înalt. Începu să se plimbe prin cameră. Era singur. Tăcerea îl enervă la un moment dat. Își scutură supărat buclele blonde care aproape îi intrau în ochi. Se așează la birou unde lucra de obicei și deschise o culegere cu probleme de matematică. În sfârșit se hotărâse ce facultate să urmeze. Rămăsese la Automatică și Vladimir fusese mai mult decât fericit că băiatul nu se răzgândise. Singura problemă care-i interesa acum pe el și pe Iulia era sănătatea băiatului. După operație Alex se simțea mult mai bine dar cu toate acestea Vladimir mai avea îndoieli și credea că numai un transplant de măduvă osoasă l-ar fi salvat total pe Alex. Sau un tratament de care auzise că se practică peste hotare dar care era deocamdată doar în fază experimentală. Problema era destul de complicată și Vladimir ajunsese în cele din urmă la concluzia că mai sunt multe sacrificii de făcut înainte de a-l avea pe Alex cu ei pentru totdeauna...

Tăcerea devenise aproape materială. Alex simțea că timpul s-a lichefiat, că se dilată, că se transformă în eternitate. Simțea cum creierul i se face de plumb, că nu mai poate gândi. Dar nu lăsa creionul din mână. Problema de geometrie era grea, îi dădea al dracului de furcă. Băiatul simți cum în ochi i se înfig două săgeți și totul în jurul lui se făcu negru. Simți că amețeala i se accentuează. Se ridică și încercă să meargă până la baie dar parcă toată vlaga i se scurgea din trup. Prin fața ochilor săi obosiți treceau imagini într-un ritm drăcesc și el nu putea opri niciuna din goana aceea nebună. Un geamăt îi scăpă de pe buzele livide. Pe peretele din fața lui văzu imaginea Ieronimei și-n aceeași clipă în creier îi bubui vocea ei: „Ai să mori, cel mult în câteva luni...” „Nu vreau, nu”, se cutremură Alex strângând tare pleoapele.

Simți cum spaima de neant îi cuprinde toate fibrele. Își aduse aminte că n-are decât 18 ani, că voia să devină student... Și se trezi încremenit, lângă ușa camerei, cu lacrimi mari lunecându-i pe obraji albiți...

Încet, încet se părea că starea aceea de slăbiciune și amețeală începea să-l părăsească. Respiră din adânc și fața i se luminează sub puterea magică a unui zâmbet. Doar ochii îl mai dureau încă. Își aminti că tatăl său îi va aduce astăzi ochelarii. Fusese la un control și Iulia insistase ca el să poarte ochelarii atât cât are să fie nevoie. Alex pufni în râs la gândul că va purta ochelari. Nu se putea imagina așa. Ochii lui Alex erau obosiți dar limpezi. Furtuna trecuse. Băiatul începu să caute printre casete. Avea chef să asculte ceva muzică. Ridică mirat din sprâncene. Dăduse peste o casetă neagră pe care n-o mai văzuse până atunci. Era curios să știe ce-i cu ea. O introduse în casetofon apoi așteptă nerăbdător și atent. „I” ve got to break free...”, se auzi din boxe. „Aha, deci este Queen”, mormăi el nemulțumit, și deschise ușa unui mic dulăpior în care Vladimir își ținea hârtiile mai importante. Alex se miră când găsi ușa deschisă. De obicei tatăl său o ținea ferecată ca pe o Bastilie. Împins de curiozitate începu să caute înăuntru. Îi atrase imediat atenția un caiet gros, vechi, îmbrăcat în verde. „Ca ochii Ieronimei”, nu se putu obține el să nu comenteze. Tresări deodată. Din difuzoarele casetofonului nu se mai auzea muzică ci o voce frumoasă și extrem de familiară pentru el. Băiatul clipi din ochi nedumerit. Nu putea să-și dea seama unde mai auzise acest glas. Își opri respirația să asculte...

„Lexi, ce multă suferință!... Are dreptate Dostoievski... Cine spune că nu poate fi scindată conștiința? Uite, eu mă văd acum ca-ntr-o oglindă... Ivan Karamazov, crezi că numai pe tine te-e vizitat diavolul?!...” Aiurit Alex apăsă butonul casetofonului. Nu-și putea explica de ce dar vocea aceasta avea o stranie influență asupra lui. Privi afară. Se întunecase. Luă caietul cu scoarțe verzi și se cuibări în fotoliu. Când vru să-l deschidă văzu că ceva se desprinde din el și plutește vesel spre podea. Întinse mâna și apucă pata aceea ca de lumină. Era o fotografie. Privind-o Alex simți că i se oprește inima în piept. Avea senzația c-a mai trăit odată. Fotografia reprezenta un tânăr blond, cu zulufi simpatici și c-o pereche de minunați ochi albaștri și, surpriza surprizelor, îmbrăcat într-un tricou albastru, cu frunză de arțar pe piept. „Doamne, dar acesta sunt eu!...” șopti băiatul ca în aiureala unor friguri. Inima i bătea cu putere, mintea refuza să-l mai

asculte. Nu putea înțelege nimic. Întoarse mașinal fotografia și citi stupefiat. „Andrei Andrieș, anul II, Automatică – pentru dragul meu prieten (frate), Vladimir”. Băiatul simți cum totul se învârtește cu el. Starea aceea, pe care o socotea trecută îi revenise. Mai putu să gândească puțin, văzu timp de două secunde imaginea unui câmp verde și-apoi căzu moale, nici el nu-și mai dădu seama unde. Auzi ca prin vis „Alex, ce-i cu tine? Alex, mă auzi, spune ceva!...” și când deschise ochii se văzu culcat pe pat și chipul îngrijorat al lui Vladimir era aplecat asupra lui. Ochii lui Alex se umplură de lacrimi. Dar în aceeași clipă își aduse aminte de caiet, de fotografie... Își auzi cu mirare propria voce.

— Tată, al cui este caietul cu scoarțe verzi?... Vladimir nu se mai putu stăpâni. Cuprinse capul băiatului cu amândouă mâinile. Izbuti să șoptească.

— Alex, băiatule, nu mă întreba acum, nu acum Alex! Alex!...

Șoseaua se întindea ca o panglică argintie peste galbenul frumos al câmpiei. Mașina înghițea kilometri după kilometri însă se părea că drumul este nesfârșit. Vladimir conducea atent, concentrat și caii putere ai motorului torceau îmblânziți. Alături de el, Alex stătea tăcut, cu privirea ațintită aiurea. Curentul de aer ce intra pe geamul deschis făcea să-i fluture coama blondă. Băiatul își plecă deodată privirea. Pe genunchi ținea caietul cu scoarțe verzi. Mergeau acum pe o stradă ce anunța intrarea într-un mic oraș. Alex vedea aceste locuri pentru prima oară în viață. Se întreba cum arăta orașelul, ce caută ei doi aici și ce legătură au toate cu povestea caietului ce-l ținea pe genunchi. Vladimir opri mașina și-și puse capul pe volan. Băiatul nu știa dacă tatăl său era obosit sau tulburat. Cu ochii mari și cu răsuflarea tăiată privi în jur. Și un fior îl străbătu întreg când își dădu seama că mașina era oprită lângă poarta unui cimitir. Îi bubuiră în urechi cuvintele Ieronimei „Ai să mori, cel mult în câteva luni...”. Ca să nu lase spaima să-l copleșească își zise că trebuie să facă ceva. Deschise portiera și coborî. Simțea că aerul îi face bine. Vladimir ridică în sfârșit ochii. Coborî din mașină și porni decis spre poarta ce părea o rană în gardul alb. Băiatul stătea pironit locului, nu îndrăznea să facă nicio mișcare.

— Vino, Alex, auzi el vocea tatălui său, a sosit clipa să afli adevărul. Ia și caietul din mașină!... Ascultător, băiatul se supuse, dar abia își mai stăpânea bătăile inimii. O simțea în creier, ca pe o apăsare. Privind crucile albe și monumentele de marmură Vladimir avu un

surâs amar. Involuntar, ochii lui Alex se umplură de lacrimi. Își scoase ochelarii, care se aburiseră din cauza lacrimilor și-i șterse de tricou. Iarăși uitase să-și ia batistă. „Are să se supere mama”, îi trecu prin minte, dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Vladimir se opri în fața unui mormânt acoperit aproape în întregime cu o tufă de trandafiri roșii ca sângele. Alex se sperie pur și simplu văzând că tatăl său, medicul cel mai bun, cu sânge rece, pe care nu-l impresiona nimic fusese cuprins de un plâns năvalnic, care-i zguduia întreaga ființă. Părea că nu mai vede nimic, îi vorbea numai celui acoperit pe veci de tufa înmiresmată.

— Andrei, spunea Vladimir sugrumat, iată-l pe fiul tău aici, privindu-te cu ochi copilărești, aproape speriați. Este student, Andrei, chiar la Automatică, așa cum și tu ai fi vrut... L-am salvat, prietene, tu vei trăi acum prin el. El îți va dăruia viața ta netrăită... Andrei!...

Alex înțelese totul. Pe cruce era aceeași fotografie pe care-o găsisese în jurnal și același nume: Andrei Andrieș, student.

— Alex, zise deodată Vladimir, acum înțelegi? El este tatăl tău. Am fost mai mult decât frați până s-a întâmplat acea nenorocire... Alex tăcea, cu privirea ațintită în jos și strângea în neștire caietul cu scoarțe verzi.

— A fost bolnav, tată, întrebă el ridicând spre Vladimir ochii frumoși, azurii. Lentilele ochelarilor străluceau în lumina slabă.

— Da, șopti Vladimir cutremurat de faptul că Alex îi mai spunea „tată”. Și-ți transmisese și ție boala aceea cumplită, acum pot să-ți spun, pentru că nu mai este niciun pericol, dragul meu!... Totul este în regulă. Alex surâse și se repezi în brațele lui Vladimir.

— Tată, aproape că strigă el, ești un om cum n-am să mai întâlnesc niciodată! Porniră încet spre ieșire. Lângă mașină Alex se opri și aruncă înapoi o privire fugară.

— Îmi dai voie să conduc eu, șopti deschizând portiera.

— Mai bine nu, Alex. Ești obosit. Nu face efort prea mare. Și așa ai destul de învățat.

Băiatul nu mai zise nimic și un timp meraseră tăcuți. Se auzea numai zgomotul motorului și aerul ce izbea cu putere mașina în plină viteză. Vladimir își aprinse o țigară. Alex roși dar avu curajul să spună.

— Tată, dă-mi și mie o țigară! Vladimir îl privi surprins.

— Fumezi, Alex?!... Băiatul roși mai tare.

— Nu tată, dar acum parcă simt nevoia... Luă țigara din mâna lui

Vladimir, o aprinse și trase cu sete un fum. Iarăși se așternu tăcerea.

— Alex, începuse deodată Vladimir, mai poți să-mi spui „tată” după cele ce ți s-au limpezit? Doar tatăl tău este Andrei... Alex îl privi prin ochelari.

— Te iubesc, tată, te voi iubi totdeauna! Eu pe tine te-am cunoscut ca fiind tatăl meu... Îl iubesc și pe el fiindcă m-a adus pe lume dar, știi și tu, nu pot iubi decât o imagine, o fotografie, o amintire... Tu ai făcut pentru mine totul; să nu uiți că de fapt m-ai născut a doua oară, fără tine eu azi n-aș mai fi existat, eram de mult lângă el...

Vladimir simți nevoia să oprească mașina. Apucă cu două degete cârlionții bălai ai băiatului și-i trase capul spre el. Apoi se porni să-i sărute în neștire coama zburlită.

— Iubește-l, Alex, era un băiat grozav! Păcat că nu l-ai cunoscut... Băiatul strânse din nou caietul în mâini. Deodată Vladimir își duse mâna la gât și scoase lăntșorul cu frunza de arțar dăruit de Andrei și i-l întinse lui Alex. Băiatul văzuse de multe ori acest lăntșor la tatăl său dar nu îndrăznise niciodată să-l întrebe ce este cu el. Acum îl privea fix și simțea că trebuie să fie ceva cu lăntșorul acela.

— Ia-l, Alex, spuse Vladimir vrând să i-l dea, dar băiatul se feri. Zărind întrebarea din ochii lui începu să povestească.

— Mi l-a dat Andrei, mi l-a pus în mână chiar în clipa morții... Întregul trup îi fu zguduit de fiori. Avea senzația că simte din nou ultima tresărire a degetelor lui Andrei... Își reveni repede și continuă. Îl avea de la mama lui care a murit pe când el era doar un copil... Alex tăcea. Vladimir nu știa ce să facă cu lăntșorul pe care-l mai ținea încă în mână. Atunci auzi vocea cristalină a băiatului.

— Nu, tată, nu mi-l da mie! N-ar fi drept. El ție ți l-a dat, de existența mea nici nu știa...

— Da, de fapt tu te-ai născut după moartea lui. Iulia, mama ta l-a îngrijit. S-au îndrăgostit unul de altul și așa ai apărut tu... Vladimir își puse din nou lăntșorul la gât. Își dădu seama că Alex avea dreptate.

— Tricourile cu frunza de arțar sunt tot ale lui? Vladimir încuviință obosit din cap și Alex nu mai zise nimic. Băiatul privi afară. Se întunecase. Vladimir aprinse farurile și demară.

„Afurisită treabă”, mormăi Alex trântind caietul de masă. Simțea că începe să-l doară capul și nu mai avea puterea să continue problema la care lucra. Și nu era deloc ușoară materia pentru sesiunea ce se apropia implacabil. Se ridică hotărât de la birou și făcu câțiva pași prin

cameră. Se întinse cât era de lung, trosnindu-și oasele. Era singur acasă; se opri în dreptul biroului și privi din nou (a câta oară) caietul cu scoarțe verzi ce trona acolo. Îl ținea tot timpul lângă el. În cameră, pe pereți lipise aceleași postere ce-i fuseseră dragi lui Andrei. Și lui Vladimir. Mai lipise și el câteva; dintre acestea preferatul lui era cel cu „Inuyasha”. Alex avea în calculator și multe dintre episoadele celebrului serial de desene animate. Pur și simplu iubea personajele acestui film.

Alex se trânti pe pat. Ar fi vrut să stea și el la cămin dar era acasă, cu ai lui, nu plecase în alt oraș, facultatea o urma tot aici, unde pe vremuri studiaseră Andrei și Vladimir. Alex închise ochii. Îi treceau prin minte imagini multe, nespuse de multe și toate se amestecau într-un haos de nedescris, se derulau într-un ritm halucinant. Revedea finala pe care o jucase în compania prietenului său din Bulgaria Krasimir Penev. Își amintea cum jucase foarte prost la începutul partidei și Krasi îi luase primul set. Dar apoi își revenise și câștigase meciul destul de ușor. Pe cei doi frați cehi nu-i mai văzuse de foarte multă vreme. Își aminti apoi plecarea în Elveția cu lotul de elevi selecționați pentru Olimpiada internațională de informatică. Și gândurile îl aduseră din nou într-o sală imensă, plină de tineri și tinere. Se văzu ghemuit într-o bancă, față în față cu o coală de hârtie albă și pură ce se cerea acoperită cu soluțiile unor probleme sigure pe ele, batjocoritoare și, la prima vedere, inaccesibile. Dar Alex zâmbise și se lansase într-o cursă nebună, contra-cronometru cu acele subiecte care-l sfidau parcă. Fusesse primul care terminase confruntarea. Se ridicase modest și depusese teza sub privirile uimite și pline de invidie ale celorlalți. Iar când se anunțase că elevul Alexandru Stanca din România luase premiul I, cu maxim de puncte singura reacție a lui a fost aceea de-a roși ca o fată până în vârful urechilor. Dar se vedea că este mulțumit de rezultat. Ochii lui mari străluceau ca două stele în spatele lentilelor subțiri. Venise în țară încununat de lauri. Era singurul din lotul nostru care reușise să ia premiul I. Și asta nu era deloc puțin. Iulia plânsese de bucurie când aflase vestea. Se temuse că Alex va face un efort prea mare cu această olimpiadă dar totul fusese în regulă. Și Vladimir era nespuse de mândru de isprava fiului său.

Alex se gândea acum la toate acestea. Nu mai aveau cursuri acum, erau în perioada de dinaintea examenelor. Pur și simplu Alex habar n-avea de ce-i trec toate astea prin cap acum. Trebuia să învețe

pentru examene și el se gândea la aiureli. Se repezi la telefon și formă decis un număr. Trebui să aștepte câteva minute lungi până ce la capătul firului se auzi o voce catifelată. „Alo!” Alex fu scuturat de fiori.

— Alo, Anca, își auzi el cu mirare propria voce, ce faci, înveți, mai adăugă neștiind ce să spună.

— Da, m-am apucat de repetat materia, spuse fata, știi doar că avem foarte mult de învățat. De ce m-ai sunat? Alex înghiți în sec.

— Pur și simplu voiam să văd ce mai faci... Vocea îi tremura puțin și părea emoționat. Fata zâmbi închipuindu-și că băiatul roșise. Câteva secunde niciunul nu mai spuse nimic.

— Acum te las, Alex, auzi el în receptor, trebuie să mai învăț ceva. La revedere! El rămase stupid cu telefonul în mână. Nu-și aducea aminte dacă îi spusese „La revedere” sau nu. Formă alt număr.

— Alo, Milorade?!... Ce faci, bătrâne, ataci mereu materia asta afurisită?

— Salut, Alex, nici să nu te gândești că sunt cu vreo culegere în brațe... Nu, nici pomeneală!... Vedeam un film la video. Unul foarte mișto, mai adăugă vocea din receptor. Ce-ai zice să vii și tu la mine, nu prea merge să vezi un film de unul singur. Pe Alex îl încânta ideea unui film la video dar n-ar fi vrut să plece de acasă.

— Milo, nu pot să plec acum, dar vino tu la mine. Ia și caseta aceea trăsnet. Da, sunt singur, ai mei sunt la spital. Aha, da, te aștept!

Alex așeză receptorul și începu să se plimbe prin cameră. Ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu Milorad, să-i destăinuie secretul caietului cu scoarțe verzi... Scoase fotografia lui Andrei și-o privi timp de câteva minute. Parc-ar fi căutat pe chipul senin al acestuia răspunsul la întrebările ce-l chinuiau... Milorad era prietenul lui cel mai apropiat. Stăteau amândoi în bancă la cursuri, erau colegi de grupă... Cu Marius nu se mai întâlnise de multă vreme, era la București, la Facultatea de metalurgie. Iar pe Emil și pe Ieronima nu-i mai văzuse de când terminaseră liceul. Acum nu mai simțea nimic pentru Yero, zâmbea numai amar și puțin ironic când își aducea aminte de ea. Milorad era pentru el mai mult decât un frate și Alex se simți un pic vinovat pentru faptul că nu-i spusese încă nimic din tot ceea ce-l frământa pe el. Soneria fu aceea care-l scoase din gânduri. Se repezi la ușă din două salturi și-o deschise. În prag se afla Milorad. Purta blugi și-un tricou alb pe care scria „Ziveli”. Era un băiat înalt, aproape tot atât de înalt ca și Alex, cu o bogăție de păr blond și-o pereche de

minunați ochi albaștri umbriți de gene lungi, de culoarea mierii. Avea un obraz fin, ca de fată, și nespus de copilăros.

— Salut, Alex, sper că n-am întârziat, rosti el intrând în hol. Aruncă o privire fugară în jur și zâmbi făcând cu ochiul spre racheta de tenis ce zăcea aruncată într-un colț.

— Aha, așa savantule, te-am prins cu mâța-n sac! Va să zică tot te mai ții de tenis și-ai dat la dracu' matematicile superioare!... Alex roși.

— Nu, Milorade, dar mai joc și eu câte-o partidă în timpul liber... Milorad se așează în fotoliu și izbucni în râs.

— Timp liber spui?... Auzi, un calculatorist să aibă timp liber!... Și încă în preajma examenelor!... Dacă te-aude „Ciclopul” nostru ai cam dat de dracu'. Parcă văd că ne freacă iar ca anul trecut. Și-mi vine așa, să iau un tren, să mă duc, să mă tot duc și să nu mă opresc decât la... Belgrad!...

Alex își privi prietenul prin ochelari. Dar această privire îl înveseli teribil pe Milorad deși nu avea nimic amuzant în ea.

— Ascultă, Stanca, știi că-ți stă nemaipomenit cu „sticle-n ochi”?!... Zău, ești total!... Alex se îmbufnă. De fapt amândoi voiseră să vadă un film la video și uite că acum stau și flecăresc. Au și uitat de geanta lui Milorad, burdușită de casete.

— Nikolici, mă enervezi, ce dracu' facem, mai vedem filmul acela sau nu, izbucni Alex.

— Ia mai dă-l încolo de film, acum am chef să stau la taclale cu tine!... Milorad vorbea ușor stricat românește, se cunoștea accentul slav. Acasă, cu ai lui vorbea numai sârbește și asta se cunoștea când trebuia să vorbească românește. Alex binecuvântă ideea prietenului său de-a sta de vorbă. De fapt asta voia și el dar se temuse să nu-l jignească dac-o spunea primul. Știa doar că Milorad voia să vadă filmul. Tăcerea fu spartă deodată de țipătul telefonului. Alex sări ca un resort și se repezi la aparat. În fotoliu, Milo stătea foarte comod și mesteca gumă. Abordase cel mai degajat aer din lume.

— Alo, da, rosti Alex și-n aceeași secundă obrajii lui se făcură ca trandafirii. Da, este aici. Așteaptă o clipă, ți-l dau imediat. Săru'mâna, mai spuse el și i se adresa lui Milorad. „Este pentru tine, sora ta!” Milorad trecu la telefon și timp de câteva minute Alex putu să-l audă pe prietenul său sporovăind în sârbește cu sora sa, Slobodanka. Aceasta era studentă la Facultatea de limbi străine. Studia engleza și

sârbo-croata. Limbile străine erau pasiunea ei. Era cu un an mai mică decât fratele ei. Alex simțea azur topit în întreaga ființă când o întâlnea sau numai când se gândea la ea. Simțea c-o iubește dar nu îndrăznise să spună acest lucru nici măcar lui Milorad. Cu atât mai puțin ei. Îi era teamă, nu știa ce reacție va avea fata. Mai avusese experiențe de genul acesta. Câteodată murea de ciudă pe sine însuși pentru că se comporta mai rău ca un adolescent. Observase și el ceva la Denka dar nu era deloc sigur. Așa că nu-i mai rămânea decât să aștepte și să lase timpul să rezolve totul.

În sfârșit Milorad așază receptorul în furcă și se trânti din nou pe fotoliu. Alex se cuibărise în celălalt.

— Alex, hoțomanule, tu te-ai îndrăgostit de soră-mea... Să-ți fie rușine, Stanca! Bine măi, de ce nu mi-ai spus? Biata Denka, și ea, care plânge toată ziua și crede că tu o iubești pe Ancuța...

Alex era vânat la față și ochii îi străluceau. Încă nu putea crede ceea ce-i spunea prietenul său. I se părea un vis, ceva imposibil de atins. Slobodanka Nikolici, ea, Denka, sora lui Milorad să-l iubească pe el, asta i se părea o fericire prea mare și poate nemeritată... Continua să-l privească pe Milorad, care zâmbea șiret.

— Milo, de unde știi că eu o iubesc pe Denka, șopti el cu răsuflarea tăiată. Milo își scutură coama blondă.

— Numai un orb nu și-ar da seama de asta... Dar cred că și-atunci ar vedea că ești mort după Denka. Numai ei nu-i vine să creadă... După cum constat că nici ție... Ce dracu' aveți mă, amândoi? Cred că voi sunteți cei orbiți de dragoste!... Alex nu mai spuse nimic, își înregistrează numai bătăile violente ale inimii. Milorad își ținea privirea ațintită în jos. Dar deodată ridică ochii și-l fulgeră pe Alex așa de rapid încât acesta, surprins, scăpă un geamăt. Aproape că-l duru acea privire.

— Alex, începu Milorad, ține-te bine! I-am spus Denkăi să vină aici, am zis că tu ai invitat-o, tra-la-la și restul, știi tu!... Alex sări de pe fotoliu. Era livid la față.

— Milorade!... Ești nebun! De ce-ai făcut asta?... Milorad era foarte calm. Îl privi liniștit, apoi spuse.

— Cum de ce, idiotule! Ca să fiți împreună, să stați și să vă zgâiți unul la altul. Jură-te că nu vrei, inocentule!... Fără să vrea Alex zâmbi. Îi mai trecuse tulburarea dar simți totuși cum inima îi tremură.

— Denka va ajunge aici cam peste o jumătate de oră, anunță Milo mestecând gumă. Atunci Alex se gândi că este nimerit să-i

povestească despre el, despre caietul lui Andrei, despre Vladimir... Se ridică, luă caietul de pe birou și veni cu el la Milorad. Îi puse sub ochi fotografia lui Andrei și așteptă plin de curiozitate reacția prietenului său. Dar Milorad o privi cu interes numai câteva clipe și i-o înapoie. Apoi spuse pe un ton de o căldură neobișnuită.

— Alex, n-am știut c-ai mai avut un frate... Pe Alex aceste cuvinte îl năuciră. Se așeză în fotoliu și deschise jurnalul lui Andrei.

— Nu, Milorade, Andrei Andrieș n-a fost fratele meu, ci tatăl meu. Acesta este jurnalul lui. Și văzând nedumerirea și întrebarea mută din ochii lui Milorad se apucă să-i relateze, pe nerăsuflăte, cu ochii strălucitori și cu obrajii învăpăiați toată povestea tinereții lui Vladimir, a lui Andrei... Când termină observă surprins că ochii lui Milorad sunt plini de lacrimi. Prietenul său șopti ceva în sârbește dar Alex renunță să-l mai întrebe ce însemna. Ca să alunge starea aceea dintre ei Milo se gândi să aducă vorba despre altceva. Și brusc apără în discuție Anca, fata pe care-o sunase Alex puțin mai devreme. Era studentă la medicină și era încredințată că Alex este mort după ea. În realitate el nu-i făcea curte decât din plictiseală și din teama de a se gândi la dragostea pentru Denka. Din când în când mai apărea în gândurile lui și Ieronima, otrăvinduo-i sângele.

Auzind soneria de la intrare cei doi prieteni tresăriră amândoi în același timp. Când deschise ușa Alex simți că totul se prăbușește peste el. În prag era Denka, chiar ea, drăguță și zâmbitoare ca o zi de primăvară. Purta o rochie albă iar părul și-l legase la spate cu o panglică tot albă. Era blondă, ca fratele ei, cu ochi albaștri, tot atât de mari și de luminoși.

— Săru'mâna, băigui Alex, roșu ca focul neîndrăznind s-o privească. Intră, mai spuse el apoi făcându-i loc. Ea intră sfioasă, împurpurată în obraji. Numai când îl văzu pe Milorad tolănit în fotoliu i se lumină fața. Se temuse că fratele ei a plecat și că ea va rămâne singură, numai cu Alex. Dorea să fie lângă el și-n același timp apropierea lui o speria. Erau ca vrăjiți amândoi. Milorad îi contempla mulțumit și gândurile îi zburau către o fată, colegă a Denkăi, de care el era îndrăgostit și cu care chiar avea întâlnire peste un sfert de oră. Alex și Denka rămaseră surprinși când Milorad se ridică și le spuse că vrea să plece. Nu știa niciunul de întâlnirea lui.

— Trebuie să plec, dragii mei, am întâlnire cu Ileana. Denka rămase cu gura deschisă de uimire.

— Ești prieten cu Ileana, îl întrebă ea, de data aceasta în românește.

— Da, răspunse fratele ei și se îndreptă spre Alex. Amice, dacă noi n-am văzut filmul acela, pune-l acum și-l vezi cu Denka. Vă las casetele. La revedere! Denka, vezi să nu întârzii prea mult. Sună-mă, să vin și să te iau. Adică ce spun eu, are să te aducă Alex. Nu-i așa, amice, mai zise el și-i făcu cu ochiul. Apoi se grăbi spre ușă. La revedere, mai spuse din prag și dispăru.

Rămăși singuri cei doi tineri parcă nu știau ce să facă. Alex era teribil de emoționat, avea fața roșie-vânăță. Denka, tulburată privea spre podea. Băiatul se așeză lângă ea și-i luă mâna. Ea tresări ușor dar nu și-o retrase. Părul ei auriu arunca reflexe peste toate lucrurile din jur. Sau cel puțin așa i se părea lui Alex.

— Denka, începu el, nu știi dacă ți-a spus Milorad că eu... eu... Ea ridică ochii frumoși și-l fixă cu o asemenea privire încât băiatul se pierdu cu totul. Un timp stătură tăcuți, privindu-se în ochi. Li se părea că ei sunt tot Universul, că dragostea lor reprezintă începutul și sfârșitul... Lui Alex îi treceau prin minte mii de gânduri dar îi era teamă să mai facă vreo mișcare. Deodată parcă prinse din nou curaj. Se aplecă spre Denka, erau foarte aproape unul de celălalt și simți brusc buzele ei tinere ca o arsură peste ale lui. Și-atunci parcă toată dragostea se aprinse în el. Îi apucă cu amândouă mâinile capul iubit îngropându-l în sărutări nenumărate. Dar brațele Denkăi îi opriră avântul. Simți cum ceva se rupe în el. „De ce mă respinge”, îi trecu prin minte. Privi fața ei și observă un zâmbet șiret în ochii mari și albaștri. Vru s-o sărute iarăși dar ea începu să râdă și arătă cu degetul spre fața lui.

— Scoate-ți ochelarii, Alex, ai să-i spargi, șopti ea ameteindu-l cu răsuflarea fierbinte. Alex râse. Va să zică asta era! Își scoase „sticlele”, apoi se cuibări în fotoliu, lângă Denka și amândoi se odihniră lung și tăcut în sărutările lor cu miros de ploi amare și gust de dulceață de fragi. Își ascultau inimile. „Denka!” ... „Alex!” ... Aveau senzația că ei sunt tot Universul, începutul și sfârșitul...

Vladimir tresări ușor când auzi un zgomot foarte aproape de el. Clipi, încercând să-și aducă aminte unde se afla. Și văzu cu mirare că era la spital, în cabinet, iar sunetul pe care-l auzise era ușa dulăpiorului în care Lucia căuta ceva. Asistenta întoarse privirea spre el și Vladimir îi zâmbi, puțin crispat. Lucia luă ce voia din dulăpior și dispăru pe ușă, fără să spună ceva. Rămas din nou singur, Vladimir se întoarse la

gândurile lui. Își simțea inima mai ușoară acum, când se gândea la Alex. Revăzu cu ochii minții călătoria în Australia, împreună cu băiatul, tratamentul pe care acesta îl urmăsea acolo... Se putea spune cu certitudine că Alex era cu totul vindecat. Vladimir simți cum ochii i se umezesc și-și zise din nou cât fuseseră de norocoși. Prietenul său australian, Nick Kennedy, pe care-l întâlnise la câteva conferințe, în Elveția și Canada îi facilitase obținerea acelui tratament pentru Alex, chiar la spitalul „Royal Prince Alfred” din Sydney. Lui Vladimir nu-i venise a crede când Nick îl sunase din Australia și-i spusese totul. Plecase împreună cu Alex, Iulia voise să rămână acasă. Simțea că n-ar fi putut rezista unui zbor așa de lung. Vladimir stătuse cu băiatul ajutându-i pe medicii de acolo cu experiența lui. Între ei se stabilise foarte repede o legătură trainică. Alex răspundea foarte bine la tratament și, după două luni petrecute la Sydney băiatul se întorcea acasă vindecat. Așa îi asiguraseră toți cei de acolo. Și Vladimir n-avea motive să se îndoiască.

Își scutură capul, alungând amintirile. Se gândi iarăși la Alex. „Probabil este la facultate...” Vladimir oftă ușor. Îi era dor de Automatică. Și de Andrei... Și deodată se trezi că vorbește singur.

— Andi, prietene, acum îți pot spune sigur, Alex este salvat!... Fiul tău, amice, o fărâmbă din ființa ta minunată!... Vladimir se opri și se uită în jur. Își dădu seama că se află la spital, în cabinet și că Lucia putea intra în orice clipă. Ea, sau oricine altcineva.

„Ce naiba am, m-am apucat să vorbesc singur... Adică nu, ce spun eu, vorbeam cu Andrei...” Și Vladimir zâmbi imaginii aeriene a prietenului său. Gândurile i se întoarseră iarăși la Alex. Era nespus de fericit că Denka îi oferea băiatului toată dragostea și sprijinul de care avea nevoie sufletul lui tânăr. Rana pricinuită de trădarea Ieronimei se vindecase. Pentru prima oară, în foarte mulți ani Vladimir simți că zbuciumul din ființa lui începea să se domolească. O liniște binefăcătoare cobora încet și sigur în inima sa.

Se ridică și se apropie de fereastră. O deschise și privi afară. Era o zi nespus de senină. Parcă lumina soarelui sângerase din nou înălțimile. Dar Vladimir nu mai simțea rănilor azurului... Inima sa era acum liniștită... Simți parcă o boare atingându-i ușor părul, obrajii...

„Andrei”, șopti el închizând ochii pe jumătate. Și parcă prin față îi trecu scurt, ca un fulger imaginea unui înger blond, cu pletele în vânt, cu ochii mari și albaștri, surâzând aerian și dulce infinitului...

CUPRINS

I. FRUNZA DE ARȚAR

CAPITOLUL I: RĂTĂCIREA...2

CAPITOLUL II: MISTERUL LĂNȚIȘORULUI...21

CAPITOLUL III: ALEGEREA...38

CAPITOLUL IV: PE DRUM DE SEARĂ...59

CAPITOLUL V: GAROAFELE ROȘII...79

CAPITOLUL VI: JURĂMÂNTUL...92

II. TURNEUL

CAPITOLUL I: ALEX...109

CAPITOLUL II: TRANDAFIRI PENTRU YERO...133

CAPITOLUL III: VERDICTUL...151

CAPITOLUL IV: CAIETUL CU SCOARȚE VERZI...168

CUPRINS...183